Diavolul poartă kilt

SUZANNE ENOCH

Diavolul poartă kilt

SUZANNE ENOCH

Prolog

„De ce ai face asta, Ursuleț?” Rowena MacLawry se uită la împrăștierea petalelor de trandafir alb și roșu pe toată podeaua camerei de dimineață.

Fratele ei, Munro, și-a ridicat privirea de la alergarea unei pânze de-a lungul marginii sabiei sale cu două mâini. „Cum altfel ar fi să arăt cât de ascuțită este lama, Winnie?”

„Dar ați luat vârfurile de pe *toți* trandafirii!” Rowena scutură vaza cu tulpini goale spre fratele ei. „Nu ți-ar fi făcut cineva?”

„Nae. Nu la fel de impresionant. Și au ieșit cu o singură tăietură. ”

„Erau florile mele de ziua de naștere, Ursule, prostule prostule. De la unchiul Myles. ” Îi aruncă o privire urâtă de la el către fratele ei mai mare, care citea un ziar și se prefăcea că nu observă niciun haos care se întâmplă în fața lui. „Ranulf, fă ceva.”

„Florile au dispărut, scumpule”, a comentat Ranulf MacLawry, marchizul de Glengask, ridicând privirea din ziar. „Ar trebui să-l pun pe Munro să lipească petalele din nou?”

„Îl poți împiedica să arunce o sabie în camera de dimineață. Au fost până la Londra, ”a spus ea oftând.

„Cine vrea poșete pentru o zi de naștere, oricum?” a întrebat al treilea bărbat din cameră, Lachlan MacTier, vicontele Grey, luând lutul de la Munro și lăsându-l experimental prin aer. „Acum, acesta este un cadou. Roderick ți-a falsificat-o, Bear? ”

- Da, răspunse Munro. „Costă-mi un butoi și patru sticle.” „Aș plăti de două ori.”

„Dacă încercați să spuneți că mi-ați cumpărat o argilă de ziua mea, Lach”, a izbucnit Rowena, nemulțumită de faptul că a fost ignorată în favoarea unei sabii largi, „puteți să vă întoarceți și să o luați acasă”.

Lachlan o privi, cu ochii verzi-deschisi îngustându-se. - O femeie nu are treabă cu sabia, Winnie.

„Prin urmare, nu vreau una. Deci, ce ai primit pentru mine? ”

Cu o jumătate de rânjet, Lachlan scoase din spatele unui scaun o bucată învelită cu hârtie. „Cred că veți obține mai multă folos din aceasta decât ați avea o sabie largă. La mulți ani, Winnie. ”

Din scaunul din pervazul adânc al ferestrei, Ranulf coborî în cele din urmă ziarul pe care îl citea. Informațiile pe care le transporta erau vechi de o săptămână, în cel mai bun caz, dar nu-i plăcea ce spunea. De fapt, i-ar fi plăcut să dea nenorocitului ceva câteva lovituri cu sabia fratelui său.

De fapt, nu-și mai amintea când îi plăcuse ultima dată vreo știre din Londra. Mai multe reguli și reglementări care nu i-au făcut bine, dar l-au costat în impozite tot mai mari. Dacă Sasannach nu ar putea să-i înlăture pe Highlanders sau să-i omoare pe toți, cu siguranță ar fi găsit calea de a-i învinge odată pentru totdeauna - falimentându-i. În timp ce se mișca, cei doi câini scoțieni de la picioarele sale se desfăcură și se ridicară, probabil că deja se întrebau de ce nu plecaseră încă pentru alergarea lor de dimineață.

Întârzierea s-a datorat în totalitate domnișoarei care stătea lângă scaunul din camera de dimineață. De fiecare dată când ziua de naștere a lui Rowena venea în jurul clanului, se întorcea din nou în sus pentru a sărbători, dar aceasta era specială. Deci plimbarea lui și alergarea câinilor ar putea aștepta până când sora lui își deschide cadourile.

Cu un zâmbet entuziasmat pe față, Rowena a smuls hârtia din cadoul greșit pe care Lachlan i l-a predat. Cu aceeași rapiditate, însă, expresia ei a scăzut din nou. - Cizme, spuse ea cu voce tare, privind în sus spre cel mai apropiat vecin al lor. „Mi-ai cumpărat cizme.”

Lachlan dădu din cap, o suvită de păr căprui căzând peste un ochi. „Călărește cizmele. Pentru că ați distrus luna trecută în noroi. ” Zâmbetul lui se estompă la privirea ei. "Ce? Știu că se potrivesc; L-am pus pe Mitchell să-mi dea mărimea pantofului tău. ”

„Acum sunt o doamnă, Lachlan. S-ar putea să-mi fi adus flori sau o bonetă fină. Sau cel puțin pantofii potriviți pentru dans ”.

A pufnit. „Te cunosc de când te-ai născut, Winnie. Cizmele vă vor face mai bine. ”

Ranulf a lăsat ziarul deoparte în întregime, făcându-i semn celor doi flautari care stăteau pe hol, în afara ochilor ocupanților camerei de dimineață, pentru a se retrage. Sora și cel mai mic frate al său era o femeie frumoasă, plină de umor,

dar văzuse această furtună pândind la orizont de zile întregi. Și cimpoaia nu era probabil să îmbunătățească starea de spirit a nimănui.

- Dar eu sunt nae, o fată care călărește iadul peste țară, Lachlan, spuse Rowena, cu o expresie de amestec de supărare și durere. „Nu vezi asta?”

Lord Gray râse. „Asta a fost ieri, atunci? Astăzi nu mai poți călări? Nu te descurca, Winnie.

Rowena se întoarse fără cuvinte cu fața spre Ranulf. „Ești ultima mea

speranță atunci, frate mai mare”, a spus ea, cu o voce căzând puțin. „Care este darul meu?”

Pentru o clipă, fratele ei cel mare o privi, senzația neliniștită a furtunilor care se apropiau fluturați din nou de-a lungul pielii sale. „Ați spus că doriți o rochie nouă”, s-a întors în cele din urmă. „Una verde. Mitchell a pus-o la dispoziție la etaj, ca să o poți purta la cină. Spre deosebire de ghete, este potrivit pentru dans. ”

În timp ce privea, o lacrimă mare s-a format și a fugit pe unul dintre obrajii frumoși ai Rowenei. *Sfântul Andrei sângeros.* Atunci greșise. Cum, nu era deloc sigur, dar în mod clar ceva se stricase.

„Winnie, de ce plângi?” întrebă o altă voce masculină din pragul salonului, în timp ce Arran MacLawry, al patrulea frate și cel mai apropiat în vârstă de Ranulf, pășea în cameră. „Cizmele lui Lach vă ciupesc, atunci?”

- Nu a început să plângă până când Ran i-a spus despre rochie, se întoarse Munro. „Cred că a vrut una albastră, la urma urmei.”

„Ei bine, asta ar trebui să vă înveselească”. Arran s-a ridicat și i-a întins surorii lor un colet mic, învelit în pânză.

- Lasă-mă să ghicesc, a comentat Rowena, ștergându-și obrazul. „Este o busolă, așa că nu mă voi pierde când voi merge pe noua șa de la Bear, în noile cizme de la Lachlan.”

Arran se încruntă. "Nu. Este un ceas mic, pe un știft. Foarte inteligent, este. L-am trimis până la Geneva, după ce am văzut o reclamă în *depozitul Ackermann* . ”

„E foarte frumos, atunci. Mulțumesc, Arran. ”

Munro și-a luat înapoi argila de la Lachlan și a aruncat-o prea ușor în podeaua de lemn cicatrizată. Nu a fost prima armă care s-a odihnit acolo și probabil că nu ar fi ultima. Piperii și o jumătate de duzină de servitori ai săi s-au înghesuit din nou pe hol și Ranulf le-a dat un sterner

uite și un val respingător. În mod clar, sora lui nu avea chef de o paradă nenorocită - nici măcar una de binevoitori.

„Așadar, Arran primește mulțumiri și toți ceilalți dintre noi avem lacrimi și suntem numiți idioți?” Replică Munro.

În loc să răspundă, Rowena și-a așezat ceasul și a mers încet spre Ranulf. Câinii și-au împins capul de palmele ei când s-a apropiat, dar a ignorat cererea evidentă de zgârieturi. Asta nu prevestea prea bine. Ea nu a sunat *el* un idiot, dar părea să fie implicat. Și lui Ranulf nu-i păsa prea mult de asta. La urma urmei, sora lui ceruse o rochie verde smarald, iar el se asigurase că avea una. Unul foarte drăguț și foarte scump. De la Paris, la naiba cu totul.

Când l-a tras în picioare, el nu a rezistat. Dar când Rowena și-a ținut

ambele mâini în degetele ei mici și delicate, s-a încruntat. „Atunci voiai altceva”, a răstit el, dorind și nu pentru prima dată că a adus o altă femeie în casă. Atunci cineva, cel puțin, ar avea șansa să înțeleagă cel mai tânăr MacLawry. Fusese o chestiune simplă când era o fată, dar în ultima vreme părea din ce în ce mai des o creatură cu totul străină. "Ce este? Știți dacă este în puterea mea, o voi lua pentru voi, Rowena. ”

„Voi - voi - știți ce vreau, Ranulf. Astăzi am optsprezece ani. Vreau Sezonul meu. În Londra. Asta e ...

- Nae, interveni el, încruntându-se atât la felul în care și-a modificat vorbirea, cât și la noțiunea însăși. „Ne-am stabilit vineri să sărbătorim ziua de naștere. Vine tot clanul. Toți băieții buni vor fi aici, luptându-se să danseze cu voi. E mai fin decât orice serată londoneză. ”

Cu un oftat prost ascuns, se uită peste umăr spre ceilalți trei bărbați din cameră. „Ai lupta pentru un vals cu mine, Lachlan MacTier?”

„Și să mă aplac picioarele pentru necazurile mele?” Vicontele râse din nou. „Vă văd tot timpul. Lasă-i pe ceilalți flăcăi buni să lupte pentru un dans. ”

„Niciun flăcău de vânătoare nu se va certa pentru un dans cu mine, pentru că toți se tem de frații mei”, a replicat Rowena.

- Ei bine, așa sunt și eu, atunci.

„Nu sunteți.”

Ranulf se agită, nedorind să asculte de ce un bărbat ar trebui sau nu ar trebui să se teamă de el. Un bărbat ar trebui. Și asta a fost asta. „Nu îți vei dori un partener,

Rowena. Va fi o petrecere măreață. ”

În cele din urmă, îl înfruntă din nou. „Nu vreau o petrecere stupidă cu oameni pe care i-am cunoscut toată viața și care cred că un dans este o scuză pentru o luptă. Vreau Sezonul meu. În Londra. Mama avea una. ”

„Mama era engleză”, a răstit el, mârâind peste cuvânt. „Știi cine locuiește la Londra, Winnie. Fops și dandies și Sasannach cu inima slabă. Ai o petrecere frumoasă aici cu care să așteptăm cu nerăbdare. Și dacă un om nu poate respecta noțiunea de a sta de la picioare la picioare cu șeful clanului său, nu merită să danseze cu voi. ”

Își puse mâinile pe șolduri și își ridică bărbia. „Vrei să prefer Glengask decât peste tot în lume, Ran, dar nu mă lași să văd nicăieri altundeva. Nu am cu ce să-l compar decât în imaginația mea și, în mintea mea, într-adevăr Londra este foarte minunată. ”

„Pentru ultima dată al naibii de timp, Londra este plină de butucari inutili care nu și-au putut ridica propriile șei. Du-te sus și încearcă-ți

rochia. Această discuție este terminată. ”

„Ranulf, da…”

„Terminat”, a repetat el și și-a încrucișat brațele peste piept. Rowena era un lucru mic, delicat, mult mai asemănător mamei lor decât îl făcea confortabil. Spre meritul ei nu s-a întors de la el, dar chiar și așa știa la fel de bine ca el că a câștigat argumentul. Nu mergea la Londra. Vreodată.

Cu o ultimă privire umedă, se întoarse și fugi prin ușă. O clipă mai târziu îi auzi ușa de la etaj închizându-se. Ceilalți trei bărbați din cameră l-au privit, dar niciunul dintre ei nu a spus un cuvânt. Totuși, nu ar face-o; frații săi, cel puțin, știau restul argumentelor pe care nu se obosise să le ridice la Rowena - că și Londra era plină de aristocrați care pretindeau pământ scoțian, în timp ce refuzau sângele și strămoșii scoțieni, bărbați care trăiau la fel de departe de Highlands ca ar putea să se descurce în timp ce își conduceau propriii chiriași de la casele lor, pentru a-și preda pământurile la oi. Londra aceea era și ea plină de trădători. Trădători și ucigași.

Mă duc la o plimbare. Fergus, Una ”, a spus el și a ieșit din cameră fără o privire înapoi, cu câinii pe tocuri.

Debny, mirele principal, trebuie să-l fi văzut venind, pentru că, până când a ajuns la curtea grajdului, Stirling îl aștepta. Lăsându-se în șa, a îngenuncheat golful mare și distanțat și a pornit pe calea care

rănit la est, traversând o porțiune a dealului măturat de vânt și apoi răsucindu-se într-un defileu mărginit de copaci, câinii flancându-l de ambele părți. Râul Dee urlă în centrul canionului, coborând în vale și apoi pe câmpiile dincolo de dincolo de o serie de stânci de granit care păreau ca niște scări ale unui uriaș.

De fiecare dată când călărea pe acest traseu, frumusețea lui îl lovea din nou, dar astăzi abia a luat o clipă să observe că unul dintre copacii bătrâni coborâse în ultima furtună. Rowena a *crezut* doar *că* vrea să meargă la Londra și asta se datorează doar faptului că se dusese să citească jurnalele mamei lor și paginile nenorocite ale Societății din ziar. În ultima lună, îi făcuse pe Cooper să-i ardă în momentul în care sosiseră, dar în mod clar nu făcuse nici o diferență.

Încetinind o plimbare pentru a înconjura moartea, a continuat în amonte. Jos, acolo unde râul s-a revărsat în vale, se întindea satul An Soadh - satul său, plin de bucătari și păstori și fabricanți de ceramică și negustori. În această dimineață, nu i-a păsat să audă pe niciunul dintre aceștia lăudându-și harurile sau binecuvântând draga familie sau să-i mulțumească pentru invitația de la Glengask Hall la petrecerea de vineri.

O ceață ușoară a atârnat în vârfurile copacilor în această dimineață, lumina soarelui căzând în cursuri vizibile spre stâncile mușchite, cu margini ascuțite și arbuști scăzuți de vreme, băgați între ei. Cum, în numele lui Dumnezeu, cineva ar putea prefera Londra moale, răsfățată, nu avea habar. Un căprioar a ieșit din spatele unui grup de bolovani și a țâșnit una dintre râpele înguste spre Țărmurile acoperite cu erici. Câinii de cerb urlară și sprinteră după ea, iar Ranulf își întinse mâna după pușcă - apoi își dădu seama cu întârziere că nu o adusese. Cu un blestem, îi fluieră pe Fergus și Una înapoi.

Uitarea puștii sale fusese o prostie. Oricât de solitar se simțea Highlands, atât de gol de oameni pe măsură ce deveneau cele mai multe colțuri, întotdeauna existau locuri unde un om care însemna că nu se poate ascunde nici un bine. Pentru o clipă, s-a gândit să se întoarcă și să se întoarcă înapoi la Glengask după o armă, dar astăzi era mai probabil să fie pândit de sora lui acasă decât de oricine nu-i dorea în pustie.

Sau cel puțin așa credea el. La auzul sunetului slab, înăbușit de mușchi al copitelor din spatele lui, Ranulf se îndreptă spre Stirling în copaci. Un atac în plină zi în mijlocul propriilor sale ținuturi ar fi cu adevărat îndrăzneț, dar el a fost cel care a făcut-o

neglijat să se înarmeze împotriva așa ceva. Îndoindu-se, scoase lama lungă și îngustă de pe teacă în cizmă. Blestemele de parazit ar descoperi că nu era neajutorat. Dacă ar fi vrut să-i vărseze sângele, el ar avea grijă să piardă și o cantitate din a lor. - Fergus, Una, paznic, murmură el, iar gâfâiele căprioarelor mari se ridicară.

"A fugit! Ranulf! ”

La auzul vocii fratelui său, Ranulf își coborî umerii. „Fergus, oprit. Una, oprit. ” Îl îngenunche pe Stirling înapoi pe poteca îngustă. „Nu știți semnificația cuvântului„ singur ”?” el a intrebat.

„Nu ai spus„ singur ”.” Nu era vorba doar de Munro, ci și de Arran și Lachlan, care trotau lângă râu în direcția lui. Munro, cel mai tânăr dintre ei, în afară de Rowena, a aruncat o pușcă în direcția sa. „Și știți mai bine decât să plecați neînarmați”, a continuat el, încruntându-se.

Ranulf a prins arma în mâna liberă și, cu cealaltă, a răsucit lama pe care o ținea încă în degete înainte de a o împinge înapoi în cizmă. „Nu eram dezarmat. Și aș paria că Fergus sau Una ar putea alerga pe un cal, dacă ar dori acest lucru. ”

„Nu ar putea să depășească o minge de muschet.” Arran făcu semn spre mânerul cuțitului. „Și asta vă va face de aproape, dar lașii rareori lovesc din apropiere”.

„Trebuie trei dintre voi să livrați o armă, acum?” Adevărat sau nu, nu avea de gând să-l lase pe niciunul dintre ei să-l pedepsească. El

era cel mai mare afurisit și cu patru ani. Arran nu ar mai vedea treizeci de ani încă trei ani - sau deloc, dacă nu i-ar păsa de sine.

„Sunt aici pentru că este mai sigur decât să stai în casă”, se pare că moștenitorul său se apropie de el, nepăsător. A bătut sacul legat de spatele șeii. „Și am adus aparate de pescuit.”

„Am venit pentru că nu voiam să îmi arunc o șa în cap”, a spus Munro, Bear în fața familiei și prietenilor săi, secundat cu un rânjet. „S-a închis în camera ei, dar cine știe cât va dura asta?”

„Și nu eram nerăbdător să rămân acolo singur cu Winnie”, a spus Lachlan. „Nu știu de ce nu”, a contracarat Arran. „Tu ești cel care ți-a spus

nu ați dansa cu ea, lașule. ”

„Este o băiată mică. Am cunoscut-o de când părul ei era prea scurt pentru a avea cozi. Nu știu de ce s-a comportat atât de ciudat în ultima vreme, dar nu vreau să fac parte din asta. ”

- Se comportă ciudat pentru că îți place, Lachlan, răspunse Arran. „Deși nu știu ce simte Ranulf despre asta.”

„Nici eu”, a spus Ranulf, deși acest lucru nu era întru totul adevărat.

Lachlan îl privi. „Simt că ar trebui să mergem la pescuit. Și crede că mă simte doar pentru că sunt singurul bărbat aproape de vârsta ei pe care îl permiteți despre ea. ”

Probabil că acest lucru era adevărat, dar, după cum Ranulf hotărâse în urmă cu câțiva ani că Lachlan va fi un meci bun pentru Rowena, el nu văzuse niciun motiv pentru a merge la ea. În loc să comenteze declarația lui Lachlan, a făcut semn spre cascadă și s-a ridicat înainte. - Până la lac, atunci, în timp ce își răcește temperamentul.

O zi întreagă de aducere a păstrăvului și bibanului, și mai ales a privirii lui Munro alunecând în spate mai întâi în Loch Shinaig, a îmbunătățit cu siguranță starea de spirit a lui Ranulf. Nu putea decât să spere că o zi petrecută cu Mitchell, servitoarea comisorie a lui Rowena, va ușura și starea de spirit a surorii sale. Dacă s-ar opri cu visele ei fanteziste doar pentru o clipă, ar fi trebuit să-și dea seama că a primit niște cadouri frumoase de la frații și prietenii care l-au poftit și că vinerea va fi cea mai mare petrecere pe care Highlands a văzut-o în ultimele decenii.

Era aproape apusul soarelui, când mulți dintre ei i-au predat șirurile de pești lui Cooper, când majordomul deschise ușa din față. - Lady Rowena? Întrebă Ranulf, vărsându-și haina superioară cu capace și împingând noroi de pe cizme.

- Nary un semn al doamnei mele, se întoarse Cooper, făcându-i

semn unui lacheu să vină să adune preparatele mesei lor. „Stewart Terney a venit să te cheme, ciule, dar mi-a spus să nu te deranjeze că te vei întâlni mâine lângă moară și ar putea aștepta până atunci”.

Ranulf dădu din cap. „Mulțumesc.”

„Da”, a adăugat Bear. „Dacă l-ai fi trimis la lac după noi, fața dureroasă a acelui om ar fi întors toată burtica peștelui cu fața în sus”.

- Destul, Munro. Ranulf și-a favorizat fratele cu o scurtă încruntare. „Și tu ai fi acru cu fața, doar Glengask îți trimite cereale. Pe vremea bunicului său, în afară de noi avea și afaceri de la Campbells, Gerdenses și Wallaces. ” Sperăm că va putea crește cantitatea de grâu pe care a trimis-o la moară, cel puțin, în funcție de acordul de taxă pe care l-ar putea încheia cu Terney și de vremea de vară.

- Așteptați până când Winnie va prinde parfumul păstrăvului copt, a tras Munro, îndreptându-se sus. - Asta o va ademeni. Se opri, aruncând o privire peste umăr. - Un joc de săgeți, Lach?

Odată ce ceilalți doi bărbați plecaseră, Arran se întoarse și își înclină bărbia spre majordom. Cu o încuviințare rapidă, Cooper și doi lachei însoțitori au dispărut în măruntaiele casei mari. Ranulf se rezemă de peretele foaierului și își încrucișă brațele peste piept. "Ce?"

„Doar că tu și cu mine și Bear am fost cu toții în Anglia și ne-am întors nedeteriorați.”

„Nu este la fel”, a contracarat Ranulf. „Cel puțin nu eram cu ochii mari și mă așteptam la un basm. Și, după cum îmi amintesc, ați avut ceva de genul unui război cu un război ”.

„Am slujit, așa cum trebuia. Nu evada ideea, Ran. ” „Ce punct a fost asta?”

"Winnie are o albină în capotă și îi spune că nu o va opri din dorința de a merge."

- Nu o voi avea, Arran. Dacă Sasannach ar fi avut calea lor, n-ar fi nimic altceva decât oi în toate Highlands și întregul nostru clan aruncat în vânt împreună cu restul. Tot ce vor englezii sunt bani. Și control. Nu le dau singura mea soră. Este scoțiană și va rămâne în Scoția. Are un soț care o așteaptă, odată ce Lachlan își va da seama că nu mai e naibă. ”

„Cu excepția cazului în care Lach are altă minte în minte. Dar asta nu este important, acum. Rowena este și ea pe jumătate engleză ”, a spus Arran încet. „La fel ca și voi, Munro și eu”

- Nu jumătatea care contează, a replicat el, apoi a inspirat. „Nu mă cert cu ea, sau cu voi sau cu oricine altcineva. Rămâne la Glengask. E mai în siguranță aici. ”

Arran deschise gura, apoi o închise din nou. „Ai putea măcar să-i

explici raționamentul tău, atunci.”

A făcut-o, până când i-a lipsit respirația, vocea și răbdarea. „Dacă nu știe de ce până acum, va trebui pur și simplu să accepte decizia mea pentru ceea ce este. Ea rămâne și va avea o petrecere măreață pe care o poate răsfăța dacă dorește. ”

"Ah. Sună măreț, asta. ”

Ranulf îi aruncă fratelui său o privire laterală, care îl făcu pe Arran să facă o jumătate de pas înapoi. „Știe mai bine decât să mă împingă”, a spus el.

„Nu voi discuta din nou cu ea și nu mai pierd nimic din respirație, certându-mă cu voi”. „Da, știm cu toții mai bine decât să ne luptăm cu voi”.

Arran se întoarse spre ușă.

„Gândește-mă că mă voi alătura lui Munro și voi merge să arunc niște lucruri ascuțite în perete.” Pentru o clipă, Ranulf se gândi să se alăture fraților săi și Lachlan, dar

șansele erau că cei trei discutau dacă un sezon la Londra ar fi atât de rău pentru Rowena. Vor aminti despre câțiva ani petrecuți la Oxford și despre propriile călătorii rare în oraș. Arran, mai ales, ar reflecta că cei patru ani petrecuți în armata Majestății Sale nu l-au făcut nici măcar scotian. Toți erau corecti și toți greșeau.

Rowena nu și-a dorit o vacanță într-un loc îndepărtat. Citise jurnalele mamei lor și devenise îndrăgostită de o viață blândă de petreceri și rochii de dantelă și bărbați care petreceau la fel de mult timp în rochie ca orice femeie. A crezut că vrea să fie engleză.

Bineînțeles că avea să iasă din ea, își dădea seama că o viață de distracții plictisitoare, trădătoare și snobism nu era deloc o viață deloc, dar până atunci avea să stea al naibii de bine la Glengask. Sub privirea lui atentă. Sub protecția lui. Indiferent dacă ea i-a apreciat eforturile sau nu. A fost o ecuație simplă, într-adevăr. El era marchizul de Glengask, șeful Clanului MacLawry și toți dependenții săi și orice reguli ar putea încerca să facă în Anglia, aici cuvântul său era lege.

Ar trebui totuși să coboare într-unul dintre sate, așa cum făcea aproape în fiecare zi, dar nu-și dorea prea mult să o facă. În schimb, l-a trimis pe Cooper să o facă pe doamna Forrest, bucătarul, să facă o tigaie suplimentară cu pește la cuptor pentru dimineața. Părintele Dyce ar folosi bine recompensa pentru cei mai săraci dintre căsuții de mai jos. Toate acestea l-au lăsat cu un pic neașteptat din cele mai rare lucruri: timpul. Văzuse majoritatea sarcinilor făcute ieri, astfel încât să poată dedica ziua sărbătorii Rowenei. Ranulf aruncă o privire în direcția scărilor. Poate că o răsfățase, dar ce avea de făcut un frate mai mare decât să vadă că singura lui soră și cel mai mic frate au tot ce și-ar putea dori vreodată?

„M'laird?”

Ranulf se întoarse. „Ce este, Cooper?”

Bătrânul scoțian își amestecă picioarele. Asta în sine era ciudat; Cooper avea, în general, o mândrie acerbă în legătură cu stația sa și fusese știut că aruncă urechile lachеșilor pentru infracțiunea de ghemuit. „Există ... un pic de confuzie cu privire la ceva."

„Ce confuzie?” Ingustându-și ochii, Ranulf a rezistat dorinței de a porunci majordomului să-l grăbească. Asta l-ar fi zgâlțâit doar pe om și el nu va scoate niciodată un cuvânt sensibil.

„A ... ah, Debny i-a menționat doamnei Forrest că au împrumutat faetonul, dar, de când era devreme, nu a considerat potrivit să mi-l pomenească, dar acum ... ei bine, a trecut apusul soarelui și nu există ... asta este să spun, ...

„Cine a împrumutat faetonul?” Ranulf îl întrerupse, dându-și seama că, dacă nu va direcționa o întrebare, nu vor ajunge niciodată la sfârșitul poveștii.

„Mitchell, îlaird. Presupun că o voi face pe Lady Winnie. Desigur, ei ies, dar așa cum am spus, devine târziu și au luat cu ei câinii sau orice călăreți și ...

Ranulf a ratat ultimul discurs al majordomului, întrucât era deja la jumătatea scărilor, gheața străpungându-i pieptul. „Arran!” a urlat în timp ce alerga. „Munro!”

Camera de dormit a lui Rowena arăta de parcă ar fi suflat prin ea un vânt puternic de nord. Hainele și așternutul erau împrăștiate peste tot, bucăți de hârtie arsă se revărsau din vatra generoasă, iar ferestrele larg deschise lăsau răceala serii Highlands să curgă în cameră. Dar in acelasi timp …

"A fugit! Ce este diavolul ... ”

"Hristos. A luat-o cineva? ” Arran se împiedică chiar în spatele lui Munro, Lachlan pe tocuri. „Al naibii de Gerdenses. Vor sângera pentru asta! ”

- Așteaptă, Arran, ordonă Ranulf, ghemuit să-și treacă mâna printre hârtiile arse și alungând câinii când se înghesuiau, țipând nervos. Mai văzuse adevărat haos și asta părea un acarian prea ordonat. Haine vechi aruncate, dar nimic pe care să-i placă cu adevărat să poarte. Patul nu a fost făcut, dar nu mai stătuse în el de ore și ore. Ridică una dintre piesele mai mari. Cuvintele „pantofi lue” erau doar vizibili, cu ceva direct dedesubt care arăta ca „periuță de păr”.

- Ce ai, Ran? Întrebă Munro, ghemuit lângă el. Fălcile fratelui său erau strânse, cu pumnii strânși. Exista un motiv pentru care îl porecliseră pe Ursul Munro și nu pentru că se bucura de discuții

logice. „Pierdem timpul.”

- Este o listă, răspunse Ranulf, îndreptându-se. „Sau parte dintr-una. Nimeni nu a dus-o nicăieri. Ea s-a luat pe ea, pe ea și pe Mitchell. Catre Londra."

„În faeton?” Cooper a intrat.

„Fără îndoială că o vom găsi la cel mai apropiat han de antrenori. Asa vor călători. ”

„Către L… Singură?” Arran trânti un pumn într-un stâlp de pat. „Este prost.” - Ce este ea, se întoarse Ranulf încet, săpând o altă bucată

hârtia cu un anumit bit de adresă pe ea, „are mari probleme”. Lachlan se agită. „Voi trei sunteți împachetați. Îl voi pune pe Debny să înșele caii. ” „Nae, Lachlan. Pregătește-l pe Debny pe antrenorul greu. ” Ridică ochii să vadă

Cooper pândește în prag. „Cooper, pune-i pe Peter și Owen să-și facă bagajele. Și trimite-l pe domnul Cameron aici. ”

"Antrenorul?" Repetă Arran în timp ce majordomul se grăbi jos. „Nu vei ajunge niciodată din urmă cu un antrenor de poștă în acea fiară.”

„Au aproape zece ore de început și un plan care include, fără îndoială, o identitate falsă”, a spus Ranulf, furia din ce în ce mai adâncă din pieptul său amestecându-se cu o cantitate bună de îngrijorare. „Cel puțin a fost mai bine.”

„Ce vorbești, Ran?”

„Ceea ce vorbesc despre mine, Bear, este că ar ști cel mai bine până acum că are mai multe de evitat decât noi. Și nu voi fi văzut de Gerdenses și de lotul lor țipând ca o banshee în timp ce alerg peste țară. Voi urma destul de aproape ca să mă asigur că nimeni nu o oprește și o voi prinde la Londra. ” Aruncă din nou o privire la restul pe jumătate ars. „La Hanover House, evident. Și apoi o să-i trag fundul acasă. ”

„Și noi? Vă așteptați să ne așezăm pe mâini? ”

Ranulf îl privi pe Arran. „Da, într-adevăr. Știți că trebuie să avem un MacLawry aici la Glengask. Și două seturi de ochi vă vor face amândoi mai bine. Se va spune că am dispărut. Nu vreau ca cineva să vadă asta ca pe o invitație de a veni și de a face probleme. Sau că am abandonat oamenii noștri. ”

- Gerdenses și Campbells o vor vedea mai probabil ca pe o șansă de a vă juca pe autostradă, mârâi Munro. - Nu poți merge cu nimic, ci cu doi lachei pentru protecție, Ran.

„Mă duc”, a introdus Lachlan.

„Nu, nu vei vrea. O să-l fac pe Rowena să facă ceva și mai prost

pentru a încerca să fiu gelos sau ceva. ”

„Dar este ... este ca sora mea, Ran. Nu aș face niciodată ... ”

Ranulf își coborî fruntea. „Și mai multe motive pentru care să rămâneți în urmă.” Indiferent ce credea Rowena, ea nu era pe punctul de a amesteca tocanita. Nici măcar cu bărbatul pentru care își pusese șapca. „Voi avea câinii cu mine. Și amândoi acești lachei, așa cum îi numiți, au luptat pe Peninsula cu Wellington la fel cum ați făcut-o, Arran. Mă vor feri. ”

„Da, dar ...”

„Gata cu argumentele. Oricare dintre voi. Plec la Londra peste o oră. Rămâneți aici și asigurați-vă că Rowena și cu mine avem o casă în care să ne întoarcem. Ne veți vedea în termen de două săptămâni, chiar dacă trebuie să o leg și să o arunc peste un cal. ”

Londra. *Condamnare.* Rowena ar fi norocos dacă aruncându-l peste un cal ar fi fost cel mai rău care i s-a întâmplat. Pentru amândoi.

Capitol unul

„Nu este nevoie să vă faceți griji pentru acest cont; Jane salută orice scuză pentru a face cumpărături. ” Cu un rânjet, Lady Charlotte Hanover a sărutat-o pe sora ei pe nas, apoi s-a ridicat.

- Nu am dorința de a-ți schimba programul, răspunse Lady Rowena MacLawry, cu accentul ei moale și liniștit. „Este suficient de sărac pentru mine să ajung la pragul tău cu un avertisment nary.”

"Prostii." Lady Jane Hanover apucă mâna prietenei sale. „Te invit de vizită de ceea ce pare ani de zile. Mama ta și mama mea erau practic surori. Nu ai fost, mamă? ”

"Da noi am fost." Elizabeth Hanover, contesa de Hest, dădu din cap. „Și sunt atât de mulțumit că ai început să corespondezi cu Jane. Arăți așa ca Eleanor, știi. ” Oftă, oferind un zâmbet blând. „Ești binevenit aici, draga mea, atât timp cât îți pasă să rămâi. Și bineînțeles că îți voi sponsoriza sezonul. Este potrivit ca tu și Jane să debutăm împreună. ”

Jane bate din palme. "Vezi? Ar fi trebuit să cobori cu vârste în urmă,

Winnie.

„A, am vrut, să mă cred. Numai Ran a fost cel care și-a săpat călcâiele. El crede că fiecare englez este ... ”Ea s-a oprit, degajându-și gâtul. „Ei bine, el este foarte îngust când vine vorba de Londra.”

Răsuci o mână, râzând, dar în privința Charlottei, tânăra Lady Rowena nu părea complet în largul ei. Bineînțeles că era destul de sigură că nici nu ar fi, dacă ar fi călătorit singură cu nimeni în afară de servitoarea ei prin jumătate din Scoția și aproape pe toată lungimea Angliei. În mod clar, Winnie își dorise foarte mult un sezon la Londra.

Pentru un frate supraprotector, acest Ranulf MacLawry eșuase într-un mod destul de spectaculos. O domnișoară care nu-și părăsise niciodată propriul comitat nu avea nicio treabă navigând singură în Anglia. Sau de a călători într-un autocar.

Charlotte avea o jumătate de minte să-l scrie pe Lord Glengask și să-i spună exact asta. Cu siguranță, nimeni nu ar putea fi atât de ignorant încât să creadă că nu este necesar nici măcar să trimită o scrisoare pentru a o preceda pe sora lui pentru a se asigura că cineva va fi acasă să o întâmpine și să o primească pentru sezon. A fost ... a fost neprevăzut, chiar și pentru cineva ignorant al obiceiurilor englezești. Cu siguranță, la urma urmei, putea citi un ziar. Și trebuie să aibă un minim de bun simț.

A schimbat o privire cu tatăl ei, care a ridicat o sprânceană înainte de a reveni la conversație. Jonathan Hanover, contele de Hest, nu era un fan al haosului sau al tulburărilor de niciun fel, dar a cântat pe Jane și pe ea până la exces. Bineînțeles că Lady Rowena va fi întâmpinată în casă și nu va vedea niciodată un indiciu de la el sau de la oricine altcineva că ar prefera ca familia să nu aibă o companie de locuit pentru sezon.

Longfellow, majordomul și doi lachei au sosit cu sandvișuri reci și ceai pentru ei; era cu mult peste masă și, evident, doamna Broomly plecase de la bucătărie să-și petreacă noaptea cu fiica ei foarte însărcinată, lângă Tottenham Court. În timp ce servitorii așezau farfurii, ciocănitoarea de la ușa din față bătea.

- Mă voi ocupa, Longfellow, spuse Charlotte, din moment ce era deja în picioare și era cea mai apropiată de ușa holului.

- Mulțumesc, milady.

În momentul în care se îndreptase la mică distanță de camera de zi până la foaier, rapitul se transformase în lovitură. - De dragul cerului, mormăi ea și deschise ușa. „Ce e atât de ur ...” începu Charlotte, apoi aproape că își înghiți limba.

Un perete stătea pe porticul din față. Ei bine, poate că nu era la fel de lat ca un zid, deși umerii lui erau cu siguranță largi. Dar el a înălțat-o cu zece centimetri buni, iar majoritatea semenilor ei o considerau

înaltă. Pe măsură ce toate astea îi zăngăneau fără sens prin creier, totuși, ceea ce observa cel mai mult erau ochii albaștri și albaștri care privesc în mod înghețat pe nasul drept, perfect sculptat la ea.

„Sunt aici pentru Rowena MacLawry”, a spus el fără preambul, bogatul Highland Scot în voce.

Charlotte clipi. Winnie, așa cum îi ceruse Rowena să o sune, sosise cu mai puțin de o oră în urmă; luând un hack de la hanul de antrenori. Din câte știa ea, nimeni altcineva nu era conștient de prezența vizitatorilor lor la Londra. Nu una în afară de familia lui Rowena, asta era. Cu toate acestea, ei au rămas în Scoția - din câte știa ea.

„Nu am venit până aici ca să fiu cu gura căscată”, a declarat muntele într-o scurtă tăcere. „Rowena MacLawry. Acum."

- Nu mă priveam cu gura căscată, domnule, a replicat Charlotte, deși era destul de conștientă de faptul că nu părea să fie în stare să privească de la acea înfățișare feroce și uimitoare. Dacă un zeu al războiului cu părul negru ar fi apărut pur și simplu pe pragul ei. „Cei mai mulți vizitatori vin la ușă cu o cartelă de vizită sau, cel puțin, cu un cuvânt sau două de salut politicos și introducere înainte să se aștepte să li se permită să treacă de foaier.”

Ochii i se îngustară. Charlotte nu își dădu seama că era gheață în acel albastru adânc, ci ceva mult mai aprins și mai supărat. „Nu sunt vizitator”, a spus el, cu oțel sub vopseaua moale. „Și dacă englezii cred că o ticăloasă care stă la ușă este suficientă pentru a mă feri de ceea ce este al meu, sunt mai nebuni decât îmi amintesc”.

A lui? Într-adevăr, acest lucru devenea foarte ciudat. Și nu era nevoie să fie jignitoare. „Eu nu sunt un mic ...”

A făcut un pas înainte. Păsându-i mâinile mari în jurul taliei, el o ridică de pe picioare doar pentru a o așeza în spatele lui pe portic - totul înainte ca ea să poată face ceva mai mult decât să respire gâfâind. Până atunci era bine în casa Hanover.

„Rowena!” a urlat el, mergând cu pași mari pe hol.

Charlotte și-a așezat fustele și a plecat după el. „Nu mai țipă deodată!” a poruncit ea.

Cu toată atenția pe care i-a acordat-o urmărindu-se în spatele lui, ar fi putut la fel de bine să fie o insectă. „Rowena! Voi vedea fundul tău aici înaintea mea, sau voi doborî casa asta în jurul urechilor tale spulberate! ”

Longfellow și un trio de lachei ieșiră din salon. Marele scoțian i-a împins deoparte, de parcă nu ar fi decât bolnavi. Se împinse în camera în care ieșiseră, cu Charlotte pe tocuri. Având în vedere prezența fizică pe care a radiat-o, ea se aștepta să o vadă pe Lady Rowena aplecându-se în

spatele unui scaun. În schimb, însă, domnișoara mică stătea în mijlocul camerei, cu culoarea înaltă și mâinile pe șolduri.

„Ce diavol faceți aici, Ranulf?” a cerut ea. „Antrenorul este afară. Ai la dispoziție un minut pentru a fi înăuntru. ” „A fugit, da…”

- Cincizeci și cinci de secunde.

Rowena părea să se dezumfle. În timp ce își lăsă capul în jos, o lacrimă curgea pe un obraz. "Lucrurile mele?" a tresărit ea.

„Ce ... ce înseamnă asta și cine ești diavolul, domnule?” A cerut Lord Hest.

Capul cu părul întunecat se roti pentru a fixa contele cu o strălucire. Diavolul, într-adevăr. „Glengask”. Și-a întors atenția asupra lui Rowena. „Du-te să-l iei pe Mitchell și lucrurile tale. Dacă fugiți între timp, ne vom întoarce la Glengask pe calea Sf. Maria, unde vă voi lăsa. Un deceniu aproximativ cu călugărițele ar trebui să vă răcească tocurile. ”

O altă lacrimă s-a alăturat primei. - Ești o bestie, Ranulf MacLawry, șopti Winnie și fugi pe lângă el și Charlotte afară din cameră.

„Glengask. Fratele lui Lady Rowena? ” a spus sora ei, Jane, cu o voce încordată. - Marchizul?

- Da, se întoarse el, cu tonul încă tăiat și supărat.

„Am înțeles că ai trimis-o pe Lady Rowena la noi pentru sezonul ei”, a declarat tatăl Charlottei. Din expresia sa strânsă, el era furios și asta nu o surprindea deloc. Oamenii - cu atât mai puțin scârțâind scoțieni diavolii cu ochi albaștri - nu au pătruns în gospodării adecvate, cum ar fi ale lor, neanunțate. Vreodată.

„Pentru că nu te-ai gândi de două ori la trimiterea unei tinere tinere într-o țară străină fără niciun cuvânt avansat. Sau este doar un scoțian despre care ați crede că ar face un lucru atât de nebunesc? ”

- Ne-a spus că ai trimis-o aici, adăugă Charlotte.

Marchizul de Glengask se întoarse spre ea. „A spus o minciună idiotă și ați crezut. Acum, pleacă de la mine, domnișoară, și vom fi plecați din acest loc nenorocit. ”

Rowena îl numise pe fratele ei fiară, iar Charlotte nu vedea nimic care să contrazică această apreciere. Și nu-i plăceau bărbații care gândeau cu pumnii și mușchii mari. Nu mai mult decât i-a plăcut să fie numită ticăloasă și respinsă - de două ori acum - ca ceva nu mai semnificativ decât puricii. Își pătrățea umerii. „Eu sunt Lady Charlotte Hanover și mă veți adresa corect, domnule. Mai mult, până nu vom fi siguri că sora ta este în siguranță în compania ta, ea nu pleacă nicăieri. ”

„Charlotte!” șuieră mama ei.

Da, familia ei ar fi mai mult decât probabil pur și simplu ușurată de faptul că această perturbare a dispărut din casă. Dar acesta nu a fost modul în care cineva civilizat de la distanță și-a desfășurat activitatea sau orice altceva. Ea a refuzat să se uite departe de privirea lui, deși el se aștepta în mod clar ca ea să o facă.

„Ei bine, Lady Charlotte”, a spus el succint, exagerând rolul *r* în numele ei, „Nu cred că afacerea de familie MacLawry este una dintre ele. I-am ordonat surorii mele să rămână acasă și ea nu a făcut-o. Prin urmare, sunt aici să o aduc înapoi unde îi aparține. Așa cum v-am ofensat în mod clar, voi aștepta afară. Fericit."

Făcu un pas mai aproape, ridicând o sprânceană curbată cu îndemânare în timp ce făcea acest lucru. Evident, îi dădea de ales între a se lăsa deoparte sau a fi ridicat din nou din cale. Ea și-a ridicat bărbia pentru a-și păstra privirea direct pe a lui. „Sora ta a parcurs o distanță foarte mare singură și împotriva dorințelor tale, atunci, Lord Glengask. Mi se pare că își dorește foarte mult fie să fie la Londra, fie să fie departe de tine. Nu te iau pentru cineva care este încrucișat ”.

Sprânceana a porumbelit cu gemenele sale într-o încruntare. „Mi se pare că aceasta nu este încă o problemă a ta.” Îi aruncă o privire tatălui ei, care încă stătea în fața scaunului și părea că ar prefera să fie în Camera Lorzilor discutând despre impozite. „Permiteți femeilor dvs. să vorbească pentru voi, atunci?”

Lord Hest își drese glasul. - Fiica mea are dreptate, Glengask. Ați asaltat, în mod clar înfuriat, într-o gospodărie adecvată și continuați să vă comportați ca un bedlamit și un diavol. Mi-ar fi iresponsabil să o eliberez pe Lady Rowena în grija ta fără să-i cunoști sentimentele și fără o anumită asigurare a bunăstării ei ”.

„„ Bunăstarea ei ”?” Repetă Glengask întunecat. „Cum ați răspunde, atunci, dacă Lady Charlotte ar fugi aici fără un cuvânt și atunci când ați fugit-o pe un străin refuzat să vi-o înapoieze?”

„În primul rând, aș spera că nu i-am dat niciodată fiicei mele - niciuna dintre fiicele mele - să-și facă o fugă de acasă. Și în al doilea rând, suntem aproape străini aici. Nici nu suntem tocmai străini, deoarece mama și soția mea erau cei mai dragi prieteni. ”

- Știai cumva să vii aici să o găsești pe Winnie, adăugă Charlotte, înainte ca marchizul să înceapă o ceartă asupra gradului de cunoaștere a lor. La urma urmei, bărbatul părea să aibă un argument pentru orice. „În mod clar, nu vă suntem necunoscuți. Nici tu pentru noi. ”

„Va trebui să mă ții închis în vecii vecilor.” Vocea nesigură a lui Rowena a venit direct din spatele Charlottei. O clipă mai târziu,

degetele tremurătoare au cuprins-o pe ale ei. „Vreau doar să văd Londra.”

„Și acum l-ați văzut.” Glengask se uită de la sora lui la Charlotte, unde mâinile le strângeau. - Lasă-o pe sora mea să plece, spuse el după o clipă.

Charlotte a strâns strânsoarea. "Nu. Sunteți deja la Londra. Ce posibil rău ar putea fi dacă îi permiți să rămână un timp? ”

„'Ce posibil ...'” Se opri. „Nu voi sta aici și mă voi certa cu o femeie pentru ce este mai bine pentru propria mea familie”, a mârâit el în cele din urmă.

Ea a refuzat să tresară la tonul lui, deși alături de ea, sora lui a făcut-o. „Atunci, întrucât nu mă las, presupun că vrei să o lași pe Winnie să rămână aici”, a contracarat ea. Tocmai când cauza acestei tinere doamne devenise a ei, habar nu avea. Dar acest munte de bărbat nu avea de gând să-i spună o tânără și să o reducă. Nici măcar dacă ar fi ridicat-o de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o pană și nici măcar dacă ar părea să fie făcut din tendoană solidă și fier.

Deschise gura, apoi o închise din nou. Charlotte și-a permis un moment de satisfacție. Așadar, pisoiul englez scuipase asupra marelui urs scoțian și nu știa cum să reacționeze. Bun. Și bine pentru ea.

„Deci la asta aspirați, *piuthar* ?” a întrebat-o pe sora lui o clipă mai târziu, deși privirea lui a rămas neclintită în Charlotte. „Să te înconjori de Sasannach, care te feresc de propria ta familie? Să te ascunzi în spatele ticaloselor care decid luptele tale și să le duci? ”

- Tu ești cel care face din asta o bătălie, Lord Glengask, a replicat Charlotte, îndreptându-și umerii. „Și eu sunt doar„ gurașă ”, așa cum îi spui tu, în fața unui bătăuș dominator.”

- O, măi, șopti Winnie aproape fără sunet, cu degetele strânse. Un mușchi din maxilarul său slab și dur a sărit. „Un bătăuș, nu-i așa?”

„Aceasta este cu siguranță impresia pe care o dai. Sora ta se ascunde mai degrabă în spatele unui necunoscut decât să se apropie de tine. ”

Privirea albastră intensă se îndreptă imediat spre sora lui. „Rowena, știi că eu…” El a ieșit, apoi a spus un singur cuvânt în gaelică care nu suna deloc plăcut și care a făcut-o pe sora lui să tragă cu răsuflarea rigidă prin nas. În cele din urmă, dădu ușor din cap, parcă pentru sine. „Nu sunt un bătăuș”, a spus el în cele din urmă. - O săptămână, Rowena. Vrei să vezi Londra, apoi să o vezi.

Voi lua o casă aici și vei avea al naibii de debut. ” A întins o mână. „Să mergem de aici, atunci”.

- Nu te cred, Ranulf.

„Vă dau cuvântul meu. Doua saptamani."

Charlotte și-a mușcat interiorul obrazului. Tocmai dăduse mult mai mult teren decât se aștepta ea și probabil că îl împinsese cu mult peste locul unde ar fi trebuit, deja. În plus, părinții ei nu i-ar mulțumi pentru ceea ce voia să spună în continuare - dar probabil că Rowena ar fi făcut-o. Și aceasta a fost mai degrabă de dragul noii ei prietene decât de a ei. „Dacă vrei să spui cu adevărat ca sora ta să aibă un anotimp adecvat - sau o valoare de două săptămâni - atunci ea ar trebui să rămână aici. Ai fi o gospodărie de burlaci, cu nimeni care să o sponsorizeze pe Lady Rowena sau să îi ofere prezentări. Cu excepția cazului în care aveți aici o relație feminină care să cunoască London Society, asta este. ”

- Nu am relații de sex feminin, spuse Winnie, cu degetele strângând din nou mâna lui Charlotte. „Și tot ce vei face va fi să-mi arăți cum nu este bine aici. Vreau să-l văd doar cu ochii mei, Ran. Vă rog."

Și-a suflat respirația. „Cu toate drepturile, ar trebui să vă iau peste genunchi și să vă întoarceți pe drum spre nord în decurs de o oră”.

„Dar nu veți face.”

- Dar nu vreau, repetă el după o clipă, privindu-o regăsind pe Charlotte. „Rămâi aici, atunci, dacă te vor avea. Dar mă veți informa unde vreți să spuneți că sunteți în orice moment și voi merge cu voi când voi alege ”.

Cu un scârțâit, Rowena eliberă mâna lui Charlotte și se aruncă spre fratele ei. O învăluie în brațele lui musculare. - Sunt de acord, Ran, spuse ea cu înverșunare. „Mulțumesc. Mulțumesc."

O clipă închise ochii, ceva apropiat de ușurare - sau tristețe - încrucișându-și scurt expresia. „Vă chem aici dimineața. La unsprezece." Lăsând-o jos, se aplecă să o sărute pe un obraz. - M-ai îngrijorat, *piuthar,* murmură el, apoi se îndreptă din nou. „Există vreo ceremonie de prostii la ieșire sau pot să-mi iau concediu?” întrebă el, fixându-l din nou pe Charlotte cu privirea.

A dat deoparte. - Bună seara, Lord Glengask. -
Lady Charlotte.

Doar când Longfellow a închis ușa din față destul de ferm în spatele lui, Charlotte a scăpat respirația pe care o ținuse. Din felul în care familia ei a ajuns până la ea și din bătăile rapide ale propriei inimi, oricine ar face-o

cred că tocmai îl înfruntase pe diavol însuși. Dar apoi a avut, într-adevăr.

Și avea să se întoarcă dimineața.

* * *

"Sper că acest lucru este acceptabil, Lord Glengask."

Ignorându-l pe bărbatul subțire care își urmărea călcâiele, Ranulf și-a continuat turul pe holurile și camerele căsuței de pe Adams Row. Clădirea era veche, dar bine făcută, cu douăsprezece camere și o jumătate de duzină de ferestre cu vedere la bulevardul liniștit. Avea trei etaje înălțime, despre care și-a imaginat că ar fi originea numelui său - Casa înaltă. - O să fie, spuse el în cele din urmă, dându-și seama că tipul osos nu se va opri să îl ceartă până nu va da un răspuns. „Deși aș vrea mai bine dacă ar avea mai mult de două uși spre exterior”.

- Mă bucur că aprobi, lordul meu. Mi-ai dat un preaviz atât de mic - doar o oră, dacă îți amintești - dar cred că Tall House este cel mai bun sediu disponibil în prezent de închiriat. Cu sezonul care începe serios, știi, pur și simplu toată lumea se întoarce la Londra. ”

Toată lumea plus o nenorocită de soră mai mică încăpățânată. „Veți avea taxa dvs. până la sfârșitul zilei”, se întoarse Ranulf, întrebându-se dacă este permis să sunați la Tall House cu un nume diferit în timp ce rămânea acolo. Poate că Frivolous House cu Nae Enough Escape Routes.

„Oh, nu am vrut să apăs - desigur că nu ești bine cunoscut aici, dar unchiul tău este, și nu-mi fac griji că mă vei face să aștepți”.

Ranulf își înclină bărbia spre ușa din față. Imediat Owen, care petrecuse cele douăzeci de minute anterioare ascultând avocatul, a făcut un pas înainte. - Hai să mergem pe drumul tău, domnule Black, spuse el, blocându-l pe tip când ar fi urmat-o pe Ranulf într-o altă cameră.

„Cu siguranță, cu siguranță. Dacă sunteți nou în Londra, Lord Glengask, dacă aveți nevoie de serviciile unui avocat, aș fi onorat să ... ”

„Lairdul are cartea ta, domnule Black, pe măsură ce aproape ai băgat-o în buzunar. Ușa este așa. ”

Domnul Black clipi. „Zic, asta e destul de înainte de tine. Lord Glengask, servitorii tăi au nevoie de mai multă școală într-un comportament adecvat. ”

Inspirând, Ranulf înfruntă avocatul cu obrazul roșu. „Cred că voi sunteți cei care aveți nevoie de școală, dacă este nevoie de un bărbat trei încercări să vă facă să plecați când

nu mai ești nevoie de tine. Bună dimineața și, dacă nu e suficient de clar, la revedere. ”

Procurorul deschise gura. Ranulf a continuat să-l privească nivelat, iar apoi Una a început un mârâit mic, zgomotos, de unde stătea la fereastră. O bătaie de inimă mai târziu, încă fără cuvinte, domnul Black se întoarse și ieși din hol, Owen rânjind în spatele lui.

- *Amadan,* mormăi Ranulf, deși domnul Black părea mai degrabă mai degrabă decât un prost. Sau, mai probabil, *el a* fost prostul în

toate acestea.

La urma urmei, fusese de acord să-i permită lui Rowena să rămână în Londra, într-o gospodărie engleză, cu toate lucrurile nenorocite, timp de două săptămâni. Unde nu putea auzi ce prostii i se spuneau. Și mai rău, unde nu putea fi sigur de siguranța ei.

"M'laird, Sasannach a plecat", a spus Owen, întorcându-se la ușă. "Mă îndoiesc că va întuneca din nou aceste săli, cel puțin cât suntem în reședință."

"Bun. Mulțumesc, Owen. ”

Lacheul dădu din cap. Schimbându-se, se încruntă. - Am nevoie să vă spun ceva, Laird Glengask.

„Atunci fă-o.”

„Eu și Peter suntem mulțumiți și mândri că suntem aici cu voi. Foarte mândru. La fel și Debny. Dar ... suntem destul de nae. Dacă rămâneți la Londra, veți avea nevoie de un bucătar și un valet și veți avea mai mulți ochi în care vă veți păstra în siguranță și pe Lady Winnie. ”

Ranulf dădu din cap. El intenționase să-l recupereze pe Rowena, să petreacă noaptea la un han și să se îndrepte spre nord până la răsăritul soarelui. Nimic din ce a spus sora lui nu i-ar fi schimbat părerea sau planurile. Nu, pentru asta putea mulțumi *femeii respective* . Lady Charlotte Hanover. Nu ridicase vocea și, cu toate acestea, acum închiriase o casă în Mayfair și îi dăduse sora lui familiei unui aristocrat englez.

„Unchiul meu este în oraș”, a spus el încet, întrebându-se ce ar trebui să spună Myles Wilkie despre toate astea - și n-a plăcut răspunsul cu care a venit. „Îl voi trimite pe Peter cu o notă, întrebându-i dacă știe de băieți de încredere.”

- Dar engleza lordului Swansley, spuse Owen, făcând din cuvânt un blestem. „Da, dar este și familie. Și a petrecut zece ani la Glengask, crescând

la fel ca frații și surorile mele. El va ști ce avem nevoie, orice

el este."

„După cum spui, îlaird”.

După ce a scos biletul și l-a trimis pe Peter să-l livreze, Ranulf a revenit la camera de dormit pe care o alesese pentru el. Privea peste stradă din nord și curtea grajdului din est și îi oferea o vedere bună asupra unei părți corecte a benzii. Plecase la Londra fără aproape nici un bagaj și nici un dulap potrivit pentru așa-numita societate adecvată. Cel puțin patul arăta mai confortabil decât cel de la han, unde el și băieții și câinii își

petrecuseră noaptea.

Purtase pantaloni din piele de curț, cizme de călărie și o haină veche pentru a apela la Hanover House. A presupus că ar putea face același lucru astăzi și apoi să găsească o croitorie pentru a-l vedea în ceva mai potrivit pentru Mayfair. În timp ce el nu a dat naibii despre ce gândeau englezii despre el sau despre îmbrăcămintea lui, Rowena avea să facă asta. O jenă nu ar fi o cale de a o convinge că Scoția și Glengask i-au promis mai multe decât Londra. Un nas umed îl împinse pe mână și îl zgârie absent pe Fergus în spatele urechilor sale cenușii. „Ce facem în numele lui Dumnezeu aici, băiete?” murmură el, răspunzând doar printr-o scutură de coadă.

Owen a bătut la ușă și s-a aplecat înăuntru. „Să-ți fac un serviciu atunci, îlaird?” „Îmi pot îmbrăca propriile cizme, dar mulțumesc, Owen. Și valet isnae

ceva ce faci; este ceea ce sunteți. Vezi că Debny îl înșală pe Stirling, nu-i așa? ”

"Un curs."

Când a ajuns înapoi jos, zece minute mai târziu, câinii pe călcâie, tăcerea locului l-a lovit în cele din urmă. Înapoi acasă, casa măreață a fost ocupată nu numai de frații săi și de el însuși, ci de o mulțime de slujitori, prieteni și, în numeroase ocazii, de diferiți subordoni ai clanului și de familiile lor, în plus față de perechea de flauti care sunau în fiecare dimineață și seară de la acoperiș. Dacă era ceva, nu era liniștit sau singuratic. Asta a fost și, deși în acest moment se simțea liniștit, era destul de sigur că nu va dura. Problema avea un mod de a găsi MacLawrys.

Atingând o mână de pistolul din buzunarul stâng al hainei, deschise el însuși ușa din față, pășind într-o parte a intrării largi în timp ce făcea acest lucru. Nu are sens să se facă o țintă ușoară. Trei cai așteptau în unitate, cu Debny și Owen deja montați. „Ești pregătit pentru asta?” el a intrebat,

luând frâiele lui Stirling de la mirele de cap și legănându-se în șaua golfului.

„Aș prefera să înfrunt toată armata lui Bonaparte în altceva decât o kilt”, a răspuns lacheul, „dar nu poți să te apuci singur de Londra”.

"Într-o zi la Londra și suntem deja supărați", a tras Debny. „Nu vă faceți griji, mălaird. Ne vom vedea în siguranță pe tine și pe Lady Rowena, sau vom muri la încercare ”.

Ranulf dădu din cap, apreciind sentimentul. „Să plecăm, atunci. Și păstrează haina de jos a gafei, Owen, altfel vei intra în panică cu Sasannach. ”

Câinii căptușind în spatele lor, au zgomotuit pe stradă spre Hanover

House. Casa lui închiriată ar putea fi liniștită, dar în comparație cu Highlands, Londra părea mult prea aproape și prea aglomerată și uimitor, haotic de tare. Practic, cot la cot, locuitorii erau, toți vorbeau în partea de sus a plămânilor pentru a fi auziți peste semenii lor. Nu observase atât de mult seara trecută, dar atunci nu mai avusese decât o singură grijă - găsirea lui Rowena. Astăzi, cacofonia nu i-a zdruncinat atât de mult nervii, încât i-a împins răbdarea scurtă în pietriș.

La ce diavol se gândise el, ca să o lase pe Rowena să-și dea drumul și să rămână aici? Fugise de acasă fără să lase nici măcar un bilet, la naiba cu totul și nu merita nimic, decât un comutator pe partea din spate și o plimbare lungă spre casă. De fapt, acest lucru a fost ridicol. El avea grijă ca ea să se întoarcă cu el în casa pe care o închiriase, ca să poată fi cu ochii pe ea, și apoi să se îndrepte spre nord a doua zi. Ar putea să-l urască un an dacă ar alege, dar cel puțin ar fi în siguranță și unde îi aparținea. Și asta *nu* l-a făcut un bătăuș. L-a făcut un frate responsabil și cap de familie.

La Hanover House și-a aruncat frâiele către Debny înainte ca unul dintre mirii contelui să poată apărea, le-a spus câinilor să rămână și apoi a pășit spre ușa din față. S-a deschis înainte să ajungă la el, lipsindu-l de satisfacția de a bate din nou pe stejarul solid.

- Bună dimineața, Lord Glengask, a intonat majordomul gras, înclinându-se. Ești așteptat. Vă voi arăta în camera de dimineață. ”

Întrucât camera de dimineață s-a dovedit a fi la patru picioare de foaier, luarea lui acolo părea ridicolă, dar va tolera prostia până când o va avea pe Rowena înapoi în mână.

- Lady Charlotte, Lady Jane, Lady Rowena, Lord Glengask, anunță majordomul, plecându-se plecând de parcă tocmai l-ar fi întâlnit pe rege.

De parcă nu ar fi fost toți familiarizați de aseară. Cele trei femei se ridicară, curbându-se. Întrucât Rowena nu-i făcuse niciodată blestemuri față de el - sau față de nimeni - în viața ei, în mod clar se dusese deja să se modeleze după ceilalți doi. Asta nu prevestea bine.

Femeia aceea stătea și *ea* acolo, uitându-se la el de parcă n-ar fi avut frică sau îngrijorare în lume, ceea ce l-a supărat și mai mult. Era tot ceea ce nu-i plăcea într-o femeie, înaltă, slabă și blondă, ca o păpușă delicată din porțelan care ar putea să se spargă dacă cineva ar încerca atât de mult ca o îmbrățișare. Și mai rău, a intervenit în chestiuni care nu aveau nimic de-a face cu ea și a vorbit când el ar fi preferat mult un moment sau două să se gândească.

„Sunt atât de bucuroasă că i-ai permis lui Winnie să rămână la Londra”, spunea ea acum, cu gura curbată într-un zâmbet destul de atrăgător, care nu-i atingea ochii. „Și am putea folosi cu siguranță escorta ta astăzi.”

„Și unde trebuie să vă escortez, domnișoare?” întrebă el cu atenție, urmărind un alt truc sau capcană precum cea care îl avea acum rezident la Londra timp de două săptămâni.

„Mama dorește să o prezinte pe Winnie la Almack miercuri. O va prezenta și pe Janie și ...

„Nae”.

Lady Charlotte clipi din ochi, ca și când nimeni n-ar fi spus-o vreodată. Probabil că nimeni nu avea, având în vedere englezii cu capul șlab, cu inima slabă care o înconjurau și cu limba ascuțită între dinți. „Îmi cer iertare?” spuse ea slab.

„Nae. Nu, ”a repetat el, exagerând sunetul, pentru a o asigura că a înțeles.

„Dacă nu iese la Almack și nu primește voucherul la Adunare, în mod tradițional nu va putea valsa nicăieri altundeva. Nici măcar nu va fi considerată „afară” de gospodăriile mai tradiționale ”.

„Nu o voi face pe sora mea să defileze în fața unei turme de stăpâni răsfățați, cu capete înfiorate, ca o vacă premiată”

Rowena făcu un pas înainte și îl apucă de mânecă, așa cum o făcuse când își dorea atenția de la vârsta de doi ani. - Nu voi fi doar eu acolo, Ran, spuse ea încet. „Jane va fi și ea acolo. Fiecare domnișoară care își dorește să aibă sezonul merge la prima lui Almack. Si as vrea să dansez. ”

Condamnare. Nu reușise niciodată să-i refuze un lucru pe care și-l dorea cu adevărat . Cu excepția Londrei, dar apoi reușise singură. - Vei fi și tu acolo, a întrebat el, întorcându-se spre Jane, cu părul mai mic și mai deschis decât sora ei gurașă. „Chiar acolo, lângă ea?” a întrebat el, urându-i pe amândoi că nu știe cum a mers dracul proces și că trebuia să ceară confirmarea unui chit englez.

"Da. Și și vreo douăsprezece alte domnișoare, de asemenea ”, a spus sora mai mică Hanovra, cu vocea nesigură. De fapt, se uită la el de parcă s-ar fi așteptat să sară peste ea, cu ghearele și dinții dezgoliți.

Lângă ea, sora mai mare părea mult mai compusă, în timp ce dădu din cap. Buclele aurii atârnate de nodul din capul ei se legănau mătăsos dintr-o parte în alta. „Aceasta este prima Adunare a sezonului. Nu va sta singură acolo. ”

„Și cui le este permis să valsească? Cine sunt aceste patronele pe care le bate mereu sângeroasa pagină a Societății? ”

„Ei bine, este un grup de femei foarte influente, aristocratice. Lady Jersey, de exemplu, și Lady Cowper și Lady Est ... ”

„Jersey. E vechea amantă a prințului George. ”

Obrajii drepți ai Lady Charlottei s-au întunecat. - Nu, asta era soacra ei, spuse ea cu răsuflare. „Dar domnișoarele corecte nu discută astfel de lucruri, indiferent.”

Ranulf își înclină capul. „Aveți o idee ciudată despre ceea ce este acceptabil, atunci. De ce să le acordăm oricăruia permisiunea de a judeca fiecare tânără care intră în sălile Adunării? Asta e prost. ”

Din expresia Charlottei, nu aprecia că trebuie să-și explice semenii unui barbar ca el, dar el ar fi condamnat dacă l-ar fi lăsat pe Rowena să intre în ceva în care nu știa toate faptele. Ar fi destul de rău dacă o femeie în vârstă, cu reputație fără cusur, ar da din cap, dar prințese și fiice străine ale unor împușcături regale? Ridicol.

„Nu sunt oameni în ... satul sau orașul tău sau ...”

„Clan”, a furnizat Rowena.

„Clan”, luă Charlotte, dând din cap, mulțumind, „cine trebuie să recunoască când o fată devine doamnă, sau un băiat devine bărbat sau când se pot căsători doi oameni? Toate detaliile sociale necesare unei societăți? ”

„Da”, s-a întors el, nevăzând deloc vreo asemănare în cele două situații. „Aș fi eu.”

Ochii i s-au mărit, alunul s-a întunecat aproape până la maro de muselina galbenă pe care o purta. "Tu?"

"Ran este șeful Clanului MacLawry", a explicat Rowena, intrând un ton de mândrie pe tonul ei. Bun; cel puțin nu era jenată să fie MacLawry. Nu încă, oricum. "Este cel mai mare clan care încă are sediul principal în Highlands."

„Cu *singurul* său loc în Highlands”, a modificat el cu o ușoară încruntare. „Nu sunt foarte sigur ce înseamnă toate acestea, mi-e teamă,” Lady Charlotte

a spus, continuând să-l privească. Totuși, nu era același aspect îngrijorător pe care îl avea de la sora ei. În cea mai mare parte, părea curioasă.

„Nu am vremea și nici înclinația pe care ți-o explicăm în acest moment.” Ea nu ar înțelege, iar lui nu-i plăcea să fie oglindit ca un miel cu două capete. Ranulf îi făcu semn surorii sale. „Dacă va fi prezentată la Almack's, ce se cere?”

Rowena își aruncă brațele în jurul lui. „Mulțumesc mult, Ran! Aceasta înseamnă lumea pentru mine! ”

Îi puse un deget sub bărbie, înclinându-i fața în sus pentru a-l privi, recunoscându-și că a pierdut încă o ceartă înainte de a începe chiar. Cel puțin de data aceasta ar putea să se învinovățească pe el însuși decât pe vrăjitoarea cu părul blond. „Știu, draga mea. Doar rețineți că sunteți lumea

pentru mine. Vreau să vă păstrez în siguranță, Rowena. ”

„Știu că vei face, *bràthair* ”.

- Oh, este perfect în siguranță pe Bond Street, spuse Jane cu emfază. „Trebuie să-l pregătim pe Winnie pentru o rochie. Îl am pe ai mei de veacuri ”.

În mod clar, îi lipsea din nou ceva, dar mai degrabă decât să înceapă o altă conversație despre ceea ce nu era în regulă cu rochiile pe care le adusese cu ea - rochiile pe care le cumpărase pentru ea - dădu din cap. „Va fi mai sigur încă cu mine. Să plecăm atunci, nu-i așa? ”

La ieșirea din foaier, cei doi tineri de optsprezece ani au legat brațele și au sărit practic pe scările din față. Ranulf îi făcu semn celor doi bărbați ai săi și amândoi au descălecat, predând frâiele băieților grajdosi de la Hanovra cu aspect ofensat.

- Ne îndreptăm spre Bond Street, spuse el cu o voce joasă, în timp ce ajungeau la el. „Owen, rămâi la stânga și primești dreapta, Debny”.

"Pe jos?" Debny se întoarse, încruntându-se.

„Da. Pe jos."

„Sunt un mire. Nae un ... om care merge. ”

„Astăzi sunteți un om care umblă”, a răspuns el, ascunzând un zâmbet. Întorcându-se, a văzut surorile Hanovra care îi priveau pe Fergus și Una, care păreau să le privească cu același interes.

"Ce sunt acelea?" Întrebă Jane cu un fior evident. „Sunt mari ca poneii”.

Ranulf aruncă un zâmbet și fluieră câinii lângă el. „Acestea sunt câinii mei infernali”, a tras el.

„O, oprește-te, Ran.” Rowena s-a dus și a îngenuncheat între câini, care aproape că s-au întors pe dinăuntru cu linge și dând din coadă. „Cel mai mare este Fergus, iar ticăloșa este Una. Sunt câini de căprioară scoțieni. ”

„„ Wee ”unul?” Repetă Lady Charlotte, ridicând o sprânceană. „Ceruri bune”.

- Vor fi cu ochii pe noi, spuse Rowena, stând din nou în picioare. - Hai să plecăm, Janie.

Asta l-a lăsat pe Ranulf să se uite la Lady Charlotte. „Vă sperie câinii, doamna mea?” el a intrebat.

"Nu. Totuși, sunt foarte… sălbatice ”.

„Da. Sunt o atingere plină. Dar vor depăși un ogar pe teren neuniform ”. Pentru o clipă, a continuat să o privească, dar începând

să se simtă destul de ... ciudat, a făcut semn către debutanții dispăruți. „După tine, doamna mea”.

Cu ceilalți doi chicotind și șoptind, a căzut cu Lady Charlotte la câțiva metri în spatele lor. În această după-amiază va găsi o hartă a acestui nenorocit loc, astfel încât să știe unde se duce. În acest moment se simțea mult prea vulnerabil, urmând două bairns treisprezece ani mai mic decât el.

- Paznicii nu sunt cu adevărat necesari pe Bond Street, a comentat Lady Charlotte, aruncând o privire peste umăr către ticăloasa Debny și apoi către câinii pe călcâiele lui Ranulf.

„Poate fi sigur și civilizat pentru voi, doamna mea”, a răspuns el, „dar sunt un străin aici și voi veghea asupra celor aflați sub protecția mea”.

Buzele ei se curbară din nou, zâmbind. Pentru sine putea recunoaște că ea avea un zâmbet frumos; dacă ar fi favorizat femeile engleze înalte și slabe care vorbeau când nu ar fi trebuit, el ar spune chiar că are o piele care arăta netedă ca o cremă fină și că de aproape părul ei strălucea ca soarele mătăsos.

„Atunci suntem eu și Janie sub protecția ta?” întrebă ea, amuzată în voce.

„Râdeți dacă vreți, dar da. Ai primit un membru al familiei mele. Asta te face să mă clanezi. ”

„Dar nu suntem scoțieni”.

Își înclină capul. "Nimeni nu e perfect." Ranulf se apropie de ea. Părul ei mirosea a trandafiri, observă el, ignorând remorcherul care îi răspundea în intestin. „Și vă mulțumesc să țineți cont că ceea ce este sigur pentru doamnele Mayfair s-ar putea să nu fie atât de fericit ca o tânără din Highland”.

De data aceasta se uită plină la el, cu sulițe de verde luminate de lumina soarelui adânc în ochii ei. „Vorbește bine despre tine că ești atât de protectoare față de sora ta”, a spus ea după o clipă, „dar ai considerat că s-ar putea să nu fi încercat să scape dacă strângerea ta nu ar fi fost atât de strânsă?”

Așa că această femeie slabă, cu părul blond, a crezut că îl face să fie disecat și analizat și lipit pe un știft. „O să am o femeie Sasannach care să-mi spună ce este bine sau ce nu fac”, a răstit el. „Nu mă cunoașteți pe mine, sau pe a mea, sau orice altceva care mă cuprinde. Și nu mă veți sfătui cum să-mi cresc propria soră. ”

Capitolul doi

Charlotte se uită fix la marchizul de Glengask. *Ceruri bune.* Aseară îi văzuse lipsa de maniere la întârzierea de a-și vedea sora, dar își dădu seama brusc că nu ar vrea să fie acolo când el era cu adevărat înfuriat. Ochii lui albaștri practic trosneau când îi întâlni privirea, îndrăznind-o să se certe mai departe cu el.

Respirând, își înclină capul. - Ai absolut dreptate, lordul meu. Nu te cunosc și nu am dreptul să te critic sau să te sfătuiesc. Ceea *ce* știu este cum m-am simțit când aveam vârsta lui Winnie. Nu este o fată pe care o poți crește mai mult. Este o domnișoară cu propriile obiective și vise. ”

- Și încă vă certați, mormăi el.

„Nu vrei să-mi spui că femeile din Scoția sunt mut, nu-i așa? Cu siguranță ai mai avut conversații cu femei. ”

Pentru o clipă, a mers lângă ea în tăcere, câinii lui masivi, cu păr sălbatic, ținând pasul cu el. Câinii de iad, într-adevăr. Fără îndoială, mai fusese numit diavolul. Și acest diavol a fost un exemplar impresionant, într-adevăr.

- Da, spuse el după o clipă. „Am mai avut conversații cu femei. Totuși, nimănui căruia nu-i păsa să riște o bătaie Lasele care își cunosc locul ”, a spus el în cele din urmă, ceva mai cald atingându-și vocea.

De parcă ar încerca vreodată să se bată cu oricine. „Locul lor fiind în total acord cu tot ceea ce spui, presupun? Și pentru informarea dvs., o ceartă nu echivalează cu dorința de a ceartă ”, a spus ea cu rigiditate, ridicându-și ritmul.

„De unde vin, da. Dacă puneți la îndoială judecata unui om de a avea grijă de a lui, sunteți ca să-i întâlniți pumnul. Dacă sunteți un om pentru început, asta este. Aș greva o femeie. ”

- Ce ușurare, se întoarse ea sarcastic. „O luptă este stațiunea celor care nu își pot apăra în mod sensibil și logic poziția cu cuvintele. Este pentru tâlhari și bătăuși mândri care se gândesc doar la ei înșiși. ”

„Cuvintele nu câștigă lupte, domnișoară.”

Evident, s-a bucurat și de o ceartă, indiferent dacă ar admite sau nu, de vreme ce el a insistat să contracareze tot ce spunea ea. Doamne, nu avea deloc maniere. - Nu, Lord Glengask. Cuvintele împiedică bătăliile - sau certurile sau duelurile - să înceapă în primul rând ”.

„Hm”.

Ea a ridicat din nou privirea spre el. Nu putea fi de acord cu ea, desigur, chiar dacă filozofia sa de luptă înainte de compromis era în mod clar greșită. Dar respingerea ei - argumentul ei - ca fiind nesemnificativ, nu era acceptabilă. „Acesta este răspunsul tău?” spuse ea cu voce tare.

„Răspunsul meu este că nu pot argumenta motivele pentru care sunt dispus să lupt. Nae pentru cineva pentru care nu a întâlnit niciodată o cauză pentru care merită să lupți, domnișoară. Ești engleză; Nu mă pot aștepta să înțelegeți ”.

Asta o făcea mai degrabă să vrea să țipe și să-și împiedice picioarele, dar din fericire au ajuns la magazinul de rochii înainte ca ea să poată evoca o replică adecvată. Nu e de mirare că scoțienii aveau o asemenea reputație de sălbăticie și barbarie. Bărbații, cel puțin, erau în mod clar nebuni.

Winnie s-a dus direct la firele de țesătură bogată, de culoare bijuterie, ceea ce nu ar fi făcut niciodată pentru Almack. - Un debutant trebuie să poarte alb, spuse Charlotte, întorcându-se cu spatele la muntele cu sânge fierbinte și dând din cap în timp ce croitoreasa însuși apărea din spatele magazinului. "D-na. Arven, avem nevoie de o rochie Almack pentru Lady Rowena aici. I-ai arăta ceva material adecvat? ”

„Oh, cu siguranță, doamna mea. În acest fel, Lady Rowena, Lady Jane ”, a răspuns doamna Arven, reușind cumva să bată din palme, să curteze și să meargă toate în același timp.

Câinii masivi stăteau în colțul în care marchizul le ordonase să meargă, cu boturile lor încrețite de parcă nu puteau să descopere parfumul parfumului și a pânzei proaspăt spălate. Cei doi gardieni sau mire sau orice altceva arătau aproape ca deplasate în micul magazin feminin și cu atât mai mult când un cvartet de tinere domnișoare și o mamă strălucitoare se înghesuiau, de asemenea, înăuntru. Marchizul de Glengask, abia

îmbrăcat pentru o companie politicoasă, nu era mult mai potrivit și era cu atât mai greu de trecut cu vederea.

„Lady Charlotte Hanover, nu-i așa?” a spus mama, trecând pe lângă puietul ei pentru a merge mai aproape și a-i oferi mâna.

Charlotte o privi mai atent, deloc ușor de făcut, având în vedere enorma pălărie verde a femeii. - Lady Breckett, se întoarse ea, zâmbind. - Și asta trebuie să fie domnișoara Florence.

Bruneta rotundă cu nasul pistruiat își smulse privirea de la Glengask și chicoti. "Eu sunt. Și aceștia sunt verii mei, Elizabeth, Victoria și Lucille Hunsacker. ”

"Doamnelor."

- Lady Jane alege o rochie pentru Almack? Întrebă Lady Breckett, alăturându-se fiicei sale aruncând o privire peste Charlotte, spre muntele dur și umbrit din colț. Probabil că ar trebui să-l prezinte, dar brusc nu a vrut.

Ea și-a spus că reticența ei era cu totul logică. Tot ce-i trebuia era să înceapă limbi dând peste cap că călătorea în compania brutelor și a diavolilor scoțieni. Cerul se apără dacă va începe o ceartă cu slabul Lady Breckett. Sau chiar o ceartă.

- Jane o are deja pe a ei, spuse Charlotte cu voce tare. „Mama sponsorizează și un prieten drag de familie. Participați la adunare în această miercuri, domnișoară Florence? ”

"O da." Florence sări în picioare. „Am practicat fiecare dans și, mai ales, valsul. Va fi foarte interesant. ”

Trio de fete Hunsacker se uitau acum la Glengask în spatele ei, mormăind și chicotind și bătându-și genele în spatele mâinilor. Ea presupunea că dacă nu spune ceva acum, ar provoca mai multă agitație decât dacă l-ar prezenta pur și simplu. *Condamnare.* Cu un zâmbet strâns, în speranța că nu va discuta despre vânt în fața a patru tinere impresionabile, ea îi făcu semn.

"Scuzele mele. Lady Breckett, Miss Florence, Miss Elizabeth, Miss Victoria, Miss Lucille, pot să-l prezint pe Lord Glengask? Sora lui, Lady Rowena, debutează. ”

S-au înjurat într-un val zdrențuitor. - Nu-mi amintesc să te mai fi văzut la Londra, milord, a comentat vicontesa Breckett.

„N-am fost aici”, se întoarse el în tâlharul său scârțâit.

„O, ești scoțian”, a exclamat unul dintre Hunsackers, pe același ton pe care ar fi putut să-l observe că a sărit de pe lună.

„Da. Eu sunt."

- Am fost la Edinburgh, a continuat fata Hunsacker, în timp ce ceilalți doi s-au înroșit și au dat din cap. „Cu tata și mama noastră. Tata are o baronerie acolo. El este Lord Terrill. El spune că partea lui de familie a început scoțian, dar a văzut ... Ea a ieșit, cu obrajii roz palid.

Charlotte nu putea vedea expresia lui Glengask de unde stătea la umărul ei, dar ea aproape că o putea simți. *Oh, dragă* . Sub acoperire, schimbându-și reticulul, l-a dat în coate în coaste. La fel de bine ar fi putut să se împingă la Gibraltar, dar apoi el se agită.

- Doar domnișoara Florence este prezentată aici la Almack? întrebă el pe un ton surprinzător de blând.

"O da. Am debutat anul trecut, Lucille are aproape douăzeci de ani, iar Elizabeth nu va putea participa până anul viitor ”, a explicat cel mai scurt

din trio - Victoria, prin procesul de eliminare. „Lucille și cu mine vom fi acolo să dansăm, totuși.” Își lăsă capul în jos, privindu-l pe marchiz printre gene.

Glengask dădu din cap, apoi își îndreptă atenția asupra statuilor rigide de lângă ușă. - Fii cu ochii pe Rowena, a ordonat el, apoi i-a oferit brațul Charlottei. „Vrei să-mi arăți unde este magazinul de cizme acum, Lady Charlotte?” el a tras.

Pe jumătate din reflex, și-a pus mâna pe mâneca lui. Brațul de dedesubt îi părea fier. - Cu siguranță, își auzi ea spunând.

- Doamnelor, a continuat el cu un semn ușor din cap și a trecut pe lângă ele pentru a deschide ușa magazinului. „Fergus, Una, vino.”

Afară a început să meargă cu un pas lung, care mănâncă pământ, care avea căpătrânii de cerb. Charlotte a păstrat un bloc sau cam așa ceva, apoi a strâns-o de mânecă și a tras. Pentru o bătaie de inimă, ea a crezut că ar putea pur și simplu să o tragă de pe picioare, dar apoi s-a oprit brusc.

"Unde mergem?" a întrebat ea, ținându-l de el, astfel încât el să nu poată ieși și să o lase în picioare acolo, cu gura căscată.

Îl înfruntă, cu o înălțime de 6 metri și patru inci de Highlander enervat. „Așadar, în această politicoasă societate de yers”, a murmurat el, cu un glas scârțâit, „femeia școlită, școlită, are voie să mă insulte doar pe mine, dar toată Scoția - și eu sunt cel care a cerut să pretind că este bine cu lumea?"

„Nu te-a insultat. Ei bine, aproape că a făcut-o, dar apoi s-a oprit. Și motivul pentru care trebuie să fii politicos în acest sens este că sora ta nu cunoaște pe nimeni în Londra decât Jane, mama mea și cu mine. Dacă începi să te porți pe oameni, verbal sau altfel, îi vei îngreuna lucrurile. ”

Privirea lui a devenit mai speculativă. „Atunci vei fi conștiința mea, nu-i așa?”

Charlotte i-a oferit un zâmbet, deși era destul de sigură că nu era deloc capabilă să-și asume acea responsabilitate extraordinară. „Un ghid, poate. Când îți dorești una. ”

„Sau când simți că am nevoie de unul. Erai sigur că eram înflăcărat să explodez acea fată, altfel nu m-ai fi bătut în coaste ”.

Alți cumpărători începeau să-i privească - sau mai bine zis el - curios, dar nimeni nu s-a plâns că trebuia să se miște în jurul lor, în timp ce blocau drumul. Nu-și putea imagina, însă, că mulți dintre ei ar îndrăzni să provoace un bărbat atât de formidabil. Nu direct, oricum.

„Cred că știi ce este politicos și acceptabil, indiferent dacă alegi să te comporti în acest mod sau nu - motiv pentru care ai părăsit

magazinul când ai făcut-o.” Ea se strâmbă. „Fetele Hunsacker știu și mai bine lucruri prostești. Ceea ce nu știam era dacă vei ține cont de situația surorii tale. ”

Ea se aștepta pe jumătate ca să provoace o altă ceartă, dar când privirea lui a întâlnit-o din nou pe a ei, a văzut un grad destul de amuzant în ei. Vederea a făcut-o să uite pentru o clipă ceea ce discutaseră. Charlotte văzuse picturi ale unor lacuri scoțiene, iar ochii lui erau tocmai de culoarea pe care și-o imagina una dintre acele lacuri adânci si încă ar fi sub un soare de vară scotian.

După o clipă, a făcut semn cu mâna liberă pe stradă și au pornit într-un ritm mult mai calm. „Am o întrebare pentru voi”, a întrebat el conversațional.

"Ascult."

- Ce faci, trei și douăzeci?

"Douăzeci și cinci. Am avut ziua mea de primăvară în această primăvară. ” Și știa ce urmează. De ce era încă necăsătorită? Ce prostie făcuse ea ca să nu se căsătorească? Le auzise pe toate până acum, după

toate. Singura întrebare reală era cum dorea ea să răspundă. Și cum s-a simțit că acest scotian mare și volatil i-a cerut un lucru atât de intim.

„Ați fost la Londra, atunci, în anul în care Donald Campbell a coborât și a făcut tot acest zgomot?”

„The ...” Charlotte înăbuși o încruntare. I-a trebuit un moment chiar să-și amintească despre ce vorbea, era atât de departe de conversația pe care ar fi crezut-o că vor avea. „Acesta a fost de fapt anul înainte de debutul meu”, a spus ea încet, amintindu-și, „dar am fost la Londra pentru sezon. Îmi amintesc că domnul Campbell urmărea o femeie. Nu ar fi lăsat-o în pace, iar fratele ei l-a împușcat ”.

„Deci asta e povestea.”

Până acum ajunseseră la capătul străzii Bond, iar el îi întoarse la dreapta de-a lungul Picadilly și apoi spre sud pe Queen's Walk, îndepărtându-se de Mayfair. Green Park se întindea la dreapta lor, dar odată ce au trecut, ea nu avea prea puțină idee unde se aflau. Și, bineînțeles, era probabil deja pierdut. Dar conversația a fost destul de interesantă. „Atunci nu este adevărata poveste?”

„Nae. Campbell a coborât după Jenny Baxter. Campbells și MacMillans - acesta este clanul Baxter - au avut o luptă care se desfășoară acum peste o sută de ani sau mai mult. Fratele ei Thomas a prins vântul curtei și l-a împușcat mortal pe Donald. Apoi a transportat-o pe sora sa înapoi în Scoția și a căsătorit-o cu un drover de bovine înainte de sfârșitul lunii. Un an mai târziu, cineva l-a împușcat pe Thomas Baxter în cap în timp ce

acesta ieșea la pescuit. Se zvonește, a fost unchiul lui Donald Campbell. ”

"Asta e teribil!" a exclamat ea.

„Asta este Highlands. Ordinea credinței acolo este clanul, țara și Dumnezeu. ”

Charlotte a ridicat din nou privirea spre el. „Ești șeful clanului tău.” - Da.

„Câți oameni sunt atunci în Clan MacLawry?”

El a ridicat din umeri. „Toți MacLawrys, Laurences, MacTiers, Lenoxes, Tyrells și toate familiile de sub ei. În zilele noastre este mai mult teren și monedă, dar când îl măsurăm după puterea adevărată, aproape trei mii de oameni luptători. ”

„Asta este ... asta este o armată.”

- Da. Zâmbetul de pe gura sa senzuală era sumbru și cinic. „Nae poate că celelalte clanuri se pot descurca mai mult, cu grădinile care își curăță casele pentru a face loc pășunilor oilor. Și nae ceva îi place Coroanei, cu noi așezându-ne pe umăr, așa cum facem noi. ”

S-au oprit sub un stejar la capătul îndepărtat al Green Park, iar câinii s-au aruncat la pământ, cu limbile înfășurate. Cât de departe se îndepărtaseră de magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Arven? "De ce imi spui asta?"

„Pentru că i-am dat lui Rowena în gospodăria ta”, se întoarse el în liniște, privindu-i studiul. Pentru el era mai mult decât aroganță și forță brută, își dădu seama brusc, întrebându-se de ce nu mai observase asta. În spatele lui și a cuvintelor sale îndrăznețe, ea zări o inteligență ascuțită, măsurată, o gândire la care nu s-ar fi așteptat niciodată la prima sau a doua întâlnire.

"Da?" m-a îndemnat ea, și mai curioasă acum cu privire la punctul pe care în mod evident încerca să-l spună.

„Vreau să înțelegeți de ce am gardieni care veghează asupra ei și de ce voi și familia voastră aveți nevoie să o urmăriți cu atenție. Este obișnuită să se simtă în siguranță și nu consideră că a *fost în* siguranță pentru că are trei frați și o mare parte din clanul ei menținând-o așa ”.

„Este cu adevărat atât de periculos pentru ea să fie aici?” Și ca el să fie aici, de altfel, dar ea nu a cerut asta cu voce tare. Cu fiecare uncie din ființa ei, a vrut să se uite în jurul marginii liniștite a parcului pentru pericol, deși nu avea idee ce să caute.

"Ar putea fi. Știu că nu vă așteptați la această problemă. Dacă nu mai doriți responsabilitatea de a o avea în gospodăria voastră, o voi colecta astăzi. Mă îndoiesc că o familie engleză vrea să fie atât de aproape de problemele clanului. Și cu gustul tău de a da cu pumnul,

mai ales ”.

A fost o insultă, desigur, dar a crezut că a înțeles motivul. Acest bărbat care stătea în fața ei, privind-o, suficient de aproape ca să-l atingă, era cel mai apropiat lucru de un rege care se putea găsi în Scoția în zilele noastre. Avea dușmani. Scoțieni - Highland - dușmani care s-au împușcat reciproc pe treptele din fața propriilor case. Violență proastă, evitabilă, mândră, mai mult decât probabil pentru ceva ce nimeni nu și-a mai amintit.

„Ar trebui să discut despre asta cu tatăl meu”, a spus ea în mod egal, „dar îmi imaginez că va spune doar ceea ce sunt pe cale să fac”.

„Și ce ar putea fi asta?”

„Nimic din toate astea ... mizerie nu pare să facă Winnie. Ea vrea doar să se bucure de o săptămână în Mayfair. Cred că putem face asta pentru ea. ”

După o lungă clipă a dat din cap. "Bun. Deși voi fi în continuare cu ochii pe voi. ”

Charlotte a ridicat o sprânceană, încercând să ignore modul în care bătăile inimii ei au accelerat la cuvintele lui. „Pe mine sau pe Winnie?”

Glengask se aplecă înăuntru, cu privirea lui pe fața ei intenționată și ilizibilă. - Da. Inima i-a fluturat din nou, un fior scăzut sub pielea ei, atât cald, cât și neașteptat. De ce, habar nu avea; nu putea să cadă după farmecele lui, pentru că el nu avea. Sau niciunul pe care nu-i păsa să-și amintească. Și el a fost *nu* genul de om care ei interesat în primul rând.

Înainte să-și poată spune că speră că el nu o ... sărute sau ceva de genul acesta, se îndreptă din nou. O licărire de umor îi încălzi albastrul ochilor în timp ce-și întinse brațul. „Cred că cel mai bine ne vom întoarce la magazinul de rochii, înainte să se întâmple ceva necivilizat.”

Cu un oftat pe care nu-l putea ascunde, Charlotte îl luă din nou de mânecă. Părea încă hotărât să o antagonizeze, dar undeva în această dimineață încetase să-l găsească la fel de enervant ca la începutul conversației lor. Desigur, îl cunoscuse de mai puțin de o zi. Cel puțin ea putea fi sigură că el nu se străduise să fie altceva decât ceea ce era el. Ea s-a îndoit că ar putea disimula dacă dorește și asta, cel puțin, a fost ... revigorant.

„La ce zâmbești?” întrebă el, privirea luând-o înăuntru înainte de a-și îndrepta atenția înapoi spre împrejurimile lor.

- Onestitate, a răspuns ea.

* * *

Al lui Almack.

Ranulf citise despre Adunarea supremă, desigur, mai ales cu un grad de neîncredere că oricine ar fi tolerat să participe la un astfel de loc. El a decis pe jumătate că poveștile trebuie să fie o exagerare, povești care au crescut într-un mod spectaculos cu fiecare repovestire.

În timp ce stătea în picioare, îmbrăcat rigid într-o nouă jachetă neagră și pantaloni gri, cu o vestă în carouri negru și gri - un biet tartan lipsit de filetarea roșie a stindardului MacLawry, dar singurul fragment din Scoția, codul vestimentar strict

ar permite - putea vedea cu ochii lui că poveștile erau adevărate.

Damnabil, oribil de adevărat.

"Ce crezi?" Întrebă Lady Charlotte de lângă el.

El a mestecat interiorul obrazului. Dacă ar spune ce crede cu adevărat, i s-ar cere să plece. În timp ce acea noțiune l-a înveselit un pic, o privire la sora lui cu obrajii roz, cu drap alb, strângând mâna noului ei prieten Jane, era tot ce îi trebuia să-i spună că ar trebui să-și frâneze limba.

„Este un amestec ciudat”, a comentat el în cele din urmă. „Veseli vechi și dantele cu fața proaspătă.”

Ea dădu din cap, părul ei ondulat și auriu tras într-un nod strâns din care nici un fir nu ar îndrăzni să scape. „ *Tonului* mai în vârstă îi place pentru că este atât de ... conservator. Tinerii sunt aici doar pentru că, bine, toată lumea trebuie să vină măcar o dată. ”

„Și este amuzant să participi atunci când nu au loc alte petreceri”, a spus Jane. „Sau așa mi s-a spus”. Arătă către un grup mic de doamne mature, așezate într-o parte a camerei. - Aceea trebuie să fie patronele, răsuflă ea.

"Da, ei sunt." Lady Charlotte a pășit între tinetele mai tinere și obiectele de interes ale lor. „Nu te uita.”

„O, nu par atât de înverșunați”, a comentat Rowena. „Mă așteptam la o bătaie de vrăjitoare și harpii cu față verucoasă.”

- Nu te lăsa păcălită, spuse Charlotte încet. „Ei sunt arbitrii modei. Dacă doriți să puteți valsa, aveți nevoie de voucherul pe care vi-l pot da. ”

- Atunci cel mai bine ar da din cap, murmură Ranulf, studiind jumătate de duzină de femei. „Harpies” a fost probabil o descriere adecvată.

„Și a fi interzis de la Almack înseamnă a fi interzis multor gospodării mai în vârstă, mai conservatoare ... și a soirurilor lor”.

El întoarse capul, prinzându-i privirea și auzind nota de avertizare cu vocea ei lină. „Deci vor să mă judece și pe mine, nu-i așa?”

- Ai intrat pe ușa din fața lor, lordul meu. Deci da, ei simt că au dreptul să te judece. ”

Pentru o clipă își dorea să-i permită lui Arran și Bear să călătorească cu el la Londra. Împreună, cei trei le-ar oferi acelor gâște cu gât rigid ceva despre care să dezaprobă. Dar asta ar fi

lăsați-o pe Rowena cu sufletul la gură și învinovățindu-l din nou pentru o viață neexperimentată.

- O să stau aici, spuse el cu voce tare. „Voi zâmbi când mă vor privi. Dar dacă îi vor da lui Rowena altceva decât un blestemat din cap, le voi arăta exact ce cred despre căile lor păgâne.

Lady Charlotte își drese glasul, cu un indiciu de zâmbet în expresie în timp ce privea în altă parte. În seara asta purta o rochie de mătase simplă, cu gât înalt, de un verde deschis de luncă. Dacă ar fi fost genul de bărbat care ar prefera doamnele engleze, așa cum făcuse tatăl său, ar fi fost greu să-și țină mâinile departe de ea. Așa cum a fost, ideea că o dorea nu a făcut decât să-l enerveze. O afacere buna.

- Rău, mulțumesc din nou că ai permis acest lucru, șopti Rowena în timp ce se îndrepta spre el, cu dinții clătinând. „Știu că nu vă place aici. Arăți foarte bine, totuși. ”

El întinse mâna să o apuce de umăr. „Nu atât de bine ca tine, inima mea. Nu te îngrijora de nimic. ” El s-a surprins aproape spunându-i cât de mult seamănă cu mama lor, dar acesta a fost ultimul lucru pe care și-l dorea în capul ei. Chiar dacă era adevărat. Era scoțiană și asta a fost doar o sărbătoare. Se va distra cât de mult ar putea el aranja pentru ea, iar apoi se vor întoarce acasă.

O duzină de tinere purtau alb în această seară, fiecare mai curat și mai virginal decât precedentele. Cu Lady Charlotte șoptindu-i la ureche pentru a-i spune ce se întâmplă, unul câte unul li s-au prezentat doamnelor care acum se aranjaseră de-a lungul peretelui îndepărtat ca niște gargue strălucitoare strălucitoare.

„Ranulf”.

Numai datorită practicii îndelungate a evitat să sară la zgomotul scăzut al numelui său care venea din spatele lui. „Unchiul Myles”, se întoarse el pe același ton, fără să se miște din punctul de vedere.

„Ce mai face Winnie?”

„Nu știu încă.” În urmă cu întârziere, a observat că mâna dreaptă i se curbase într-un pumn și încet și-a îndreptat degetele. *Nu aici. Nu acum* . „Știu de ce ești aici, Myles, dar nu cred că este nevoie să avem o conversație.”

Din felul în care se rigidizau umerii Lady Charlottei, ea nu aprobă replica lui

bruscă. Ceea ce nu și-a dat seama a fost că ar trebui să fie recunoscătoare

pentru asta și că singurul motiv pentru care nimeni nu fusese însângerat imediat a fost pentru că se pare că era judecat împreună cu Rowena.

Linia debutanților a avansat încet, până când Lady Hest a stat cu Jane la stânga și Rowena la dreapta. Cele două lase nu semănau nimic; una era înaltă și cu părul galben, cealaltă mică cu părul negru ca tonul. Și mai clar, unul a fost aristocrat englez din când în când, iar celălalt o tânără bine născută, proaspătă din Highlands. Ar putea ei să aprobe una și să o respingă pe cealaltă? Ar îndrăzni?

- Merge bine, murmură Lady Charlotte sub sunetul mamei sale recitând genealogiile celor două tinere, ca și cum ar fi cai la licitație.

„Cum poți spune?”

„Se uită la fetele noastre, mai degrabă decât să-și șoptească reciproc.”

„A avea doi debutanți acolo diminuează șansele ambelor ființe acceptate sau le crești? ”

Se uită lateral la el. „Nu le va păsa că Winnie este scoțiană. Totul ține de purtarea și creșterea ei. ”

Era atât de transparent? După cincisprezece ani ca marchiz de Glengask, el știa foarte bine cum majoritatea fermierilor englezi îl priveau pe unul dintre semenii lor care au ales să rămână în Highlands. Știa cum îi priveau pe Sasannach, în general, pe scoțieni - scrapiți și bețivi și în cele din urmă pe învinși, cu sute de ani de război și dispute în cele din urmă soluționate în favoarea englezilor. Nici nu au terminat încă cu afirmarea autorității lor. „ *Îmi* pasă că Rowena este scoțiană”, a spus el în gură.

Fie din întâmplare sau nu, degetele ei l-au periat pe ale lui. Îi făcu furnicături să pară că parcă ar fi tras fulgere în apropiere. Până când a aflat că trebuie să fi fost prânzul pe care uitase să-l mănânce, făcându-l ușor, una dintre patronele se ridică și dădu din cap. „Bine ați venit la Almack, doamnelor. Și la Londra, Lady Rowena. ”

Alături de Ranulf și, în ciuda declarației sale că totul merge bine, Charlotte părea ușurată. Poate că a fost un lucru bun că el a rămas necunoscător despre minuciunile mașinării implicate sau, la urma urmei, ar fi putut fi tentat să mijlocească. Când Rowena a venit sărind spre el, a zâmbit. „Acum poți avea valsurile tale, inima mea”.

„Da. Așa că dansează primul cu w ... Ochii ei se măriră în timp ce se uită dincolo de umărul lui. „Unchiul Myles!”

Ea și-a eliberat fratele pentru a-i îmbrățișa unchiul. Nu era surprinzător, pentru că era o femeie caldă, amabilă și naivă - care era, începea să-și dea seama, într-o mare măsură de vina lui. Simțea un vânt mult mai răcoritor care sufla în ceea ce-l privea pe fratele mamei

lor, dar în seara asta era pentru sora lui. Și așa și-a încleștat maxilarul și a tăcut.

„Ai crescut în trei ani”, a spus Myles Wilkie, vicontele Swansley, luându-i mâinile în mâinile lui. „Arăți atât de mult ca Eleanor, încât aproape că mă aduce la lacrimi.”

„Arăt ca mama?” a întrebat ea, dându-și fusta aproape timid. „Frații mei nu au spus asta niciodată”.

Pentru că nu era permis . Myles a avut harul cel bun de a-și lăsa gâtul. „Arăți foarte mult ca ea, Winnie. Vei dansa primul tău vals cu un bătrân care te adoră? ”

Acum *asta* se amesteca acolo unde nu era dorit. Ranulf făcu un pas înainte - și simți degetele subțiri înfășurându-se în jurul brațului său, ușor și blând și arzând prin pânza grea a mânecii sale ca o marcă.

„Cu siguranță asta îți salvează fratele de o dilemă”, a spus Lady Charlotte cu zâmbetul ei de soare. „Nu cred că și-a dat seama că nu va mai fi dans decât după prezentări, pentru că mi-a cerut să dansez primul vals cu el.”

„Oh, splendid!” Rowena și-a tractat unchiul chicotind spre ringul de dans, în timp ce orchestra de pe balcon a început să cânte la primul vals tradițional. „Ești al doilea dans al meu, Ran. Nu-l da. ”

„Nu o voi face.”

Într-o clipă, s-a trezit în picioare la o parte a ringului de dans, în timp ce sora lui a făcut primii pași oficiali în Societatea Engleză. Dacă ar fi reușit să-și depășească instinctul de a fi cu ochii pe ea, s-ar fi întors de la vedere. Cum dracu 'sângerase să permită să se întâmple ceva din toate astea? Cu siguranță nu era ca el; Rowena însăși putea să ateste acest lucru.

„Ar trebui, Lord Glengask?” Ochii verzi-maronii sub genele lungi și curbate îi priveau fața. „Nu mă face mincinos, dacă îți place”.

Aruncă o privire de la ea către sora lui. „Voi *sunteți* un mincinos,

Lady Charlotte.“

Ea a dat din cap. „Așa sunt și eu. Nimeni altcineva nu trebuie să știe asta, totuși, nu-i așa? ” Când el încă nu se mișca, ea îl trase de mânecă. „Nu ești îngrijorat că vei face o prezentare slabă și vei jena Scoția în fața tiranilor englezi, nu-i așa?”

Ah, doar stimulentul de care avea nevoie. Păstrându-și expresia încă, deși ar fi preferat să facă mai mult rahat într-un grajd decât să se prăbușească în fața tiranilor englezi, în timp ce ea îi numea, într-una din sălile lor de adunare, Ranulf și-a luat degetele în a lui, și-a strecurat cealaltă mână în jurul taliei sale subțiri. , și a pășit cu ea în dans.

Dacă n-ar fi avut o soră mai mică, probabil că nu s-ar fi deranjat să învețe valsul, dar brusc i-a fost recunoscător că l-a supărat. Jumătate dintre bărbații și femeile mai bine născuți ai clanului știau cu toții valsul din cauza Rowena, de fapt.

- Dansezi destul de bine, milord, a comentat Lady Charlotte cu o voce veselă. Obrajii ei palizi căpătaseră o strălucire roz în camera caldă. I s-a părut destul de atractiv, deși l-ar nega dacă i se va cere. Nici nu putea să-i explice de ce îi plăcea doar să o privească, când în primul rând era engleză și, în al doilea rând, a considerat oportun să se certe cu aproape fiecare afirmație pe care a făcut-o.

„La fel de bine îmi puteți spune Ranulf”, a răspuns el, „așa cum m-ați dezbrăcat deja de fiecare bucată de demnitate și autoritate pe care o dețin”.

Ea îi aruncă un zâmbet neașteptat. "Mă îndoiesc că este posibil."

- Ei bine, murmură el, hotărând că se simte oarecum amolit. - Atunci, voi lua asta ca un compliment.

Charlotte își drese glasul. „Încerc doar să văd că în seara asta merge bine pentru sora ta. Și pentru al meu. ” Ochii Hazel l-au studiat, într-un mod direct, majoritatea oamenilor nu îndrăzneau. „Cred că avem același obiectiv”.

„Aș prefera să cadă pe față și să se întoarcă la Glengask hotărâtă să nu mai pleci niciodată.” Ranulf a forțat un zâmbet la privirea șocată a însoțitorului său, de parcă nu ar fi putut înțelege de ce cineva nu ar vrea să fie dragul Societății. „Totuși, nu aș putea să o văd ușurată sau jenată, așa că presupun că voi tolera trăsnetele.”

- Timp de două săptămâni.

„Da. Fer o săptămână. ” Și nici un moment al naibii de mult. În jurul podelei, domnișoarele în alb se învârteau în fericire extatică - la urma urmei, acum făceau parte din elita londoneză. Erau femei și tocmai își începuseră singura sarcină în viață, aceea de a găsi soți bogați, cu titlu. Soți englezi cu moșii englezi, aceiași bărbați care l-au dorit să plece din Highlands, astfel încât să poată continua sarcina de a transforma Scoția în altceva decât pășuni pentru oile lor cheviote grase.

Ironia era că nici în Anglia nu-i doreau. Abia după ce și-a pierdut broganul și și-a dat drumul tartanului, cu excepția sărbătorilor ciudate, când toată lumea s-ar putea preface scoțieni barbari pentru a ridiculiza cultura. Și atunci nu vorbeau în spatele mâinilor lor pentru a acuza fiecare Highlander că ar fi un nenorocit de iacobit.

- Îmi ții mâna destul de strâns, lordul meu.

Se scutură, slăbindu-și imediat strânsoarea. - Îmi cer scuze, spuse

el cu rigiditate. „Mintea mea era în altă parte.”

„Atunci, în mod clar, nu îmi susțin sfârșitul ca partener de dans”.

Asta l-a făcut să zâmbească. Femeia osoasă avea splină, ceea ce era al naibii de sigur. Mișcarea corpului ei sub mână, pașii ei repezi și siguri care se potriveau cu el - acum l-a făcut să se gândească la ultima dată când a culcat o femeie. Și gândurile de acest fel nu i-ar face bine aici. Deloc.

„Mă gândeam la Glengask, doamna mea”, a improvizat el cu titlu de explicație. Oricum, era parțial adevărat.

„Îl iubești cu adevărat acolo, nu-i așa?”

Nu părea cinică sau sceptică, așa că Ranulf dădu din cap. „Glengask este o țară sălbatică, minunată, care vrea să te lovească ca să te leagăn”.

„Cred că veți găsi că London Society este la fel.”

„Știi”, a spus el încet, simțindu-i mușchii încordându-se sub mâinile lui în timp ce el o atrăgea mai aproape, „ferind o femeie dispusă să mintă pentru a împiedica doi bărbați să vină la lovituri, nu te feri de o ceartă, nu? ”

Chiar când Charlotte hotărâse să știe cum va reacționa lordul Glengask la un comentariu dat, el o surprinse. A continuat să se surprindă, transformând conversația într-un teritoriu periculos. Dar în apărarea ei, totul a fost destul de confuz. Era destul de confuz. Glengask îi spusese să se abțină de la a da sfaturi acolo unde nu voia, apoi îi dăduse permisiunea de a-și folosi numele de creștin. Și oricât de mult părea să ... aștepta cu nerăbdare să-i zdrobească pe oameni, a dansat destul de bine.

„Mă bucur de o dezbatere bună”, a spus ea cu voce tare. Abraziv și defensiv sau nu, părea să aprecieze onestitatea. În ceea ce o privea, asta a vorbit în favoarea lui. La fel a făcut și felul în care și-a protejat și răsfățat și adorat în mod clar sora. „Detest când bărbații decid că o ceartă trebuie decisă cu pumnii sau cu armele, mai ales când este vorba de ceva la fel de idiot și absolut inutil ca propria lor mândrie.”

Într-un ritm de inimă, o trăguse și mai aproape de corpul său mare și dur. „Și credeți că un om se poate implica într-o dezbatere bună fără a risca o confruntare fizică?”

"Fac."

A spune că pentru el ar putea fi prea încrezător în ea; până acum trei zile nu știa de existența lui. Și unul dintre puținele lucruri pe care ea le știa despre el a fost că el părea să privească violența fizică cu aceeași nonșalanță pe care colegii ei i-au acordat-o să acuze un hack.

Dacă familia ei nu ar fi fost de acord să o sponsorizeze pe Lady Rowena, Charlotte s-ar fi chinuit să stea departe de el, deși nu era sigură

că s-ar fi putut abține să nu se uite. Avusese mai mult decât suficientă experiență cu bărbați care se credeau nemuritori, doar pentru a cădea pradă propriei lor prostii. Mai mult decât suficient ca să o reziste toată viața.

- Arăți destul de trist, domnișoară, murmură Lord Glengask. „Dacă ți-am provocat suferință, îmi cer scuze din nou. Nu ați fost decât amabil cu Rowena. ”

Charlotte înghiți, întâlnindu-și din nou privirea directă. „Nu ai făcut nimic, Lord Glen ...”

„Ranulf”, îl întrerupse el, cu degetele mișcându-se puțin pe talie și făcând-o din nou conștientă de intimitatea contactului lor.

- Ranulf, repetă ea, plăcându-i gustul numelui pe buze. Voia să o spună din nou, să o savureze. Doar nu aici și nu acum.

- Mai bine, a tras el în tâlharul său adânc. „Dacă nu m-a rănit cine ți-a rănit, spune-mi cine este.”

„Deci, poți să faci violență contravenientului?” s-a întors, deși era mult prea târziu pentru așa ceva, chiar dacă ar fi fost atât de înclinată. „Întrucât cred că am afirmat cât de puțină este atenția mea față de walloping, sper că îți dai seama că nu aș vrea niciodată așa ceva.”

- Da, dar *aș* putea.

A avut o gură foarte senzuală, a hotărât ea, și nu doar din cauza *r* -urilor moi și rulante ale brogue-ului său. Încetinirea gravă, ușoara curbă ascendentă când a aruncat o privire spre sora lui răsucindu-se pe podea. A fost drăguț de atractiv, într-adevăr. „Asta e galant pentru tine, presupun”, a spus ea când și-a dat seama că se aștepta la un răspuns, „dar tocmai am condamnat bărbații care luptă pentru ceva la fel de prost ca mândria lor, nu sunt pe punctul de a aproba un bărbat care se luptă pe în numele altcuiva. Vă refuz oferta. ”

Lordul Glengask - Ranulf - arăta de parcă ar fi vrut să nu fie de acord, dar înainte de a putea spune ceva mai departe, muzica s-a oprit. Charlotte, sfâșiată între recunoștință și o neașteptată ... dezamăgire la întrerupere, a condus drumul către marginea ringului de dans unde așteptau părinții ei. Winnie era deja acolo cu vicontele Swansley, amândoi respirați și râzând.

„M-ai văzut, Ran?” întrebă ea, prinzându-i ambele mâneci în degete. „Acum sunt debutant.”

„Te-am văzut”, s-a întors fratele ei cu un rânjet cald. „Ați strălucit practic. Puneți celelalte femei, să le faceți. ”

O mână a atins umărul Charlottei și a fost atât de concentrată pe conversația care se desfășura în fața ei, încât a sărit. "Da?"

Se întoarse repede pentru a vedea vârful unui cap chel plecat spre ea. Capul s-a îndreptat pentru a dezvălui fața rotundă și ochii amabili

și plini de speranță ai domnului Francis Henning, iar ea s-a relaxat - oricât a putut oricine la Almack's, oricum.

"Domnul. Henning. Atât de măreț să te văd. ”

- Lady Charlotte. M-am întrebat dacă îmi vei face onoarea următorului dans. ” Sprâncenele îi coborâră într-o scurtă încruntare. „Cred că este un cvadril. Deși ar putea fi un dans la țară. ”

Mai degrabă se simțea decât să-l vadă pe marchizul de Glengask ridicându-se în spatele ei, mare și formidabil ca un munte. Dacă el credea că are nevoie de protecție împotriva lui Francis Henning, a tuturor oamenilor, el trebuie să o considere complet neajutorată. Charlotte a zâmbit și a dat din cap. „Oricare ar fi următorul dans, este al dumneavoastră, domnule Henning.”

„Asta e sterlină. Voi fi doar ... El aruncă o privire pe lângă ea, obrajii lui roșii palind puțin. - Voi fi lângă bolul cu pumnul, termină el. - Cu bunica mea.

"Foarte bun."

Aproape înainte de a termina de vorbit, însă, el se retrăsese. *Oh, acest lucru a fost inacceptabil.* "Ce-ai făcut?" a cerut ea, în fața lui Glengask. El stătea mai aproape decât se aștepta ea și ea trebuia să-și ridice bărbia destul de înaltă pentru a-și ridica privirea spre fața lui. „L-ai încruntat?”

"Cine a fost acela?" s-a întors, mai degrabă decât să răspundă la întrebarea ei. "Un prieten vechi. Francis Henning. Ar fi trebuit să te prezint? ”

Glengask își înclină capul, făcându-l să pară un amestec atrăgător de atrăgător și letal. „Nu vreau. Ar trebui să aveți? ”

„Cu siguranță nu, dacă ai fi vrut doar să-i arunci strălucirea.”

O întâlni cu privirea uniformă. - Ești sub protecția mea, domnișoară.

Din felul în care a spus-o, acea afirmație a fost în mod clar menită să explice totul. Și probabil că ar fi trebuit să o lase, pentru că el era șeful unui clan, obișnuit cu cuvintele lui să fie acceptate ca lege și ascultate fără nicio întrebare. Dar nu se aflau în Scoția și pur și simplu nu putea să facă hărțuirea și intimidarea oamenilor. - Atunci cu cine a dansat Jane? ea a intrebat. „Și cu cine este pe cale să danseze pătratul?”

Marchizul își întoarse capul pentru a arunca o privire la sora ei. Din expresia lui rapid ascunsă de confuzie, uitase complet de Jane. Așa că părea să fie ceva în special în privința ei, pe care el îl simțea necesară protecția lui. Însăși ideea ar fi trebuit s-o enerveze până la capăt. A făcut-o, desigur, deși supărarea nu descria prea tare fiorul de căldură care îi curgea sub piele.

- O să găsesc asta.

Făcu doi pași lungi înainte ca Charlotte să-l prindă și să-i blocheze drumul. „Știu cine sunt, de dragul cerului”.

„Atunci de ce m-ai întrebat, femeie?” a tras înapoi. Oaspeții cei mai apropiați se întoarseră pentru a privi, brusc interesați de conversația lor. Bineînțeles, o serie de domnișoare îl priviseră din momentul în care intrase în sălile de asamblare.

Dar el nu a fost singurul care s-a simțit descompus. „Mă gândeam la un punct”. Orchestra a sunat o notă, apoi a început să cânte un cvadril. „Acum du-te la dans cu sora ta, așa cum ai promis.”

O clipă lungă o privi. Apoi, fără cuvinte, s-a dus să-l adune pe Winnie. Abia atunci Charlotte a mers să-l găsească pe domnul Henning. Mâine a trebuit să caute în fundalul marchizului de Glengask. Din fericire pentru ea, cea mai bună persoană de întrebat s-a întâmplat să locuiască la trei camere de pat departe de a ei.

Capitolul trei

"M'laird, unchiul Myles așteaptă plăcerea ta în camera din față."

Ranulf își ridică privirea din ziarul pe care îl citise la micul dejun. Mi s-a părut ciudat să dețin știri care nu aveau o săptămână. Și neliniștitor să citesc că marchizul de Glengask se afla în oraș și locuia exact acolo unde se afla. „Nu este unchiul tău, Owen. Pentru voi, el este Laird Swansley. ”

„Da, îlaird. Doar că a fost atât de mult la Glengask ... ”

"Stiu. Adu-i aici. ” Învățase demult avantajul de a pretinde o cameră și un loc și nu avea intenția de a-i permite lui Myles Wilkie să facă acest lucru. Londra ar putea fi domeniul Myles, dar MacLawrys și-au revendicat Tall House pentru ei înșiși. Timp de două săptămâni, oricum.

O clipă mai târziu, Myles Wilkie stătea în pragul sălii de mic dejun, cu niște ochi căprui amabili care priveau decorul și se odihneau în cele din urmă pe Ranulf, la capătul celălalt al mesei. Ranulf îl urmărea în schimb. Privind simpatic sau nu, bărbatul avea inteligența unei vulpi și încăpățânarea unui bursuc. Nu era pe cale să uite asta. Nu pentru o clipă.

Nici măcar când Una a pătruns înainte, cu coada dând furioasă, pentru a saluta vicontele. Fergus rămase sub masă la picioarele lui Ranulf și îi aruncă dezaprobarea. Dacă ar fi avut nevoie de alte dovezi că majoritatea femeilor nu au niciun sens, asta le-a oferit.

- Mi-ai trimis o cerere de a-ți găsi niște servitori probabil, spuse vicontele în cele din urmă și scoase o hârtie împăturită dintr-un buzunar gri. „Ținând cont de ... cerințele tale speciale, m-am gândit că cel mai bine le voi aduce personal. Am localizat o jumătate de duzină de bărbați și trei servitoare care ar trebui să fie de ajuns ”. Ranulf dădu din cap, arătând cu un deget spre Peter. Lacheul s-a dus să recupereze hârtia și a desfășurat-o el însuși. „Nu pot să citesc aceste zgârieturi de găină, îlaird ”, a proclamat el după un moment petrecut strabicând pagina.

Din partea opusă a camerei, Owen și-a răsuflat răsuflarea și a trecut pe lângă Myles pentru a smulge hârtia din degetele lui Peter. „Nu puteți citi *orice* zgârieturi și nu ați păcălit pe unul dintre noi despre asta.” După o clipă, ridică privirea de pe pagină, încruntându-se. - Nu sunt nume scoțiene, Laird Swansley.

„Nu, sunt englezi. Nascut si crescut." Myles își pătrățea umerii. - Pot să stau, Ranulf?

„Da. Dă-mi înapoi hârtia, Owen, și du-te să-l învețe pe Stirling. Plecăm peste douăzeci de minute. Luați-l pe Petru cu voi ”.

"Dar-"

"Acum."

Cenușiul care odată stropise templele lui Myles Wilkie se luminase și se întinsese, făcându-i părul castaniu aproape blond. Totul se întâmplase cândva în ultimii trei ani. Toate marginile lui păreau cam uzate, își dădu seama Ranulf, deși rămânea de văzut dacă era mai mult decât adâncirea pielii. Nici nu a judecat nimic pe baza faptului că Myles a luat scaunul direct în stânga, mai degrabă decât cel opus din capătul celălalt al mesei.

„Mi-a fost dor de tine, băiete”, a spus în cele din urmă vicontele. „Tu și frații tăi. Și Rowena, desigur. Ești tot ce a mai rămas din familia mea. ” A inspirat. „Și Rowena, pentru numele lui Dumnezeu - era doar un copil când am văzut-o ultima dată. Și acum ... E o tânără minunată. ”

„De ce doar englezii de pe lista ta?” Ranulf a intrat, încercând să oprească reminiscența. La urma urmei, nu provocase despărțirea dintre ei.

- Deci, atunci nu trebuie să fie altceva decât afaceri?

Ranulf își luă felia de pâine prăjită. Încet și deliberat a întins peste el un

strat gros de marmeladă de piersici. „Cred că v-am spus că nu mai suntem de familie, așa că nu avem de discutat decât afaceri.”

Myles se așează în față, aruncându-și degetul arătător în blatul lustruit. „Dacă tot nu ai încredere în mine, de ce mi-ai cerut ajutor pentru a găsi servitori?”

„Mai bine diavolul pe care îl cunoașteți. Nu asta este vorba? ”

Vicontele îl privi cu ochi buzniți, apoi plesni hârtia lângă cotul lui Ranulf. „Aici, la Londra, *ești* diavolul.”

„Da. Ca eu sunt."

„Am ales englezi pentru că este mai puțin probabil să știe cine ești și mai puțin probabil să fi fost abordat de oricine care ți-ar putea dori rău, mai ales acum că toată lumea știe că ești la Londra.” A inspirat. „Niciunul nu este din gospodăria mea, pentru că știam că nu vei permite asta, dar m-am întâlnit și am vorbit cu fiecare dintre ei personal. Și discret. Toate provin din gospodării frumoase și cu recomandări ridicate. Din acest motiv, te vor costa și un bănuț echitabil. ”

Cu un semn din cap, Ranulf a continuat să mănânce. "O sa tin minte asta."

„O, pentru numele lui Dumnezeu!” izbucni unchiul său. „Mi-am cerut scuze de o sută de ori. Încercam să ajut! ”

Ajutor. Cuvântul lovit în pieptul lui Ranulf, întunecat și greu. „Așa-zisul tău ajutor aproape l-a ucis pe Munro - Ursul."

„Ești singur, Ranulf! Ai nevoie de aliați în afara propriului clan, chiar dacă nu vei recunoaște acest fapt. Donnelly au făcut uverturi. Păreau cu adevărat interesați de sistemul de învățământ pe care l-ați pus la dispoziția colegilor dvs. ”

„Da, pentru că au dorit cu adevărat să ardă la pământ fiecare dintre școlile mele. Donnellys și Gerdenses sunt doi, Myles. Și-au aliat clanurile cu zeci de ani în urmă. Și le-ați dat o hartă sângeroasă ”.

„Pentru a le arăta cum ți-ai împărțit pământul în raioane, împărțind munca și veniturile, permițându-le tuturor tinerilor șansa la o educație. Mă laudam cu tot ce ai reușit să realizezi, chiar și cu Coroana care îți respira gâtul. ”

Ranulf respira greu. „Indiferent de intențiile voastre, din cauza voastră am pierdut trei școli. Și dacă Bear ar fi fost cu două minute mai devreme, ar fi fost chiar în mijlocul celei de-a treia flăcări. A dus o minge la umăr, așa cum a fost. ”

„Crezi că nu știu asta? Încă mă ține treaz nopțile. ”

"Bun." În cele din urmă, Ranulf se așează înainte. Pentru o vreme, el crezuse că distanța de trei ani ar putea să-și estompeze furia și frica

pentru ceea ce aproape se întâmplase, dar de fiecare dată când Rowena sau oricine altcineva menționează numele lui Myles, totul se revărsa. „Poate că ați petrecut zece ani în Highlands, Myles, dar nu sunteți scoțieni. Nu înțelegeți cât de adânci sunt rănile vechi. Nu veți face niciodată. Și nu voi mai avea niciodată încredere în voi, pentru că încă credeți că ați avut dreptate încercând să pășiți ”.

„V-am ajutat să vă cresc.”

„Nae. Aveam optsprezece ani când ai venit în nord. Voi da că ai ajutat să îi crești pe ceilalți. Și voi spune că atunci când Eleanor a înghițit otravă și a rămas orfană pe Rowena și pe noi flăcăi, ai venit în nord. Știu că nu a fost un lucru ușor pentru voi ”.

Myles a înghițit. „Nu ar fi trebuit să facă asta. Sora mea - mama ta - știam cu toții că nu aparține acolo sus. Dar ea l-a iubit pe tatăl tău. ”

„I-a plăcut să fie marșeză. Când am luat titlul, ea a vrut ca toți să ne mutăm la Londra. De la început a vrut să ne creștem engleza. Am fi aristocrați englezi, cu un loc în Scoția. La fel ca toate celelalte. Tatăl n-ar avea și nici eu ”. Avusese cincisprezece ani când toți îl pierduseră pe Seann Monadh - Muntele Vechi - așa cum se referea clanul la Robert MacLawry. Și din prima zi când luase titlul tatălui său, trebuia să lupte.

"Stiu. Ea ... nu s-a descurcat bine de tine. Dar dacă aș putea să întreb, de ce i-ai permis lui Rowena un sezon acum? ”

„Aceasta este povestea ei de spus, dacă așa vrea.”

Privirea tristă și plină de speranță a revenit la expresia lui Myles. - Atunci mă vei lăsa să o văd?

„E nae aici.”

"Oh."

Condamnare. „Stă la Hanover House, așa că Lady Hest o poate sponsoriza . Du-te să o vezi acolo, dacă vrei. Dar nu o veți lua din casă decât dacă Debny, Owen sau Peter sunt cu voi. ”

„Înțeles”. Vicontele se ridică în picioare. - Mulțumesc pentru asta, Ranulf.

„Dacă e rănită în compania ta, cel mai bine nu mă lași să te găsesc. Și voi veni să caut. Jur."

Myles dădu din cap. „Dacă i se întâmplă ceva, voi fi deja mort”.

Aproape că părea scoțian. - Atunci poți suna la ea mâine.

Câteva minute după ce Myles a părăsit casa, Ranulf a stat acolo unde se afla, uitându-se fără vedere la rămășițele micului dejun. Ultima dată când se croiseră, Myles se trezise cu nasul însângerat și coaste învinețite. De fapt, Arran a trebuit să-l scoată pe Ranulf de pe unchiul lor. Orice scoțian al clanului

său ar fi știut mai bine decât să aibă încredere în Donnelly. Acea trădare

fusese destul de rău. Dar când Bear se poticnise, rănit și sângeros, prin ușa din față - *asta a* făcut greșeala lui Myles de neiertat. De data aceasta, văzându-l, Ranulf se simțise mai ... constrâns decât în urmă cu trei ani.

Și știa exact de ce. Fecioara aceea înaltă și blondă. Charlotte Hanovra. Nu-i plăcea violența. Ceea ce nu l-ar fi influențat nici o uncie, pentru că o femeie Sasannach nu știa nimic despre cum să supraviețuiască în lumea lui - cu excepția faptului că îi surprinsese privirea pe fața ei când dansaseră. Aspectul acela spunea lucruri. Privirea aceea spunea că știa de ceea ce vorbea.

Îl făcuse curios. Și tocmai de aceea s-a gândit la ea în timp ce se ridica pentru a-l aduna pe Stirling și perechea lui de stăpâni, în timp ce trecea pe lângă grădini fin îngrijite și case înalte, albe, și în timp ce înainta drumul spre Hanover House. Curiozitate. Nimic altceva. Pentru că nu ar putea exista o atracție. Nu când era engleză. Nu, oricât de nebuni l-ar putea crede rivalii săi, el nu era atât de nebun, încât va aduce de bunăvoie o engleză în Highlands. Nu după ce a văzut unul - o femeie cu o fiică de cinci ani și trei fii sub douăzeci de ani - se otrăvește pentru a scăpa de ea.

Ranulf se scutură în timp ce descăleca la umbra Hanover House. Locurile pe care i-a mers mintea uneori îl surprindeau. Imaginațiile sale l-au determinat să construiască școli și să meargă împotriva tendinței de a-și curăța pământul de vase pentru a pășuni oi. Luaseră câteva dintre ideile tatălui său și le făcuseră realitate - cu un cost mare atât pentru pungă, cât și pentru siguranța lui.

Și în toate acestea, în toți anii săi de adult, nu s-ar fi gândit niciodată să aducă o englezoaică în Highlands. Așadar, el nu putea decât să considere gândul neîmpărtășit de a-i arăta Highlands Charlotte Hanover o aberație. Fie asta, fie femeia era o vrăjitoare - deși, dacă ar fi vrut să-l încurce, probabil că ar fi petrecut mai puțin timp argumentând cu el filosofia violenței.

Ușa din față se deschise când ajunse la treapta de jos. - Ai ajuns la timp, spuse Lady Charlotte cu un zâmbet cald. „Am decis să îi arătăm lui Winnie obiectivele turistice, începând cu Hyde Park.”

Primul său gând a fost că, deși nu l-a văzut niciodată, Hyde Park ar fi prea deschis și mult prea aglomerat pentru ceva mai puțin decât o armată pentru a oferi Rowena o protecție adecvată. Sau mai bine zis, acesta a fost cel de-al doilea gând al său. Primul său gând a fost mai primordial și a avut mult de-a face cu

obișnuința de călărie pe care o purta Charlotte. Mai precis, cu curbele

subțiri de sub ea.

- Bună dimineața, Ran, strigă Rowena, ridicându-se să-i sărute obrazul. „Uite, am purtat cizmele acelea idioate de călărie pe care le-am avut de la Lach, la urma urmei.” Ridică fusta dreaptă a obiceiului ei de călărie verde închis pentru a-i arăta gleznele.

- E suficient, mormăi el, îndepărtându-i mâna, astfel încât fusta căzu înapoi la locul potrivit. „Veți avea ca Sasannach să ne spună sălbatici și diavoli”.

„Oh, pish”, se întoarse sora lui, apoi chicoti. „Acesta este un cuvânt măreț, nu-i așa? „Pish”. ”

Ranulf își mijii ochii. „Știi ce altceva este grandios? Păstrându-vă propriul k ... ”

- Pot să am o vorbă privată cu tine înainte să plecăm, Ranulf? O întrerupse Charlotte.

Dacă nu i-ar fi folosit numele lui, spunându-l în acel mod muzical primar pe care îl avea, probabil că ar fi ignorat-o. În schimb, strângându-i maxilarul, el se întoarse și se îndreptă spre locul unde stătea lângă calul ei. - Da?

- Am vrut să știi, spuse ea cu o voce joasă, cu privirea ei directă de alun întâlnindu-se din nou pe a lui, că am vorbit aseară cu ambii părinți despre îngrijorarea ta pentru siguranța lui Winnie. Tatăl meu i-a cerut lui Longfellow să aloce doi lachei suplimentari care să patruleze casa toată noaptea, iar mirei au început o supraveghere de douăzeci și patru de ore a terenului. ” Ea a zâmbit din nou. „Nimic care să o facă să se simtă în cușcă, dar suficient pentru ca noi toți să fim conștienți înainte să se întâmple ceva neplăcut.”

Nu era suficient, dar era mai mult decât se așteptase. Și având în vedere că Rowena reușise să scape de Glengask chiar și cu toți oamenii pe care îi avea acolo, nu era exact în măsură să se plângă.

- Apreciez asta, spuse el înclinând capul. „Îi voi spune lui Peter că poate rămâne la Tall House în seara asta. Dar o voi lăsa pe Una aici. ”

Fruntea i se încreți. „Ai avut pe cineva care să se uite la Hanover House?” - De la amurg până în zori, da.

Pentru o clipă, își aruncă privirea ca și cum ar fi așteptat ca lacheul robust să sară din tufă. "N-am avut nici o idee."

„Nu ai fost menit să faci asta”.

- Și câinele? continuă ea, aruncând o privire în jos către Una cu cadru mai mic.

Pe măsură ce câinii mergeau, ea se afla încă cu cel puțin un cap deasupra celor mai mulți și orice câine de vulpe ar fi cel mai bine să

aibă trei sau patru frați, dacă s-ar gândi să aibă o jumătate de șansă împotriva ei. „Este o femeie cu inima blândă, dar își va da viața pentru a o proteja pe Rowena. Nu trebuie să vă temeți de ea, doamna mea. Și nu trebuie să vă temeți de mine. ” Nu era sigur ce l-a determinat să spună ultima parte, dar părea ... necesar. Din cauza MacLawry-urilor, ea și familia ei ar fi putut să se regăsească în circumstanțe la care nici măcar nu ar fi putut visa, la urma urmei.

Ea ridică mâna, îndreptând o cutie a cravatei sale pur și simplu legate. - Ei bine, atunci, a spus Lady Charlotte, apoi i-a mângâiat brusc pieptul și a coborât din nou mâna. Ștergându-și gâtul, se întoarse. „Benjamin, dă-mi mâna, nu?” a întrebat ea, uitându-se la mire care-i ținea calul.

- O voi face, mormăi Ranulf, avertizându-l pe servitor cu o privire.

Nesigur înăuntru și nu era deloc sigur de ce, Ranulf își strecură mâinile în jurul taliei și o ridică. Mai avusese mâinile pe ea când o mutase din drum și iarăși noaptea trecută pentru vals, dar acest lucru se simțea mai ... intim.

Charlotte își puse mâinile pe umerii lui. „Șaua?” spuse ea fără suflare.

Hristos. Încercând să nu o arunce înapoi, el o așează pe șaua laterală. Felul în care se simțea cântat brusc - felul în care intestinul său reacționa la atingerea ei - se simțea aproape ca vrăjitorie. S-a dat înapoi, ștergându-și mâinile pe coapse. "Acolo. Totul este potrivit acum, sper? ” mormăi și se întoarse cu spatele ca să se legene pe Stirling. Lângă el, Rowena rânjea entuziasmată, în șa unei iepe destul de cenușii și, fără îndoială, încântată să-și mai facă drum. „Și cine v-a pus în șa?” el a întrebat.

- Am făcut-o, îlaird, spuse Debny, înainte de a putea răspunde. „Unul dintre ei, mirei de la Hanovre, l-au încercat, dar i-am dat înapoi.”

- O, dragă, mormăi Charlotte din stânga lui Ranulf, dar s-a prefăcut că nu aude. Nimeni nu era însângerat, așa că, în ceea ce îl privea, totul fusese tratat pe cale amiabilă.

Mersul calm în care s-au instalat nu părea cu nimic demn de a fi numit o plimbare. Desigur, mulțimea de la mijlocul dimineții de vânzători, căruțe, hacks, cumpărători și alți oameni care se învârteau fără scop așa cum erau, au făcut ceva deasupra unui trap aproape letal, dar asta cu greu l-a făcut mai tolerabil. Până când

au dat drumul spre Park Lane, iar marele parc a fost văzut în stânga, chiar și câinii aveau cozile ascunse.

O altă suflare de neliniște a trecut prin el. Niciodată nu s-ar descurca mai mult decât o plimbare acolo. Chiar în viziunea sa limitată printre copaci, o mare nesfârșită de trăsuri și cai, umbrele de soare și pălării s-a răspândit în fața lor. Undeva în spatele lui a prins blestemul înăbușit al lui Owen și a acceptat în tăcere. Nu numai că ar fi aproape imposibil să scape, dar probabil

că nu ar fi văzut niciodată probleme venind până nu va fi mult prea târziu.

El își înclină capul. Oricât de mult ura să recunoască, orice atacator ar avea exact aceeași dificultate. Și o sută de martori deasupra. Campbell ar putea risca oricum, dar, din fericire, erau mai predispuși să-l cheme în față decât să-l înjunghie la rudele din spate. Clanul Gerdens îl preocupa mai mult, dar mai ales pentru că nu avea altceva decât suspiciuni și zvonuri de mâna a treia despre ceea ce ar fi putut face.

"Este destul de bine ordonat odată ce te alături mulțimii", a comentat Charlotte la capătul gândurilor sale. Părea să fi desenat chiar și cu ea cândva în timpul călătoriei către parc, deși nu-și amintea conștient că făcuse acest lucru.

„Nu ai vreunul dintre voi ceva mai bun de făcut?”

Ei bine, asta părea nedrept, se gândi Charlotte, deși trebuia să recunoască faptul că Hyde Park era destul de aglomerat la începutul zilei. În mod neobișnuit. În general, vizitarea nu a început serios decât după prânz. „Nu există parlament astăzi”, a spus ea, amintindu-și că tatăl ei își făcuse bagajele de pescuit în această dimineață. „Și cred că vor fi curse pe Tamisa în această după-amiază.”

Au ocolit Rotten Row, deoarece dimineața era destul de caldă și niciuna dintre doamne - sau cel puțin ea - nu a vrut să se deranjeze cu galopul. Charlotte a arătat traseul de călărie către Glengask, întrucât părea un bărbat care necesită exerciții fizice. De fapt, în timp ce a aruncat o altă privire laterală către marchiz, a decis că este destul de în formă. Probabil că și-a petrecut o mare parte din timpul său în Highlands din ușă.

Când s-au alăturat liniei de călăreți și trăsuri de-a lungul cărării, și-a dat seama că nici ea nu a fost singura care l-a observat pe Lord Glengask. Dintre genele fluturătoare și fanii care băteau, jumătate din populația feminină fie flirta, fie se lupta cu o hoardă de mușchi.

Ranulf a păstrat ritmul lent, aparent mai interesat să caute locuri ascunse acoperite de arbusti decât în toate privirile frumoase aruncate în direcția lui. Vânătoarea sa de inamice cu o singură minte a fost de ce a rămas necăsătorit? După calculele ei, el era undeva la sfârșitul anilor douăzeci sau începutul anilor treizeci, avea bogăție, pământ și o mare putere - și totuși nu exista Lady Glengask. Nu că i-ar păsa de asta, desigur; era doar curioasă.

Jane și Winnie reușiseră cumva să pună un barouche și un faeton între ei. Ranulf dădu din cap cu un subtil gest de degete, iar cei doi stăpâni ai săi se apăsară înainte să se alăture lor. În mod evident, câinii își cunoșteau datoria, pentru că țineau pasul de ambele părți ale golfului său mare, de parcă ar fi făcut-o cu toții de o sută de ori înainte. O femeie în vârstă, Lady Gavenly, se gândi ea, trecea pe lângă el într-un barouche, un câine mic care se zbătea în brațe. Câinele de cerb mai mare, Fergus, își

întoarse capul pentru a privi micul lucru, apoi se întoarse la plimbare. Evident, câinii mici care scoteau au fost sub observație în Highlands. Fie asta, fie câinii își mâncaseră deja masa zilnică și nu le era foame.

„Vorbind teoretic”, a spus ea, întrebându-se dacă va începe un alt dezacord, „nu ești tu, în calitate de șef al clanului tău, cel care ar trebui să fie cel mai protejat?” Ceea ce voia să întrebe era dacă toate acestea erau cu adevărat necesare. Mai ales în mijlocul Mayfair, la jumătatea dimineții, la mijlocul sezonului.

- Știu probleme, a răspuns el pe un ton gânditor. „Rowena, în cea mai mare parte, nu este. Acasă nu era atât de important, pentru că avea întotdeauna un clan în jurul ei. Aici, încep să-mi doresc să o încurajez să ia totul mai în serios. ”

„De unde știi despre probleme? Nu pun la îndoială că faceți asta; cam ce s-a întâmplat pentru a te face atât de precaut. ”

Aruncă o privire laterală spre ea. „Este o formulare foarte atentă, domnișoară. Sunt atât de acerbă? ”

Charlotte nu se putea abține să zâmbească, deși era o descriere destul de potrivită. „Încerc să fiu diplomatic”.

"Ah." Spre surprinderea ei, el chicoti. „Clanii l-au chemat pe tatăl meu Seann Monadh - Old Mountain. Omul acela era dur ca iarna și puternic ca un cal de pescuit. ” Afecțiune evidentă în voce, zâmbi puțin, apoi își lăsă scurt capul în jos. „Se spune că a scăpat.”

I-a trebuit un moment să descifreze ceea ce spusese, parțial pentru că era atât de neașteptat. - S-a înecat? repetă ea, ca să fiu sigură. "Îmi pare atât de rău."

„Da. Înecat ”, a spus el, de data aceasta exagerând sunetele vocale. „Deși îmi imaginez că mâinile legate și capul ținut sub apă îl fac mai aproape de crimă.”

Ceruri bune. Charlotte și-a pus o mână peste piept, deși nu era sigură de ce. Cuvintele lui, durerea și furia prost ascunse din ele, se înfipse deja în inima ei. „Cred că nu toată lumea a fost de acord cu evaluarea dvs.?” a întrebat ea după o clipă.

Ochii albaștri i-au întâlnit pe ai ei. „Nae, nu au făcut-o. Aveam cincisprezece ani când s-a întâmplat, dar cred că este suficient de mare pentru a ști ce frânghie arde în jurul încheieturilor unui bărbat arata dacă erau sau nu legați când l-am găsit și pentru a ne da seama ce înseamnă mânecile rupte și brațele zgâiate. ” A inspirat încet. „Nimic din asta nu înseamnă, presupun, decât să vă răspund când vă întrebați de ce sunt atât de precaut.”

Nici nu-și putea imagina ce trebuie să fi simțit el, să *știe* că s-a făcut ceva și mai urât pe lângă ceea ce era deja o tragedie. Doar imaginea din mintea ei despre cineva care își leagă și își înnecă propriul tată blând,

jovial, a făcut-o să lupte împotriva lacrimilor. - Nu am cuvinte, șopti ea.

Ranulf ridică din umeri. „A fost acum șaisprezece ani.” „Știi cine a făcut-o?”

De data aceasta zâmbetul lui sumbru o răcori până la oase. „Aceasta este o poveste pentru altă dată - când noi și cu noi suntem mai bine cunoscuți.”

„Adică, când ai decis că poți avea încredere în mine.”

Expresia de pe fața lui se relaxă puțin. „Ai o modalitate de a trece la inima unei chestiuni, domnișoară.”

Asta a făcut-o să zâmbească, deși nu era deloc sigură că era un compliment. „Am constatat că există mai puține neînțelegeri în acest fel.”

În fața ei, Janie se întoarse în șa. - Char, gemenii Lester sunt acolo, spuse ea, rostind pe jumătate cuvintele din spatele mâinii ei. „Vă rog, nu veniți.”

Cu un oftat, Charlotte a dat din cap și a stăpânit în iapa ei cenușie, Sixpence. Ranulf se trase lângă ea. „Ce a fost totul la început?”

„Jane este îndrăgostită de Phillip sau de Gregory Lester și are o idee prostească că le găsesc ... ridicole.”

"'Fie'?" repetă el ridicând o sprânceană. „Înțeleg asta pentru a însemna că nu știe care?”

„Sunt complet interschimbabile.”

El a continuat să o privească, cu o expresie nedumerită. „Atunci de ce tatăl tău nu-i spune lui Jane să se țină la distanță de ei? Sau spuneți-le să se țină departe de ea? ”

Deoarece probabil nu l-ar aprecia, Charlotte și-a înăbușit râsul. „Asta o va convinge doar că este Julieta și unul sau altul dintre Lesteri este Romeo. Să fii un iubit încrucișat de stele sortit durerii și dorului pare teribil de romantic pentru o domnișoară, știi. ”

„Hm. Doom și durere chiar explică unele dintre aspectele pe care le-am primit de la diferite dame, oricum ”, a revenit el cu o altă privire în jurul lor. „Presupun că există ceva ... interesant în dorința cuiva pe care nu-l poți avea - și ar trebui să-l ai -.

Privirea lui când s-a întors la ea a trimis ceva neliniștit și tremurând prin ea. Au fost cuvintele sale un mesaj destinat ei? Sau pur și simplu vorbea ipotetic și încerca să-i ciufulească penele? Până la urmă, părea destul de priceput la asta. „Oricum”, a reluat ea, „cu cât Janie petrece mai mult timp conversând cu Lesterii, cu atât este mai probabil să-și dea seama pe cont propriu că amândoi sunt cocoși de cap”.

Cu aceasta, a întors Sixpence către podul care traversa Serpentine și spre jumătatea mai puțin aglomerată a parcului. A fost nevoie de mai multă voință

decât se aștepta să nu se întoarcă și să vadă dacă marchizul a urmat-o. O clipă mai târziu, însă, el și monstruosul său golf s-au clătinat peste pod și s-au alăturat din nou cu ea. Și, bineînțeles, nu i-a dat niciun moment de satisfacție că a ales să-și continue călătoria cu ea, mai degrabă decât să-și umbrească sora. Doar că hotărâse în mod clar că doi mari scoțieni erau o protecție suficientă pentru Winnie - cel puțin pentru moment.

„Un râu fals într-un pustiu fals”, a comentat el, privind cu ochii pe Serpentine ca și cum ar fi căutat un dop și un canal de scurgere.

„Serpentinul este un râu real”, s-a întors ea, încercând să nu pară indignată de insulta adusă parcului ei preferat din Londra. „Și Hyde Park a fost inițial sălbăticie. Amândoi au fost doar ... îmbunătățiți, astfel încât cetățenii s-ar putea să le folosească la maximum ".

„„ Îmbunătățit ”, a repetat el. „Glengask are vedere la râul Dee. Rapide, cascade, stânci - un lucru care este un Eden pentru ochii tăi, dar care te va smulge

viața într-un ritm de inimă dacă nu o respectați. Este necesară „îmbunătățirea”. De fapt, un om ar fi obosit să încerce așa ceva. ”

Un râu, Bray, alerga la marginea domeniului familiei sale din nordul Devon. La fel ca majoritatea râurilor din sudul Angliei, a fost în cea mai mare parte placidă și lentă, de parcă ar fi renunțat la lupta de a fi sălbatică cu mult timp în urmă. Asta nu l-a făcut pe Bray mai bun sau mai rău decât Dee; un râu era pur și simplu ceea ce era, până la urmă.

Cunoscându-l pe tovarășul ei pe măsură ce începea, probabil că se aștepta ca ea să-și argumenteze ideea, oricum. Ei bine, nu i-a plăcut întotdeauna să facă ceea ce se aștepta. „Sună uluitor”, a spus ea, urmărindu-l acum, în timp ce-și călărea calul spre o privire mai atentă la țărm și la sălcile deasupra, ramurile lor lungi și triste căzând în apa care se mișca lent. „Glengask este împădurit sau pășunat?”

"Ambii. Suntem sus în munți, astfel încât copacii cresc mai ales în chei și văi, unde există mai mult adăpost de vreme. Iar ideea noastră de pășune și yers sunt două lucruri diferite, dar ne descurcăm. ”

„Și păștești oi, presupun?” Din ceea ce știa despre alte familii cu locuri în Highlands, *toți* pășeau oile Cheviot.

„Nae”. Vocea lui era mai ascuțită decât se aștepta. „Creștem vite la Glengask. Câteva oi din Highlands ne folosesc, dar un MacLawry ne va arde propriul popor pentru a face mai mult pământ de pășunat pentru acele sângeroase fete cheviote. Nu."

„The Highland Clearances”, a spus ea, nefiind sigură că a vorbit cu voce tare până când el nu a dat din cap.

Asta i-a explicat precauția față de siguranța surorii sale și mult mai

mult. Motivul pentru care clanul său era cel mai mare încă din Highlands și poate chiar motivul pentru care bănuia că tatăl său a fost ucis. În mod evident, MacLawry-urile s-au împotrivit autorizațiilor, în ciuda poftei de venit de la oile Cheviot și „îndemnul” Coroanei de a slăbi țăranii și de a se conforma. Știa ea, nu se temea nimic mai mult de Anglia decât o trupă organizată de Highlanders liberi.

În timp ce ea lua în considerare tot ceea ce se opri la umbra unui grup de sălcii și descălecă. „Spațiile liberă tind să coloreze fiecare treabă la nord de Zidul lui Hadrian”, a spus el, apropiindu-se de ea și ridicându-și brațele.

„Cum ai rezistat?” Privind în jos la fața lui răsturnată, întrebarea părea brusc să se aplice atât de mult la ea, cât și la el. Dispus

degetele ei să nu se scuture, pentru că era departe de a fi o dor de școală, îi prinse umerii.

Mâinile calde i-au alunecat în jurul taliei și apoi a fost din nou în aer, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o pană. Interiorul ei se simțea la fel de flutter - ceea ce era cu totul ridicol. Poate că nu era imună la farmecele sale fizice, dar doar din mână de conversații știa că temperamentele lor nu puteau fi mai diferite. Filozofiile lor erau la fel de îndepărtate ca cele două capete ale Pământului.

Picioarele ei atingeau pământul, dar el nu-și dădu drumul pe ea. În schimb, a tras-o mai aproape, așa că a trebuit să-și pună mâinile pe pieptul său tare și lat pentru a-și menține echilibrul. - Ar trebui, murmură el, albastrul privirii lui scufundându-se în ea ca o vară caldă. Și apoi s-a aplecat și a sărutat-o.

Charlotte închise ochii. Nu știa cum ar putea un bărbat să guste din Highlands - sau chiar cum ar avea gust Highlands - dar Ranulf MacLawry a făcut-o. Stânci bătute de vânt, furtuni aprige, căldura binevenită a unui foc de vatră într-o zi rece. Așa a gustat marchizul de Glengask. Cu totul amețitor.

„Charlotte! Nu l-ai pus pe Lord Glengask în râu, nu-i așa? ”

Sunetul vocii lui Jane a făcut-o să înceapă. Gâfâind, își desfăcu degetele de pe reverele lui Ranulf și se împinse. Pentru o bătăi de inimă, el a ținut-o acolo unde era, cu un braț în jurul șoldurilor ei și cu celălalt, cupându-i ceafa. Apoi o lăsă să plece și se dădu înapoi aproape stângaci.

Poate că se simțea la fel de uimit ca ea. Rezistând dorinței de a-l privi în ochi și de a vedea exact ce ar putea gândi și simți, Charlotte și-a șters o mână peste gură și a ieșit afară de sub ramurile de salcie. - Nimeni nu a căzut, spuse ea un pic prea tare, aproape că se împiedică de unul dintre câinii în grabă să se retragă. „Deși dacă lordul Glengask continuă să insiste că Serpentina nu este un râu adevărat, voi fi foarte tentat să-l împing și să văd dacă se udă”.

Winnie părea uimită. „Ai face asta? La Ran? ”

„Asta l-ar putea convinge, nu crezi? Totuși, a fost doar o glumă, draga mea ”, s-a întors Charlotte, forțând un zâmbet când ceea ce a vrut cu adevărat să facă a fost să-și pună mâna pe buze și să vadă dacă sunt atât de calde și umflate pe cât le simțeau.

Sora marchizului se aplecă în șa, întinzându-și gâtul pentru a vedea în prăpastie. "A fugit? Charlotte nu te-a lovit cu piciorul, nu-i așa? ”

Fața lui Charlotte se încălzi. „Nu am făcut așa ceva!”

Janie chicotea în spatele unei mâini. - Doamnele nu vorbesc despre biți de om, Winnie.

"Cu adevărat? Se pare că frații mei vorbesc cu greu despre orice altceva. ”

Frunzele foșneau în spatele Charlottei. - Adevărat, spuse Ranulf sec. „Urăsc să-ți recunosc, Rowena, dar poate ai putea sta să înveți ceva rafinament londonez.”

Și odată cu asta, ceilalți doi au uitat cu desăvârșire despre ceea ce ea și Ranulf ar fi putut fi până sub sălcii. Oricare ar fi defectele sale și acestea păreau numeroase, bărbatul a fost magistral la întoarcerea unei conversații - și nu a răspuns la întrebările care i-au fost puse.

Winnie țipă, aruncând din brațe până când unul dintre oamenii lui Glengask a ajutat-o să ajungă la pământ. De îndată ce și-a pus picioarele sub ea, s-a îndreptat spre fratele ei, cu fustele strânse în mâini. „Asta înseamnă că îmi dai mai mult de două săptămâni aici?”

Făcu o grimasă. "Înseamnă că vom vedea."

Sora lui și-a aruncat brațele în jurul lui. „Oh, mulțumesc, Ran. Mulțumesc, mulțumesc ”.

Ochii albaștri l-au întâlnit pe Charlotte peste capul surorii sale. „Încă înseamnă că vom vedea. Nu vă fac nici o promisiune ”.

- Știu, știu, se întoarse Winnie, eliberându-l și piruindu-se înapoi la Honey, tatăl iapei Charlotte cedase pentru folosirea ei. „Pentru că odată ce îți dai cuvântul, este la fel de bun ca cel sculptat în piatră.”

- Da. Îl privi cum bărbatul său îl ridica pe Winnie înapoi în șa ei, apoi îi oferi brațul lui Charlotte. „Ce vom face acum?” el a tras.

Dacă nu ar fi fost mănușile ei de călărie și mâneca lui, s-a gândit că atingerea lui ar fi putut-o face să izbucnească în flăcări. „The ... um ...”

„Ar trebui să luăm înghețuri”, a spus Janie din fericire. „Și vreau să-i arăt lui Winnie grădinile Palatului Kensington. Sunt atât de minunate și există un iaz cu pești. ”

Charlotte își drese glasul. „Cred că Janie ne-a planificat destul de bine restul dimineții”, a reușit ea, apoi și-a pierdut din nou calmul când Ranulf și-a pus mâinile mari pe ea și a ridicat-o înapoi în șa. Doamne,

ce sa întâmplat cu ea?

Se răsuci pe propria sa brută și o împinse lângă Sixpence. „A fost primul tău sărut, drăguță drăguță?” murmură el, un rânjet moale, mulțumit de sine

atingând gura aia foarte capabilă.

Pentru numele lui Dumnezeu. De data aceasta, cel puțin, s-a bucurat pentru aroganța lui. A scăpat-o destul de mult din orice prostie prostească în care căzuse. „M-ai surprins, Ranulf”, se întoarse ea pe același ton, dorindu-și vocea să devină fermă. „Dar nu, nu a fost primul meu sărut.”

Ea a văzut că zâmbetul lui cădea chiar înainte de a întoarce Sixpence și a preluat conducerea. Îndemnând iapa la un trap, în timp ce ei aveau un spațiu pentru a face acest lucru, ea i-a condus înapoi peste pod în direcția celui mai apropiat cărucior al vânzătorului de gheață.

Nu era deloc sigură de ce s-a grăbit sau de ce s-a simțit atât de ... neliniștită atât de sărut, cât și de bărbat. Flirtase cu el? Cu siguranță, îi plăcuse unele dintre discuțiile lor, chiar dacă aprecierea lui față de violență nu i-a fost deloc bine. Și poate că a existat o oarecare satisfacție în felul în care celelalte doamne îl priviseră la Almack, atunci când ea dansase valsul în brațele sale, și din nou astăzi în parc, când călărise lângă ea. Dar asta nu însemna ...

Cu coada ochiului, a văzut din nou nasul golfului desenându-se alături de ea. Încruntându-se, o împinse pe Sixpence în coaste, iar iapa acceleră ușor într-o galopă. Nu era un lucru mic cu gânduri simple care să fie sărutat și orbit de un scoțian nepoliticos. Știa mai bine de atât.

Capul se trase din nou chiar și cu genunchiul ei. Golful era încă la un trap, la naiba cu totul. A adunat frâiele în mâini și s-a clătinat. Într-o clipă au galopat. Undeva în spatele ei, Jane și-a spus numele, dar pentru o dată și-a ignorat sora. Și ea a ignorat privirile uimite și enervate ale pietonilor și ale altor călăreți care se grăbeau să iasă din calea ei.

A riscat o privire peste umărul drept, dar nasul golfului și al călărețului său nu erau nicăieri în vedere. Bun. Avea nevoie de două momente explozive pentru a gândi.

O mână se întinse din stânga ei și apucă căpăstrul lui Sixpence. - O, colo, spuse Ranulf în brogue-ul său adânc, iar el stăpânea în golful său mare cu o mână, în timp ce o ținea pe iapa ei cu cealaltă. *Aruncă totul.* Probabil că jongla cu ursii și pentru distracție și amuzament.

I-a tras cu ușurință într-o oprire. „Lord Glengask, nu este rănită?” Se auzi vocea destul de puternică a lui Jane. - Charlotte?

- E bine, spuse el, înainte de a putea răspunde. „A lăsat frâu, este tot.”

„Nu am făcut așa ceva ...”

„Vrei să le explici acestor oi de ce le-ai ștampilat, atunci?” îl întrerupse el cu o voce concisă.

A făcut un punct bun, la naiba cu toate. - Nu, mormăi ea înapoi. - Mă simt bine, strigă ea cu o voce mai puternică, răsucindu-se pentru a-i arunca o privire înapoi sorei sale înainte de a se îndrepta din nou.

„Dacă nu îmi place să te sărut, domnișoară, spune-o,” a continuat el cu aceeași voce strânsă. „Nae trebuie să fugă de mine”.

„Nu este, nu am fost…”

- Ah, a intrat din nou, cu vocea încinsă. "Bine atunci." Îl auzi inspirând. „La ce te gândeai, galopând așa?”

- Mă gândeam la James Appleton, dacă trebuie să știi, izbucni ea, îndepărtându-se de Sixpence de el și pornind din nou într-un ritm mult mai calm.

„Și cine este James Appleton?” el a cerut.

Și-a ținut privirea între urechile lui Sixpence. "Logodnicul meu."

Capitolul patru

Logodnic.

Ranulf se uită fix la profilul deliberat al lui Charlotte. Nu avea sens. Nici sentimentul de furie și de bolnav din intestin, ca și cum ar fi ratat ultima barcă care părăsește o navă care se scufunda, dar a preferat să ia în considerare declarația ei în loc de cât de ... surprins l-a lăsat să simtă. Pentru că trebuie să fie o surpriză care îl străbate. Nimic altceva nu avea sens.

- Deci, unde este acest bonic James Appleton, atunci? s-a silit să întrebe.

Ochii ei alunchiți se îndreptară spre el, apoi se îndepărtară din nou. "Pardon?" întrebă ea slab, un ofens neașteptat în tonul ei.

El a avut nici o idee ce a ridicat *ei* hackles; el era cel care tocmai îi aruncase un logodnic. Nu că ar fi afectat altceva decât curiozitatea lui,

desigur. Chiar dacă s-ar putea să o considere pentru o clipă atrăgătoare, chiar dacă s-ar fi putut imagina o clipă goală în brațele sale, ea a rămas singurul lucru care nu ar putea face parte niciodată din viața sa din Highland - o englezoaică.

„M-ai auzit”, a apăsat el oricum. „Cine este acest tip frumos care nu ar putea fi deranjat să se alăture la Almack sau să facă o plimbare plăcută într-o dimineață echitabilă în Hyde Park?” S-a mutat în șa, a vrut să o apuce de braț, să o facă să se uite la el, dar s-a reținut. La urma urmei, era încă doar curiozitate. „Știi ce cred?” a continuat el când ea nu a răspuns.

- Sunt sigur că nu am nici cel mai mic interes în ceea ce crezi, lordul meu.

Cumva, a revenit din nou la „stăpânul meu”, semn sigur că ar fi făcut-o a dat peste ceva care o făcea să se simtă incomodă. Un adevărat gentleman ar opri probabil căutarea subiectului, dar toată lumea din Londra știa că nu este un adevărat gentleman. În schimb, îl apropie pe Stirling. „Ei bine, vă spun,

oricum ”, a împins el, menținându-și tonul suficient de jos încât mulțimea din jurul lor să nu poată auzi. „Cred că nu există un bărbat ca James Appleton.”

De data aceasta a întors capul pentru a-l înfrunta pe deplin. Obrajii ei frumoși s-au albit. *"Ce?"*

- Asta e, da? continuă el, cu privirea coborâtă spre gura ei moale aproape în ciuda lui. „Nu poți să rămâi cu un diavol ca mine care să-ți dea un sărut, așa că îți evoci un frumos imaginar în loc să-mi spui în fața mea că nu vrei să faci nimic cu un Highlander. Este o minciună engleză lașă, Lady Charlotte, și îmi pare rău că recunosc că m-am gândit mai bine la tine. ”

Pentru o clipă lungă, se uită la el, întregul corp tremurând. Dacă ar fi vrut să leșine, el ar fi trebuit să o prindă, presupunea, dar acesta ar fi sfârșitul. Gata cu atingerea ei, gata cu gândirea la ea. El a fost al naibii de șef al clanului MacLawry. Și avea lucruri mai bune de făcut decât să piardă un moment visând cu o femeie care nu voia să aibă nimic de-a face cu el. De dragul lui Hristos și al Sfântului Andrei, femeile s-au luptat între ele pentru o noapte în patul lui. A fost ridicol.

Mâinile ei se încleștară în jurul frâielor și, pentru o bătaie a inimii, a crezut că vrea să-l plesnească. *Ha.* Asta ar pune un cui în sicriul ei de confruntare fizică înspăimântătoare - deși probabil că aceasta fusese și o minciună, ceva care să-l țină la distanță.

Apoi s-a ridicat și, cu degetele tremurătoare, a desfăcut micul medalion oval de la gât. Și-a întins brațul, medalionul atârnând de degete. - Ia-o, a mușcat ea.

Îl îngenunchea pe Stirling mai aproape, îl luă din degete. „Nu ți l-am dat, domnișoară”.

"Stiu asta. Deschidel. Mica fixare pe lateral. ”

Reining în golf, a făcut așa cum a poruncit ea. Lucrul era vechi și absurd de delicat, dar cu un pic de efort a reușit să-l deschidă fără să-l rupă. În interiorul capacului, a realizat inscripția „Pentru totdeauna în inima mea”. Partea opusă avea un portret mic, un tânăr cu părul deschis și obrajii roz, o cravată înaltă care acoperea ceea ce arăta ca o bărbie moale și ochi verzi, plini de suflet, care nu priveau nimic.

„Asta, Lord Glengask, este James Appleton.” Se oprise aproape de el, își dădu seama, cu vocea ei liniștită și controlată. „Motivul pentru care nu ni s-a alăturat la Almack și motivul pentru care nu este aici aici, este pentru că acum trei ani s-a împiedicat de un ring de dans și a căzut într-o plantă în ghiveci. Și

apoi a decis să-l provoace pe primul om care a râs de el - și erau mai mulți - la un duel. A fost ucis a doua zi dimineață. Din cauza unei pardoseli cerate și a unei plante în ghiveci și pentru că era jenat ”. Îi întinse din nou mâna către el, cu palma ridicată. „Acum, întoarce-l la mine, dacă îți place.” „...” Trecând, i-a întors medalionul înapoi. De data aceasta își băgase piciorul în el, până la coapsă. Nu-i de mirare că ea detesta orgolios

violenţă. „Lass, eu ...”

"Nu. M-ai sărutat și m-am gândit la James. Îmi amintește să nu mă mai îndrăgostesc de farmecele luptătorilor cu capul fierbinte, cu piele subțire. Nu v-am mințit, domnule, și nu sunt un laș. Tu, totuși, ești un sălbatic si un diavol. Si am terminat de vorbit cu tine. ” Cu aceasta s-a agățat de calul ei, iar iapa de castan a pătruns la locul unde sora ei și Rowena au chicotit despre ceva sau altceva.

Un sălbatic și un diavol. Ei bine, fusese numit mai rău și cu mai puțină cauză - motiv pentru care cuvintele Charlotte Hanover au înțepenit. Le-a meritat. Oricât de idiot ar fi fost logodnicul ei, Ranulf ajunsese la o nenorocită concluzie - greșită - și îl chemase pe ea. Aproape nimeni nu i-a mai făcut asta până acum. Femeia deținea un ocean sângeros de curaj pentru a-i rezista, iar asta era al naibii de sigur. Și acele lucruri pe care le spusese despre modul în care cuvintele puteau mușca la fel de profund ca o sabie simțite brusc și dureros adevărate. Îl tăiase profund, fără îndoială.

Acum trebuia să-și ceară scuze. Nu a fost ceva ce a făcut des sau bine, dar, din punct de vedere al lui Dumnezeu, a fost suficient de om pentru a face față unei greșeli atunci când a făcut una. Îl întoarse pe Stirling - iar Fergus scoase un mârâit în stânga.

In același timp, părul de pe ceafa lui Ranulf se înțepa. Nu a fost un mârâit pentru a se arăta. Cu o mână alunecând spre pistolul din buzunar, se mișcă puțin pentru a privi în direcția în care ambii câini se uitau acum, cu corpurile joase și cozile rigide și paralele la sol - în așteptarea ordinului său de a încărca.

Un trio de călăreți stătea într-o parte a cărării, toți trei privindu-l.

Niciunul dintre ei nu avea arme îndreptate spre Rowena sau către el. Bun. Atunci s-ar putea să nu trebuiască să omoare niciunul dintre ei azi.

Cu coada ochiului, i-a remarcat pe Owen și Debny trecând pe o cărare prin vizitatorii enervați ai parcului, închizându-se acolo unde Rowena și cele două tinere din Hanovra se bucurau acum de o gheață de lămâie. Știau datoria lor.

Mai presus de orice, ei - Rowena - trebuiau protejați. La fel, o femeie cu părul soarelui care își pierduse dragostea pentru propria mândrie nu trebuia să fie pusă în pericol din cauza unui alt bărbat. Puterea acestui gând anume l-a surprins, dar la fel de repede l-a lăsat deoparte pentru o contemplare ulterioară.

Întorcându-și atenția înapoi la trio-ul nemișcat, aflat la douăzeci de metri distanță de-a lungul cărării, a luat în mod deliberat un moment pentru a le evalua pe rând. Omul din dreapta poseda atâția mușchi excesiv de mari, încât probabil că nu mai avea mult spațiu pentru gândire. Atunci el ar fi executorul. În schimb, bărbatul așezat în stânga era elegant ca o vidră, îmbrăcat în negru și cu ochii umbriți de pălăria neagră de castor de pe cap. Consilierul, care ar încerca mai degrabă un cuțit în spate decât un pumn în față. De departe cel mai periculos dintre cei doi. Ceea ce l-a lăsat pe om în mijloc.

- Bună dimineața, Lord Glengask, spuse acel călăreț, înclinând capul și zâmbind prea larg. Ochii albaștri palid s-au aruncat de la el către cele trei dantele și înapoi.

Ranulf se întrebă dacă bărbatul își dă seama cât de precară era viața lui echilibrată și cât de repede s-ar sfârși dacă se va mișca până la un centimetru spre ei. - Berling.

- Ce plăcut să te văd ieșind din Highlands, continuă cu răceală Donald Gerdens, contele de Berling. „Ultima dată când am vorbit, cred că ai spus ceva despre asta, luând diavolul și o duzină de cai să te scoată din Scoția.”

Discursul precis, felul în care Berling a anulat cu atenție orice urmă de brogue în favoarea celor mai șlefuite accente educate la Oxford, părea jalnic în Scoția. Aici, s-a simțit aproape criminal. Dar Ranulf știa bine că locuitorii din Mayfair credeau altfel. Aici, *el* era ruffianul, iar Berling era domnul englez civilizat cu un loc de țară în Highlands. - Îmi amintesc acea conversație, spuse el cu voce tare. „Ați terminat cu nasul spart și un avertisment să stați bine în afara pământului meu”.

Omul musculos s-a adunat în frâu și s-a așezat în față, la fel de dornic să se arunce în luptă precum câinii, toți așteptând doar un cuvânt de la stăpânii lor. Totuși, Berling și-a păstrat zâmbetul pe buze, de parcă o femeie i-ar fi spus că arăta mai puțin ca un măgar când a zâmbit. Se înșelase, oricine ar fi fost.

- Da, se întoarse contele. „Acolo am fost, vizitând mica mea exploatație chiar la nord de Glengask și oferind ...”

„Sholbray”, îl întrerupse Ranulf pentru clarificare, întrucât evident își recitau istoria pentru orice spectator. „Exploatația voastră mică se numește Sholbray. Cu o sută de ani în urmă era sediul familiei Gerdens, până când ați ars căsuții voștri și l-ați predat unei mii de oi ”.

- Sediul familiei mele este Berling Court din Sussex, spuse Berling cu rigiditate, zâmbetul lui rece ca un vânt de gheață din nord. „Și când ți-am oferit o sumă foarte rezonabilă pentru drepturile de pășunat pe pășunile tale prost folosite, m-ai tras de pe cal și mi-ai rupt nasul.”

„Încercam să-mi fac maxilarul, să-i opresc din fluturare. Văd că încă mai aveți problema de a vorbi când nu trebuie. ” Își înclină capul. „Atunci mai dau o încercare?”

„Discuție curajoasă pentru un bărbat cu trei servitori și doi câini pentru un clan.” Ochii palizi s-au aruncat din nou în direcția lui Rowena, dar evident contele știa ce se va întâmpla dacă ar menționa-o.

- Presupun că vom găsi asta.

Berling râse tare. - Da, presupun că vom găsi acel „oot”, Glengask. Dar nu astăzi. Nu aveti niste vaci sau cabers care trebuie aruncate? ” Cu asta și-a întors casca neagră, iar cei trei bărbați au dispărut în mulțime înapoi în felul în care veniseră.

„Câini, oprit”. Abia atunci Ranulf a observat cât de mare devenise cercul de privitori. „Pleacă cu tine”, mârâi el și îl îndrumă pe Stirling înapoi până acolo unde așteptau cele trei dame cu fața albă. Pe de o parte, Debny se confruntă cu marea de aparate englezești, în timp ce pe cealaltă Owen avea o mână în haina sa, probabil sprijinită pe capul pistolului.

„Ranulf?” Spuse strâns Rowena.

„Totul este bine”, se întoarse el, forțând furia care împinsese să scape din nou în pieptul lui. „Termină înghețurile tale și vom ...”

- Ne întoarcem acasă acum, o întrerupse Charlotte. „Și vei merge ... în altă parte, lordul meu. Sora ta nu are nevoie de acest tiff atașat reputației ei. ”

„„ Acest tiff ”?” repetă el, rotindu-și golful ca să cadă cu ea.

„Erați la un centimetru distanță de ceartă cu lordul Berling, domnule”, a declarat ea. „Nu te preface altfel.”

„Nu mă prefăceam nimic. Mă întrebam doar de ce ai numi-o tiff. Nu a fost la fel de ciudat ca toate astea. ”

„Și nu încerca pe mine colocvialele tale ciudate. Nu-i găsesc amuzanți. ”

A îngustat un ochi. „Și să mă gândesc, căutam o modalitate de a-mi cere scuze față de insultarea domnului Appleton.”

"Oprește asta. Sunt furios cu tine. Nu ne amenințăm reciproc pe stradă aici. Și cu siguranță nu peste rivalitățile dintre clanuri sau ceva similar ”.

Pentru o clipă, s-a gândit că ar putea suferi o apoplexie, chiar acolo, în mijlocul Hyde Park. - Un astfel de lucru, repetă el. Nu-i spusese doar că clanul este totul pentru un Highlander? „A fost un avertisment pe care l-am dat lui Berling; nu o amenințare. ”

„Semantică”, a replicat ea.

„Da, poate”, a recunoscut Ranulf, recunoscându-și în sinea lui că, pe cât de frustrat era cu această femeie în acest moment, încă îi permitea să-l ducă la sarcină într-un mod în care nimeni nu fusese permis niciodată. Vreodată. „Acum trei ani, el sau unul dintre oamenii săi a pus o minge de muschetă pe umărul fratelui meu Munro. Și anul trecut a încercat să-mi cumpere pământul pentru sângerosii lui Cheviot. Îl voi amenința de fiecare dată când îl voi privi. Și dacă mai face vreodată un pas către mine sau spre mine, a terminat. ”

Se uită lateral la el, apoi se îndepărtă repede, de parcă nici măcar nu i-ar păsa să recunoască faptul că el era acolo. Și tot voia să o sărute din nou, la naiba cu totul. „Atunci să-l arestezi”, a spus ea.

„Nu am nicio dovadă că ar fi ascultate de instanțele din Sasannach. Și, pentru că lașul probabil nu va pune piciorul înapoi în Highlands, nu pot face nimic. Legal." Dacă ar vrea să-l audă spunând că instanțele engleze favorizau bărbații care luaseră titluri englezești și locuiau pe moșii englezi, el ar face acest lucru, dar probabil că ea știa deja. Nu că ar fi de acord cu el; asta nu ar fi o doamnă sau ceva de genul acesta.

- Poate că ar trebui să încetezi atât de mult să nu te încadrezi,

Ranulf.

În momentul în care a vorbit, Charlotte și-a dorit să nu o fi făcut. Da, el îi tulbura urechile și gândurile ei fără sfârșit, dar ea știa deja că a-l face supărat nu era un lucru înțelept de făcut. Buzele senzuale ale lui Glengask s-au aplatizat, ochii lui albaștri adânci fulgerând. Apoi fluieră, un sunet scurt, strident, care o făcu să sară și îi aduse instantaneu câinii și perechea de servitori lângă el.

„Una. Gardă Rowena ”, a spus el, cu tonul tăiat și precis. „Băieți, vedeți-i în siguranță acasă, apoi întoarceți-vă la Tall House cu voi.”

„Și tu, îlaird?” întrebă slujitorul mai în vârstă, învârtit.

- Îl voi avea pe Fergus cu mine.

Sora lui întinse o mână spre el. „Ranulf, serata Evanstone este în seara asta. Ești ... ”

- Voi fi acolo, îl întrerupse el, scutindu-i Charlotte de o privire care o răcori și începu o scânteie de flacără adânc în pieptul ei.

Cu asta, el, marele golf și marele căprioar gri s-au îndepărtat prin mulțime, călătorind într-un ritm mult prea rapid pentru a fi civilizați. Dar apoi, Ranulf MacLawry nu era deloc civilizat.

Pentru o clipă, s-a îngrijorat că ar fi jignit-o și pe Winnie, dar sora marchizului a desenat chiar și cu ea pe o parte, în timp ce Janie a venit pe cealaltă. „Îl cunoști pe Lord Berling?” Le-a întrebat Charlotte pe oaspeții casei lor.

„Nae - nu. Adică l-am văzut de la distanță o dată sau de două ori, dar nimeni nu ne-a prezentat vreodată. Nu aș vrea să fiu prezentat celor care îi plac. ”

Din prezența fratelui ei, Winnie încercase să-și „îmbunătățească” vorbirea, așa cum o numea ea. Charlottei i-a plăcut broguei, mai ales atunci când este vorbită de un bărbat montan cu voci profunde, dar a înțeles raționamentul Rowena. Dacă ar vorbi ca un Highlander, nimeni nu ar vedea-o vreodată ca o englezoaică corectă și asta - mai mult decât orice altceva - părea să fie ceea ce își dorea pentru scurtul ei sezon. Să nu fii scoțian.

„Este adevărat că l-a împușcat pe fratele tău Munro?” Întrebă Jane, culoarea ei încă scăzând. Manifestările publice ale agresiunii masculine nu au fost ceva cu care oricare dintre surorile Hanovra să aibă multă experiență, mulțumesc cerului.

Winnie dădu din cap. „Cineva a început să ardă casele școlare pe care Ran le construise. Ursul s-a dus să se uite la unul și a călărit să-l vadă pe foc. S-a întors cu umărul acoperit de sânge și a spus că a încercat să intre și să se asigure că toată lumea este în siguranță, iar apoi un laș sângeros l-a împușcat din spate ”.

- Winnie, gâfâi Jane, punându-și o mână peste propria gură. „Doamnele nu spun acest cuvânt.”

"Care cuvant? „Sângeroasă”? ”

"Winn - da, cuvântul acela."

"Oh. Este totuși cuvântul preferat al lui Bear și asta a spus el. ”

„Dacă l-au împușcat din spate, de unde știe că a fost lordul Berling?” Charlotte a presat, mai interesată de fapte decât limba obișnuită

prezintă-l.

„Pentru că Berling este aliați cu Campbells și Donnelly, iar unchiul

Myles le-a dat Donnelly-ului harta și le-a spus despre școlile lor.”

Ei bine, asta a explicat tensiunea dintre Ranulf și unchiul său, chiar dacă logica tuturor a fost abisală. Charlotte se întrebă pe scurt dacă marchizul i-ar fi rupt și nasul lui Lord Swansley. „Asta face posibil, atunci, dar nu o dovedește”.

Rowena îi aruncă o privire nedumerită. „Așa a spus unchiul Myles. Și apoi Ranulf a spus că un Highlander știe în intestinul său când un bărbat și-a încălcat încrederea și că doar cineva care și-a întors spatele propriilor săi oameni ca Berling, s-ar teme de o școală ”.

Acest lucru ar fi putut trece pentru fapte în Scoția, dar Charlotte a putut vedea de ce Ranulf nu s-a deranjat să-și ducă plângerile în fața unei instanțe de judecată. Supoziție, superstiție și ură - așa fusese. Nu e de mirare că scoțienilor nu li s-a mai permis să se conducă singuri.

Abia după ce s-a întors acasă și s-a instalat în bibliotecă cu cel mai recent *depozit Ackermann,* restul conversației s-a cufundat în ea. Ranulf construise case de școli - câteva dintre ele, aparent - pe terenul său. Pentru locuitorii lui.

Cu toate că exista cu siguranță o linie de gândire că educarea țăranilor servea doar pentru a-i lumina cu privire la cât de mizerabile erau propriile condiții și pentru a-i încuraja să se ridice împotriva așa-numiților lor mai buni, ea nu era de acord cu asta. A oferi oricui o oportunitate pentru o viață îmbunătățită trebuia să fie un lucru bun. Și o parte din ea a trebuit să admire un bărbat care a oferit asta celor dependenți de el, mai ales atunci când a însemnat să meargă împotriva dorințelor propriilor colegi. A fost nevoie de curaj și convingere, pe care Ranulf MacLawry părea să le posede în cantitate mare.

Într-adevăr, a fost destul de agravant pentru el. El a dat aparența de a fi exact opusul iluminatului. Părea chiar să se bucure pervers de a fi văzut ca un diavol Highlander și nimic mai mult. Disprețul său față de englezi - sau Sasannach, așa cum îl numea el bun - nu putea fi mai evident. Și totuși o sărutase și asta simțise orice altceva decât disprețuitor. Poate topită și sălbatică, dar nu a avut nicio plângere cu privire la asta. Deloc.

Scuturându-se, Charlotte lăsă deoparte *Ackermann-ul* și se ridică. Tatăl ei era un mare cititor și avea o colecție destul de extinsă de biografii, piese de teatru și romane. A parcurs rafturile bibliotecii până a găsit colecția de titluri care o interesa cel mai mult. Încet, ea a scos-o pe prima de pe raft. *Waverley,* scris de un autor anonim, toată lumea știa acum că este Walter Scott, poetul scoțian.

Citise relatarea tânărului Edward Waverley și cum a fost sedus de arzătoarea Highlander Flora MacIvor cu înclinațiile ei jacobite, dar acea lectură fusese despre romantismul tuturor și despre cum spera că Edward

se va întoarce la blând. , statornic Rose Bradwardine - pe care o avea. De data aceasta, când s-a așezat și a deschis cartea, a vrut să citească despre Highlands. Și Highlanders.

Cu toate acestea, după o oră sau ceva de încercare de a se scufunda în poveste, Charlotte a trebuit să lase cartea deoparte în favoarea stării în picioare și a mersului prin camera mare. De ce Ranulf fusese atât de furios și sceptic când îl menționase pe James? Tot ce spusese era că, atunci când Ran o sărută, o făcuse să se gândească la ... Oh. *Oh.*

Dar ea nu intenționase deloc așa. Vroise să spună că nimeni nu o sărută de când James o făcuse, cu o seară înainte de a pleca pentru a se împușca în inimă. Și atât de firesc, când Ran îi dăduse acel sărut destul de spectaculos, se gândise apoi la sărut și la restul prostiei și durerii pe care i le provocase logodnicul său. Cu siguranță nu se gândise la James în momentul în care Ranulf o sărută, pentru că mintea ei încetase să funcționeze cu totul.

Ei bine, dacă el ar fi interpretat greșit ceea ce spusese ea, ce importanță avea, oricum? Ea o explicase, poate din greșeală, dar el trebuia să-și dea seama la ce se referea ea. Și părea mult mai interesat să caute o scuză pentru a-l învinge pe Lord Berling decât să-și apere propriile căi de sânge, oricum.

Ce ciudat, că nu știa nici măcar că Donald Gerdens era scoțian. Dansase cu contele și în mai multe rânduri. Ei ar stat de vorbă despre vreme, iar cele mai recente piese fiind efectuate la Drury Lane Theatre, și chiar dacă acum își aminti că el ar de mai multe ori aplatizat lui *un* „e, ea nu a observat atunci. Ranulf spusese că nu înțelege ce înseamnă să fii scoțian și, evident, avea dreptate. Nimic din această ură, conflict și ascunderea accentelor nu avea deloc sens pentru ea.

Nici nu avea niciun sens că un bărbat atât de diferit de ea din punct de vedere și temperament ar putea fi atât de ... interesant. Acum Charlotte se ridică încet și își trecu un deget pe buze. Gustul lui se estompase cu înghețuri, prânz și argumente, dar ea și-a amintit. Sărutul acela îi curbase pozitiv degetele de la picioare și îi slăbise genunchii și îi trimisese o entuziasm puternică asupra ... ceva, izbindu-se de toată ființa ei.

Nici că asta ar fi contat, de vreme ce cuvintele ei de despărțire către el fuseseră o sugestie că nu mai încerca atât de mult să fie scoțian, sau ceva de genul acesta. Probabil că ar fi putut conjura o insultă mai rea, dar ar fi nevoie de ceva timp și efort. - Fribble, mormăi ea.

- Charlotte?

La auzul vocii tatălui ei, ea s-a oprit din mers și a părăsit biblioteca. - Aici sus, tată, a strigat ea, aplecându-se deasupra balustradei și

recunoscătoare pentru distragere, oricare ar fi fost.

Ridică privirea din foaier. „Întâlnește-mă în biroul meu, nu-i așa, dragă?” "Cu siguranță."

Ea a sosit înainte ca el și a rătăcit spre fereastra cu vedere la trăsura. Cerul devenise cenușiu odată cu după-amiaza; ar fi norocoși dacă nu ar începe să plouă înainte de a ajunge la balul Evanstone. Nu era nimic mai rău decât să încerci să mergi prin noroi și excremente de cai în papuci de dans.

"Unde sunt fetele?" întrebă Lord Hest, intrând în micul birou și închizând ușa în urma lui. Nasul și urechile îi erau roșii din cauza vântului; chiar dacă nu ar fi văzut mai devreme șirul de pește din mâna lui, ar fi știut ce făcuse el.

„Încearcă rochii pentru diseară. Emoția mă face să mă doară dinții în mod pozitiv. ”

El chicoti. „Ah, ai fost și tu o dată nesuferit. Îmi amintesc bine ”.

„Poate, dar sunt doi.”

"Prea adevărat." Plângând, el îi făcu semn să ia unul din scaunele cu fața spre birou. „Am auzit despre un rând astăzi, în Hyde Park.”

Aoleu. „Nu a fost un rând, exact. Lordul Glengask și lordul Berling s- au văzut reciproc și au avut cuvinte. N-a ieșit nimic. ”

„Asta e ceva, oricum”, s-a întors el, arătând ușurat. „Din felul în care a explicat-o Kenney, am crezut că s-au dus la asta cu sabie largă.”

"Nu. Cu toate acestea, recomand să nu-i invităm niciodată pe aceștia la aceeași cină. ”

Tatăl ei o privi o clipă. „Despre ce era vorba? Tu stii?"

„Ei bine, evident, Lordul Glengask a refuzat să păscă oi pe terenurile sale și, în schimb, construiește case de școli. Iar lui Lord Berling nu-i plăcea asta. Potrivit zvonurilor, Berling sau unul dintre oamenii săi a împușcat pe unul dintre frații lui Winnie în umăr, iar ultima dată când s-au întâlnit în Scoția, Glengask i-a rupt nasul lui Berling. ” Se încruntă la asta. Totul a fost atât de prost și atât de lipsit de sens. De ce nu ar putea bărbații să se așeze pur și simplu și să discute lucruri?

- Deci lui Glengask nu-i plac englezii *sau* colegii săi scoțieni, nu?

A oftat. "Aparent nu. I-am spus că trebuie să facă o încercare mai bună de a se comporta, dar nu s-a descurcat atât de bine. ”

Buzele contelui se zvâcniră. - I-ai spus ce?

„Da, a fost o prostie, dar după două ore de Anglia a explodat asta și de naibii englezi de asta, mi-a fost destul.” Și asta a fost la fel de mult din poveste pe cât i-ar putea spune ea vreodată. Pentru că nimănui nu i s-a

permis niciodată să știe că Ranulf o sărută. Sau că l-a sărutat înapoi.

„Da, iau deja o coastă de la unii dintre semenii de la Clubul Societății pentru că am ascuns un Highlander. Trebuie să recunosc, mă voi simți oarecum ușurat când această săptămână se va termina. ”

Charlotte se încruntă. Ranulf nu spusese cu exactitate că îi va permite lui Winnie să rămână mai mult timp, dar el lăsase să se înțeleagă. Desigur, asta fusese înainte ca ea și el să se fi certat. - Nu planifica încă o cină de adio, tată, spuse ea oricum. Lord Hest ar trebui să știe ce se întâmplă în propria gospodărie.

"Ce?" Fruntea lui se potrivea probabil cu a ei. "Ce s-a întâmplat?"

Ea ridică din umeri. „Își adoră sora și ea vrea să rămână”.

"Bine." Încet, contele și-a suflat respirația. „Atunci cred că ne vom descurca. Trebuie să recunosc, mama ta nu ar putea fi mai mulțumită. A avea două lucruri tinere de prezentat este ideea ei de paradis. Mi-aș dori doar să fie amândoi englezi. ”

Acesta a fost exact genul de lucruri pe care Ranulf credea că oamenii le spuneau la spate cu fiecare ocazie, așa că s-a abținut de la acord, oferindu-i în schimb tatălui ei un alt zâmbet. - Nu uitați să salvați un dans pentru mine în seara asta, tată, spuse ea, stând în picioare și răsucind.

„O, Doamne. E Evanstone de făcut, nu-i așa? Glengask participă? ”

„A spus că da. De ce?"

„Doar că bunicul lui Evanstone a ajutat la sufocarea răscoalei iacobite de la Culloden.”

"Oh. Ar trebui să meargă bine. Îl voi informa pe Lord Glengask cu prima ocazie ca să nu mai vorbesc de Bonnie Prince Charlie. ” Ea se încruntă din nou, doar pe jumătate glumind. „Sau poate pur și simplu nu o voi menționa deloc.”

„Ar putea fi cel mai bine.”

Capitolul cinci

Croitorul nu-i plăcea prea mult, a hotărât Ranulf, dar, având în vedere felul în care bărbatul încerca să-i adauge căptușeala pe umeri, sentimentul era

reciproc.

- Dar este înălțimea modei, Lord Glengask, a pledat tipul subțire, strângându-și mâinile.

- Nu-mi pasă, se întoarse Ranulf. El stătea deja cu un cap bun deasupra majorității celorlalți bărbați; căptușindu-și umerii ar părea absurd.

- Da, clar, având în vedere ... asta, a contracarat domnul Smythe, arătând spre haina pe jumătate terminată pe care i-o comandase Ranulf.

- Fă-o să se potrivească, Smythe. Cu umplutură fără picioare. Îmi trimit omul până la ora șase. ”

"Da foarte bine. Te rog, nu spune nimănui că ai venit la mine ”. „O, nu o voi face. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. ”

El și Fergus au părăsit croitoria și, cu o privire rapidă în sus și în jos pe stradă, Ranulf s-a ridicat pe Stirling și s-a îndreptat la un trap spre Tall House. Charlotte a spus că ar trebui să încerce să se potrivească. Fecioara ar putea avea mai mult sens decât majoritatea și, dacă ar fi luat o clipă, și-ar fi dat seama că el nu s-ar potrivi niciodată. Nu la Mayfair. Și așa ar putea fi la fel de bine ceea ce era.

Odată ce îi intrase din nou în gânduri, refuză să plece. Era ca și cum ai avea-o acolo în persoană, de fapt, încăpățânată și drăguță și îi atrăgea atenția orice ar prefera. Dacă ar fi menționat la început că are un logodnic, el s-ar fi chinuit să nu se gândească niciodată la ea ca ... ei bine, ca femeie, ca la o fată frumoasă care trebuie sărută și dezbrăcată, dezbrăcată și așternută bine și bine. Și adesea. Dar el a gândi la ea în acest fel, care era de ce el ar fi simtit ca cineva ar fi tăiat testiculele atunci când dintr -o dată ea *a* avea un logodnic. Și acum nu a mai făcut-o.

Toate acestea însemna că probabil nu va mai avea niciodată un somn decent. Pentru că creierul său încăpățânat știa că este luat de un alt om sau nu,

Charlotte Hanover nu era pentru el. Știa că patru zile de cunoștință nu ar fi trebuit să-l lase să se simtă așa.

Câteva lairduri scoțiene au rămas împrăștiate pe Highlands, iar dintre acestea, un număr avea fiice necăsătorite. Se va căsători cu unul dintre ei, pentru că așa ar trebui să facă marchizul de Glengask. O tânără Highland pentru o viață Highland.

De fapt, când el și Rowena se vor întoarce la Glengask, el va face din căsătorie următoarea sarcină. Respirând, Ranulf urcă scările către camera lui de închiriat. Un singur sărut, iar mintea lui s-a transformat în tocană. Mulțumesc Sfântului Andrei că femeile mai tinere i-au întrerupt când au făcut-o. Mai ales acum, când acceptase prostește să o lase pe

Rowena să-i prelungească șederea.

O făcuse de dragul surorii sale, desigur, pentru că ea arăta foarte fericită. Dar dacă s-ar fi gândit la el însuși, la modul în care ar putea primi mai mult timp pentru a se familiariza cu Charlotte Hanovra, de exemplu, ce prost ar fi făcut-o.

Ranulf își deschise ușa camerei de dormit atât de tare, încât zdrăngăni ferestrele. Ca răspuns, o siluetă de lângă masa lui de toaletă a scârțâit și a bătut ca un șoarece uimit. Deci, acum Gerdens trimitea paraziți după el.

Hristos. I-a servit bine pentru a fi distras. „Cine diavol ești?” Ranulf scuipă, trăgând cuțitul din cizmă și pășind înainte. Cu un mârâit sălbatic, Fergus se ghemui, înconjurându-se din cealaltă parte.

"Ghimbir! Ghimbir, stăpâne, spuse bărbatul, ridicând o periuță de păr și ținând-o în fața lui ca un scut în timp ce se întorcea în colț.

„Ce fel de nenorocit de nume este acela care face un bărbat?”

"Ce? Oh! Edward, lordul meu. Edward Ginger. Sunt valetul tău! Nu mă ucide, pentru numele lui Dumnezeu! ”

Cineva a tunat pe coridor în spatele lui. Mișcându-se rapid, Ranulf puse dulapul înalt între el și ușă, în timp ce Fergus îl ținea la distanță pe tipul Ginger. Sfârșitul unei gafe a pătruns în cameră, urmat de un Peter Gilling șerpuit. „M'laird, unde ești?”

„Aici, Peter. Nu mă împușca sângeros. ”

Lacheul a coborât imediat arma șubredă și a scos silexul. „Dumnezeu m-a despărțit în două și m-a aruncat în groapă înainte să fac vreodată așa ceva, îlaird.”

Aceasta a fost o imagine colorată. Ranulf își aruncă capătul pumnalului spre colț. - L-ai lăsat să intre aici?

„Da, îlaird. Ți-aș fi spus, dar eram în secret când ai intrat. ”

Având în vedere pantalonii lăcașului lăcașului și cămașa dezlegată, el spunea adevărul - sau era deja la una dintre noile servitoare pe care Ranulf le aprobase și pentru angajare. "Bine atunci. Fergus, oprit. Du-te și pune asta, Peter. Ambele lucruri. Și ia-l pe Ginger cu tine. Se pare că ar putea folosi un whisky. ”

„Domnul meu”, a introdus valetul, cu vocea încă tremurândă, „Prefer să fiu chemat ...”

Ranulf îl privi. Arătătorul ridicat al servitorului s-a încolăcit încet din nou în palmă. - Ce este asta, Ginger?

- Nimic, lordul meu.

"Bun. Și data viitoare când surprindeți un cadavru în această casă, nu vă mișcați decât pentru a vă arăta mâinile goale sau s-ar putea să vă loviți de principiu. ”

"Da Domnul meu. Îmi voi aminti asta, sunt sigur. ” „Vedeți să faceți”.

Odată ce Ranulf și-a schimbat haina de călărie și cizmele, s-a întors jos la biroul său. Acum avea servitori englezi care alergau prin Tall House, dar nu putea face nimic în acest sens. Evaluarea lui Myles asupra situației sale a fost corectă și angajarea de oameni care nu știau absolut nimic despre problemele din Highland avea sens.

S-a scufundat în scaunul fragil din spatele biroului prea îngrijit din mahon și a scos pix și hârtie pentru a scrie o scrisoare lui Arran. Frații săi aveau nevoie să știe că cele două săptămâni deveniseră acum o excursie deschisă și avea nevoie de câteva alte lucruri trimise la Londra.

Pentru o clipă, s-a gândit să-i ceară pe unul sau pe amândoi să i se alăture aici, dar Donald Gerdens făcându-i cunoscută prezența, probabil că erau mai în siguranță acolo unde se aflau. Mai ales Ursul; dacă el și vreun Gerden ar ajunge vreodată în aceeași cameră, doar unul dintre ei ar lăsa-o pe picioare. Și nu a vrut ca Munro să fie pus într-o închisoare engleză. Nu pentru nimic.

Da, era obișnuit cu o casă tare și plină de familie și prieteni, dar asta era acasă. Aceasta, orice altceva ar fi fost, nu era acasă. Nu ar fi niciodată. Se așeză înapoi o clipă. Ceea ce putea folosi cel mai mult aici era cineva care cunoștea întinderea pământului, cineva care știa ce alți scoțieni „reformați” erau în Londra și în ce număr.

Asta i-a făcut gândurile să se întoarcă către unchiul său. Da, Myles Wilkie ar fi fost perfect, cu excepția cazului în care Ranulf a rămas nesigur dacă ar putea avea încredere în judecata vicontelui. Faptul că Myles a încercat să ajute și a provocat un dezastru atât de aproape aproape a înrăutățit-o.

Pe de altă parte, când un bărbat avea resurse limitate, nu existau opțiuni perfecte. Ar putea să o întrebe întotdeauna pe Charlotte, presupunea, cu excepția faptului că, în primul rând, ea dorea ca el să fie mai puțin scoțian; în al doilea rând, nu era sigur că vorbeau; și, în al treilea rând, asta ar însemna o conversație liniștită, prelungită, în care ar putea foarte probabil să facă ceva idiot precum să o sărute din nou.

Poate că Myles a fost alegerea mai înțeleaptă, la urma urmei.

„M'laird?”

Își ridică privirea din scrisoarea pe jumătate terminată pentru a-l vedea pe Owen stând în prag. „Toată lumea este în siguranță la Hanover House?”

„Da. Și cred că Lady Winnie este încântată să o aibă pe Una cu ea. O atingere de casă, știu. ”

Ranulf dădu din cap. „Mă simt un acarian mai bine cu Una și acolo. Altceva?"

„Ei bine, sunt complet sigură. Peter spune că lacheii și alții au venit toată dimineața, spunând „prin concediul tău” sau „cu respect” și predându-le ”. Fostul soldat a ridicat o tavă îngrămădită cu cărți și note și o cutie înfășurată cu panglică.

Hm. „Să le vedem”.

A participat la Oxford, pentru că era legea ca primul fiu al fiecărui gospodar scoțian să primească o educație engleză. Apoi insistase ca și frații săi să meargă la fel, pentru că voia ca ei să știe cu cine și cu ce se confruntă toți. Și așa știa ce stătea pe salvatorul său: cel mai periculos și insidios dintre toate lucrurile englezești. Cartea de vizită.

Renunțându-l pe Owen, le-a parcurs pe toți. Câțiva erau de la bărbați și femei cărora le fusese prezentat la Almack de Charlotte. Majoritatea erau de la oameni despre care nu auzise niciodată, invitându-l la micul dejun, la prânz și la serate. Evident, Sasannach-ul era încântat să aibă un diavol în mijlocul lor. Poate că s-au gândit că va dansa un jig și le va cânta la flaută.

Era tentant să-i arunci pe toți în coșul de gunoi, dar el a rezistat impulsului. Hanovrii și, prin urmare, sora lui, ar putea participa la unele dintre aceste evenimente, așa că o invitație pentru el ar fi utilă - cum ar fi cea pe care o primise ieri pentru serata Evanstone. Totuși, însă, se simțea ca și cum ar fi privit bucăți dintr-un puzzle în relief cu argint când nu știa ce imagine au format toți.

A salvat cutia pentru ultima. Nicio bilet sau card nu l-a însoțit și a scuturat-o puțin înainte de a dezlega panglica. Se simțea greu pentru un lucru atât de mic și precauția l-a făcut să-l fixeze și să se împingă înapoi în scaun înainte de a da jos capacul cu un deget. Nimic nu s-a mișcat înăuntru, nu a apărut nici un miros și a stat încet să se uite în jos. O mică minge de lână fusese înfundată înăuntru, fără a lăsa deloc spațiu deschis. Lana pentru el însemna oi Cheviot, ceea ce însemna un fel de mesaj de la un alt străin cu scaun în Highlands căruia nu-i plăceau așa-numitele sale planuri anarhice de a-și ține oamenii aproape și de a vedea că erau educați, hrăniți și angajați.

Lana, însă, nu era atât de grea. Încruntându-se, luă cutia și o răsturnă. Lâna a căzut cu un zgomot plictisitor. Respirând, a desprins lucrul cu degetele. O clipă mai târziu, o minge solidă de muschetă de plumb a căzut pe suprafața lustruită a biroului. Acum era o amenințare mai bună decât o mână de lână murdară.

- Ei bine, acum, murmură el, fără a fi surprins să vadă că cineva zgâria cuvântul „MacLawry” pe suprafața mingii. L-a ridicat, lăsându-l să se rostogolească în palmă. După cea a lui Almack, toată lumea ar ști că se

află la Londra. Dar nu toată lumea i-ar dori să știe că este în pericol. "Petru!" a sunat, așezându-se din nou.

Lacheul a reapărut în prag. „Da, îlaird?” Privirea i se lăsă pe desktop și păși în față. - Asta era în cutia aceea?

„Da. O minge cu numele meu pe ea. Poetic, nu crezi? ”

Peter îl ridică, strângându-l într-un pumn de parcă ar fi vrut să-l macine în praf. - Omul care a adus cutia nu avea livră, spuse el după o clipă, cu fața căptușită. „Flăcău înalt, păr deschis, dar mă îndoiesc că l-aș recunoaște din nou. Damnation. ”

Dând din cap, Ranulf a întins mâna spre minge. „Nu vă faceți griji. Știam că problemele așteaptă aici. Un fel pentru a se face cunoscut, într-adevăr. ” Se împinse în picioare. „A trecut cineva pe lângă croitoria domnului Smythe în următoarea oră sau ceva, nu-i așa? Îmi pregătește o haină. ”

„Da. Și unde te duci, atunci? ”

"O plimbare. Știu că ar fi mai bine dacă aș cunoaște mai bine străzile de aici. ”

Lacasul se încruntă. „Nu îți vine să te gândești să ieși acum, ciule!”

„De ce nu, pentru că cineva mă vrea mort? De când nu a vrut cineva să mă pun sub pământ? Mi se pare mai util în acest moment să știu cine ar putea fi la Londra pentru sezon și să locuiască la ușa mea. ”

„Ei bine, Owen și cu mine mergem cu voi.”

„Nu, nu ești. Fergus este. Vei urmări ușa. Owen! ”

Al doilea lacheu a sosit destul de repede încât trebuie să fi ascultat lângă ușă. „M'laird?”

„Owen, îi vei arăta lui Ginger cum să îmbrace un bărbat în kilt.” "Ghimbir? Cine este Ginger? ”

* * *

Charlotte ridică oglinda de mână și se răsuci pentru a-și vedea părul îngrămădit în oglinda mare. „Este minunat, Simms. Nu m-aș fi gândit niciodată să îmi țes un colier de perle prin păr. ”

Femeia de serviciu a făcut gropi. Servitoarea Lady Newsome mi-a arătat trucul. Dar m-am gândit să folosesc căștile potrivite. ”

Perle strălucitoare care se uitau printre buclele ei blonde și apoi potrivite cu cele atârnând de urechile ei - adăugate la mătasea și dantela verde închis ale rochiei și butoanele perlate de pe mănușile de culoare verde închis, efectul a fost într-adevăr destul de dramatic. Mai mult decât

îi păsa în general, dar seara asta a fost specială. Primul mare bal atât pentru Jane, cât și pentru Rowena.

A fost norocos să se simtă unită la exterior, pentru că interiorul ei era cu totul altceva. Și știa exact cui să fie vinovat pentru asta. Glengask ieșise destul de regulat în această după-amiază, dar rămăsese încă întrebarea despre cum voia să se comporte în seara asta. Ar dansa? Ar cere-o să danseze? Dacă ar face-o, ce ar spune ea? La urma urmei, era supărată pe el. Mai mult ca sigur, și el era la fel de furios pe ea.

Oh, era ca un urs grozav care își mormăie drumul prin Londra și supără echilibrul oamenilor. Toată lumea îi cunoștea pe toți în Mayfair. Asta a fost pur și simplu o dată. Așa că Lordul Glengask a urcat pe scenă cu părul său negru neobosit și ochii albaștri aprigi, prin urmare, a transformat totul

cap. Toți ceilalți bărbați care mergeau cu ea în parc, de exemplu, știau că îl pierduse pe James acum trei ani. Știau că dansează și discută, dar că nu cochetează, că nu vrea să facă un alt meci în viitorul previzibil și că nu se sărută. Ranulf MacLawry știa clar nici unul dintre aceste lucruri și ea nu a fost sigur că ar face o diferență în cazul în care el a *făcut* știu.

Ușa ei din camera de dormit se deschise și Jane intră în cameră cu Winnie, căptușeala de căprioară înaltă până la talie, în spatele lor. „Oh, Char, arăți uimitor!” a exclamat sora ei, despărțindu-se de prietenul ei de o înflorire. „Ți-a atras din nou atenția vreun domn?”

Charlotte își simți obrajii calzi. „De ce ai spune asta în lume? Arăt în general atât de ponosită? ”

"Nu! Desigur că nu. Este doar ... Ei bine, arăți excepțional de drăguț. ”

„Asta, voi accepta. Si multumesc." Cu un zâmbet, Charlotte luă două domnișoare entuziasmate. „Albastrul este cu siguranță culoarea ta, Winnie”, a spus ea după un moment. „Îți luminează ochii. Și sunt gelos pe tot părul pe care îl ai. ”

Winnie a măturat o curte complicată. „Mulțumesc, Charlotte. Mitchell aproape că a trebuit să mă lege de scaunul meu, eram atât de nervos în legătură cu cât de sus îmi îngrămădea părul. ” Sora marchizului a dat masei negre, strălucitoare, o bătaie atentă. „De câteva săptămâni practicăm stilurile londoneze, dar de data aceasta nu este doar pentru distracție.”

Janie sări în degetele de la picioare. - Spune ceva măgulitor și la rochia mea, Charlotte, o îndemnă ea chicotind.

- Ești o viziune în violet, Janie, a oferit Charlotte ascultător. Entuziasmul fetelor trebuie să o fi și măturat, pentru că altfel nu ar putea explica furnicăturile din degete și până la nivelul coloanei vertebrale. „Nu aș fi deloc surprins dacă un domn ți-ar cere mâna în căsătorie în seara asta.”

„El poate întreba”, a răspuns sora ei râzând, „dar încă nu mă

căsătoresc cu nimeni. Sunt mult prea multe petreceri care urmează să vină în acest sezon. ”

Cu un oftat puternic, Winnie s-a plonjat pe podea pentru a o zgâria pe Una. Portretul tânărului descurajare aproape a făcut-o pe Charlotte să zâmbească, dar s-a abținut să facă acest lucru. „Ce e în neregulă, Winnie?”

- Este vorba doar despre căsătorie, spuse Rowena oftând din nou.

„Ați menționat ceva despre un bărbat înapoi la Glengask. Îti e dor de el?"

„Da. Lachlan MacTier. Mi-e dor de el îngrozitor. Dar sunt aici de aproape cinci zile și am plecat de acasă de aproape două ori mai mult, și încă nu mi-a trimis nici o scrisoare. ”

„L-ai scris? Poate că nu știe adresa ta aici. ” „L-am scris în fiecare zi.”

Charlotte și-a ascuns rânjetul după mână. Fusese ea vreodată atât de tânără? - Poate că asta e dificultatea, atunci, spuse ea cu voce tare, scufundându-se pe covor și alăturându-se la zgârierea câinelui cu păr.

"Ce vrei sa spui?"

„Doar că un bărbat nu poate să-ți lipsească dacă ești mereu aproape.”

„Dar nu sunt despre. Sunt la sute și sute de kilometri distanță. ”

„Scrisorile tale nu sunt. Sunt acolo să-l întâmpine în fiecare zi. Și dacă nu îți scrie, este pentru că ai răspuns la toate întrebările lui. ”

Ochii cenușii mult mai puțin înverșunați decât cei albaștri ai fratelui ei o privire o clipă lungă. „Ești absolut genial!” Winnie a ciripit, îmbrățișând-o. „Nu am de gând să-i mai scriu o scrisoare.” Ea se încruntă. „Cu excepția cazului în care ... Ar trebui să scriu pentru a spune că nu-l scriu? Nu vreau să creadă că sunt supărat pe el - deși sunt, un pic. ”

- Nu, a intervenit Janie. Lasă-l să se întrebe. Poate că va crede că ai găsit un bărbat aici la Londra. Și s-ar putea, pentru că arăți foarte drăguț în seara asta. ”

Cu ajutorul lui Simms, Charlotte s-a ridicat din nou în picioare. „Voi doi veți găsi beaux doar dacă participăm efectiv la serate.” Aruncându-i o ultimă privire asupra părului pentru a se asigura că va rămâne la locul ei, îi îndemnă să iasă din ușă. Cu oarecare dificultate, au închis Una în camera de dormit a lui Winnie și apoi s-au grăbit să coboare scările.

Părinții ei așteptau deja în foaier și au trebuit să ia o clipă pentru a-i

admira pe rând. Evident, în general, nu se îmbrăca atât de fantezistă, pentru că amândoi au comentat și ținuta și părul ei. Cât de ciudat că ei și Jane credeau că un bărbat trebuie să-i fi atras atenția; în ultimii doi ani niciunul dintre ei nu menționase vreodată așa ceva atunci când se îmbrăca pentru o petrecere.

Longfellow a ajutat-o la înfășurare și apoi a luat-o pe Winnie pentru a o ajuta pe sora marchizului. "Pot să te întreb ceva?" a murmurat ea, sub zgomotul zgomotului din jurul ei.

"Desigur."

Charlotte a inspirat. Era doar curiozitate. Nimic mai mult. „Nu cunosc tradiția Highlandului sau a clanului, dar fratele tău are unu și treizeci, da? Există vreun motiv pentru care nu s-a căsătorit încă? ”

- Cred că a fost prea ocupat, răspunse Rowena, expresia devenind mai atentă. „Și cred că s-a îngrijorat înainte că m-aș simți împins deoparte dacă ar aduce o altă femeie în casă. Dar acum am optsprezece ani, așa că probabil se va schimba ”. Ea s-a strâmbat scurt. „Sper doar că nu va decide să se căsătorească cu Bridget Landry. Familia ei trăiește cel mai apropiat și este drăguță și totul, dar când râde se pare că muresc corbii. ”

Charlotte pufni. - Oh, Winnie.

"Nu, este adevarat. Și ia toate cele mai bune bucăți la cină pentru ea. Ran o lăsa, pentru că vrea ca toată lumea să fie fericită, dar uneori sunt cel mai fericit să-l văd cu ultima căpșună a sezonului. Nu știu că Bridget s-ar gândi vreodată la asta ”. Winnie ridică din umeri. „Deși îngrijorarea pentru cine primește o căpșună este o prostie, nu-i așa?”

- Nu cred, răspunse Charlotte, încercând să împace imaginea ei despre Ranulf MacLawry cu cea a unui bărbat care se bucura de căpșuni și căruia îi plăcea să-i vadă pe toți cei din jur fericiți. „Cred că este minunat.”

- Vino, doamnelor, spuse brusc tatăl ei, făcând-o să sară. „Dacă întârzii, mă vei avea doar cu mine să dansez”.

- Nu m-ar deranja asta, tată, spuse Jane cu tărie.

O sărută pe obraz. - Poate că nu, dar aș face-o.

Serata Evanstone a fost prima mare minge a sezonului. Ca atare, ar vedea probabil oaspeții împachetați aproape de tavanul înalt și boltit al celor două săli de bal adiacente. Din fericire, ploaia s-a oprit și au avut doar un vânt rece cu care să se lupte în timp ce treceau pe lângă zdrobirea trăsurilor până la intrarea principală a casei mari.

Chiar și Winnie încetase să se mai ciocnească, luând în schimb privelișteа cu ochii mari și rotunzi. Charlotte nici nu-și putea imagina cum ar trebui să arate totul pentru cineva a cărui idee de oraș era un sat mic în

mijlocul pustietății. „Este foarte diferit de dansurile de la Glengask?” ea a șoptit.

Winnie dădu din cap, abia clipind. „Avem două petreceri mărețe pe an, una la An Soadh și cealaltă la Mahldoen, dar nu sunt dansuri, exact. Mai mult ca târguri, presupun. Tot clanul se reunește și am stabilit

sus corturi. Există tot felul de mâncare și băutură, cântând și dansând și pipă, aruncarea caberului, împușcături, săbii. Nu la fel de măreț ca acesta. ”

Tragere și săbii? Să sperăm la ținte și nu unul la celălalt. Charlotte a păstrat asta pentru ea însă. În seara asta a fost pentru Rowena și Jane. Pentru o clipă, a încercat să-și imagineze unii dintre oaspeții cu coafură atent aruncând caberele și bând bere din cani și dansând la cimpoi. Dacă nu pentru violența însoțitoare, ar fi probabil ... exaltant.

Odată ce majordomul l-a prezentat pe Lord Hest și a petrecut cu voce sunătoare, s-au îndreptat spre cea mai apropiată dintre cele două săli de bal interconectate. Deschiseră pereții pliabili între ei, făcând un spațiu uimitor de uriaș, cu scaune care căptușeau pereții, șeminee uriașe la ambele capete și o duzină de ferestre pe podea care duceau spre un balcon cu trepte în jos spre grădină și iaz de dedesubt. Exteriorul era luminat cu torțe, interiorul cu opt candelabre și totul sclipea.

- Oh, glorie, murmură Winnie. Charlotte s-a întors să fie de acord cu ea, dar apoi și-a dat seama că debutantul nu se uita la decorațiuni. Se uita la fratele ei.

- Oh, glorie, răsună Charlotte, urmărindu-și privirea.

Marchizul de Glengask stătea aproape de un perete, cu privirea mișcându-se de la om la om ca și când ar căuta dușmani. Dar pentru o dată nu ochii lui albaștri și adânci au atras atenția Charlottei. Toți ceilalți bărbați prezenți purtau paltoane, veste și pantaloni sau pantaloni cu bocanci sau pantofi. La fel ca și ei, Ranulf îmbrăcase o haină - a lui, de culoare gri închis, cu nasturi mari, negri, tăiați în argint și un trio de nasturi identici, strălucitori pe fiecare mânecă. Vesta lui era neagră, cu aceleași nasturi negri și argintii, în timp ce cravata albă ca zăpada era străpunsă de un știft de argint și onix.

Cu toate acestea, de la talie în jos, el nu era în mod clar un englez. În loc de pantaloni, purta un kilt negru și gri, cu fir roșu care tăia pătratele mai întunecate ca sângele. În fața ... bărbăției sale, o pungă argintie și neagră atârna de un lanț de argint care părea că i-ar fi înconjurat talia. Genunchii îi erau goi, în timp ce ciorapii de lână neagră îi acopereau gambele. În picioare purta pantofi negri cu aspect de piele legați la jumătatea vițelului cu mai multe benzi de piele.

Efectul a fost ... Charlotte a înghițit. Părea sălbatic și nebun și periculos și pur și simplu fascinant. Uneori, unii dintre oamenii de stat mai în vârstă

purtau kilte la serate, dar nimeni nu le-a acordat prea multă atenție

moduri ciudate. A fost foarte diferit. În jurul ei putea auzi și șoaptele, mai ales de la femei. Ochii albaștri pătrunzători i-au întâlnit pe ai ei, iar apoi a mers pe jos, mulțimea despărțindu-se pentru a-i face loc în timp ce se apropia. Simți căldura bruscă între coapse.

„Rowena, arăți foarte bine”, a spus el în brogue, zâmbind surorii sale.

Și acel zâmbet a fost periculos, pentru că a făcut să fluture inima lui Charlotte și a făcut-o să-și amintească gura sa capabilă și acel sărut extraordinar. Totuși, Rowena nu-i zâmbea. "Ce faci?" ea a șoptit.

- Stau aici, se întoarse el rece.

„Purtați culori de clan. Cauti o lupta? ”

„Nae. Sunt scoțian. Sunt Highlander. Și așa se îmbracă un Highlander. Sau ați uitat deja? ”

Sora lui îl privi atent. "Nici o problema?" A scuturat
din cap. „Nae probleme. Nu de la mine. ”

Charlotte nu știa cum ar putea să spună asta, când fiecare centimetru din el iradia practic probleme și căldură foarte masculină. Când el și-a îndreptat privirea spre ea, ea a refuzat să privească în altă parte sau să-și lase ochii în jos pentru a-și lua îmbrăcămintea. Încercă să nu se înroșească, dar, având în vedere căldura obrajilor, nu reușise acea ispravă. - Văd că mi-ai auzit sfaturile, spuse ea în cele din urmă.

Ranulf își înclină capul. „Ce sfat a fost acela? Oh, bucățica în care mi-ai spus că te potrivești ”. Își întinse brațele din lateral. „M-am hotărât împotriva lui”.

„Da, pot vedea asta.”

Făcu o jumătate de pas mai aproape. „Vrei să-mi dai cartea aceea de dans de-a ta, atunci, sau crezi că sunt prea gust scoțian pentru tine?”

Se așteptase să-l întrebe dacă era prea lașă ca să danseze cu el sau nu și avea un răspuns pentru asta - a preferat să nu facă agitație publică. Dar el nu o formulase așa, iar acum ea nu-l mai putea refuza fără să arate ca un snob englezesc aristocratic pe care atât de evident îl disprețuia. Și nu era pregătită să fie disprețuită. Nu de el. Și, în afară de asta, o parte din ea a vrut să danseze cu el.

În tăcere, scoase din reticulul ei micul card de dans și creionul și îl predă. Degetele le periau și chiar prin mănușile ei de culoare smarald îi simți căldura. Cu coada ochiului, a observat că restul familiei ei vorbea cu alte câteva sosiri târzii

și introducerea lui Winnie în jur. Sau se prefăceau, oricum. *Minunat.* Au crezut că un bărbat a atras-o într-adevăr și că Ranulf MacLawry era acel om?

„Deci tu pur și simplu ești tu, nu-i așa?” se aventura ea cu voce joasă. „Nu faceți o declarație sau nu vă arătați disprețul față de semenii mei?” Rânjetul lui se adânci. „Sunt doar haine, domnișoară.” Se bătu pe piept, cu nasturi argintii sclipind. „Toate sunt potrivite în sus și distracție în jos”. „O, ceruri bune”. Din această cauză, acum nu mai putea să nu-și amintească de fiecare cântec și poezie obraznică pe care o auzise vreodată despre un scoțian și despre ceea ce purta el sub kilt. Ceea ce, dacă poveștile erau adevărate, era exact nimic. „Scrie-ți numele și returnează-mi cardul de dans.”

- Spune-mi din nou Ranulf.

A inspirat adânc, prefăcându-se supărată. Ce a fost la el care i-a furat în interior? Tot ce era logic spune că nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu el, cu kilt-ul sau cu manierele sale fiare. „Scrie-ți numele, Ranulf, și returnează-mi cardul. Mai bine?"

A ridicat ochii, umbrați sub genele întunecate. - Cei mai mulți oameni nu-mi vorbesc așa cum o faci, Charlotte, spuse el încet, mâzgălind ceva pe carte și înmânându-i-o.

Nu prea știa cum să ia asta. „Surorile noastre au devenit prietene dragi. Ar trebui să existe o anumită onestitate între noi, nu crezi? ”

„Așa îl numim?” El i-a studiat chipul, examinarea făcând-o să nu fie neliniștită, ci neliniștită. „Sincer, Charlotte, nu știu ce să fac despre tine. Dar sunt înclinat să rămân aproape până nu vă voi da seama ”.

„Nu sunt atât de complicat”.

"Țin să te contrazic."

Pentru că nu mai voia să-i întâlnească privirea și pentru că oamenii începeau să o observe la fel de bine ca și el, Charlotte își privi cardul de dans. Și se încruntă. „Nu poți lua ambele valse.”

"Tocmai ce am facut."

- Nu s-a terminat, Glen - Ranulf.

„Atunci, dacă vreunui altui om îi pasă să-i pretindă pe unul sau altul dintre ei, el poate veni și poate încerca să vă ia”. Zâmbetul lui a intrat în ceva diabolic și delicios. „Deși asta ar însemna probabil o bătaie.”

Așa că acum voia să-și folosească propria antipatie față de violență pentru a o face să cedeze la ceva scandalos. Bine. Ar putea avea primul vals, atunci, dar

ar fi pretins un cap dureros înainte de al doilea. Acest lucru ar elimina atât scandalul valsului cu el de două ori, cât și nevoia ca oricine să se certe pentru a preveni acest lucru. Nu că cineva ar fi luptat pentru

favoarea ei; doamnele fără beau rareori aveau campioane. Mai ales când ajunseseră la vârsta ei.

„Ar trebui să mergi să ceri un dans de la Winnie, în timp ce ea încă mai are unul”, a sugerat Charlotte când părea înclinat să rămână în picioare în fața ei.

Ridică capul pentru a arunca o privire spre locul în care sora și Jane stăteau amândoi înconjurați de tineri. Pe scurt, expresia lui s-a alarmat, apoi s-a așezat din nou într-o aroganță ușor amuzată. Ranulf făcu un pas pe lângă ea, apoi se opri să se aplece. „Cred că s-ar putea să fii o vrăjitoare, Charlotte Hanover”, a murmurat el în urechea ei, pentru că numai dacă aș fi vrăjit aș uita propriile mele sarcini. ”

Înainte ca ea să poată suscita un răspuns la asta, el se îndreptă cu pași mari pentru a scoate cartea surorii sale chiar din mâna lordului William Duberry. Iar lordul William, necunoscut pentru răbdarea sa sau pentru temperamentul său uniform, pur și simplu a permis acest lucru. La fel, acum, când o părăsise, alți bărbați au venit să se înghesuie să-i revendice dansuri. Cele mai multe dintre ele le-a refuzat, desigur, cu un zâmbet și o lovitură verbală către celelalte doamne mai tinere, dar a fost ... plăcut să fiu întrebat.

- Sclipi ca smaraldele în seara asta, Lady Charlotte.

Tonul rece și atent ia atras atenția imediat. Blestemând înăuntru, Charlotte se întoarse cu fața spre bărbatul care vorbise. Lord Lord Berling. Ce surpriza placuta."

Ridică o sprânceană. „O surpriză că aș participa la un eveniment pe care toți ceilalți din Mayfair nu l-ar rata?” Contele îi aruncă o privire peste umăr. "Ah. O surpriză la care aș apărea după ce am fost mârâit de barbarul Highlander. Între tine și mine, doamna mea, el mârâie la toată lumea. ” Clătină din cap, clătinând limba în același timp. „Trebuie să fie obositor, să fie atât de sfidător în privința tuturor. Aproape că îmi este milă de el. Eu *fac* simt rău pentru sora lui, încercând să aibă un timp placut in timp ce pasi despre azvârlire oameni departe de ea.“

- Ai crescut în Highlands, lordul meu?

- Rai, nu, răspunse Berling, cu fruntea căzând din nou în timp ce se încruntă. "De ce întrebați?"

Charlotte a ridicat din umeri, surprinsă să-și dea seama de a cui parte stătea - și că nu era cea a contelui care suna rezonabil. „Se pare că îl cunoașteți foarte bine pe Lord Glengask.”

„Partea Gerdens a familiei are pământ acolo sus”, a explicat el zâmbind. Nu era deloc arătos, chiar dacă era ceva ce nu-i plăcea prea mult la ochii lui. „Am petrecut toamna acolo ocazional”, a continuat el, „și îmi place să mă uit din când în când la exploatațiile mele”. El îi ridică cardul de dans din mână. „Nu-mi dădusem seama că familia *ta*

cunoștea MacLawrys.”

Așa că acum a venit rândul ei să încerce să reducă la minimum conexiunea Hanovrilor cu MacLawrys. Ar fi înțelept să facă acest lucru, dacă chiar și jumătate din ceea ce i-ar fi spus Ranulf ar fi adevărat. Totuși, au existat momente când se mândrea că este mai degrabă adevărată decât înțeleaptă. „Mama mea era prietene dragi cu Eleanor MacLawry”, a spus ea, „iar Janie și Rowena au corespondat de-a lungul anilor. Am fost încântați că a putut să coboare la Londra pentru sezonul ei. ”

"Înțeleg. Lady Rowena este destul de civilizată, presupun. Dar ai fi înțelept să te distrezi de frați ”.

Un fior rece s-a strecurat pe coloana vertebrală a Charlottei. "De ce, mă rog?"

Încet îi dădu cardul înapoi. „Pentru că sunt sinceri și încăpățânați și refuză să țină pasul cu schimbările din lume. Este o combinație periculoasă, doamna mea, iar oamenii din jurul lor tind să fie răniți ”. *Aoleu.* Ea a aruncat o privire spre cardul ei, în timp ce el a dispărut din nou în mulțime. Își scrisese numele după al doilea cvadril al serii - cel imediat după primul vals. Ceea ce însemna că Ranulf va trebui o predă lui Berling.

Dacă voia să păstreze pacea, evident că va trebui să facă un miracol pentru a face acest lucru. Cea mai ușoară soluție ar fi pur și simplu să pleci - imediat. Charlotte se uită la Ranulf, care își scria în prezent numele pe cardul lui Jane. Jumătate dintre femeile prezente la seară păreau să fi găsit afaceri urgente și pe acea parte a camerei.

Toți doreau să danseze cu el și ea cu greu îi putea învinui. Ar putea spune că l-a vrăjit pe el sau pe o asemenea prostie, dar părea să existe ... ceva care să-i atragă. Pentru că altfel nu putea explica de ce se hotărâse deja să rămână și să danseze cel puțin un vals cu el.

Capitolul șase

Dacă Ranulf ar fi avut mintea să-și împartă patul - sau al altcuiva - după seară, ar fi fost un lucru simplu de gestionat. În timp ce se

îndrepta spre masa de băuturi răcoritoare, o domnișoară chiar i-a blocat calea pentru a-i da numele, adresa ei și să-i spună ce fereastră de la etaj va lăsa deschisă mai târziu în acea noapte. Totul a fost făcut în spatele husei ventilatorului ei de fildeș, dar ea a spus-o, totuși.

Din fericire pentru toate femeile englezești și probabil pentru el, el nu avea intenția de a se încurca în panglicile lor frumoase și în unghiile bine îngrijite. Luă o înghițitură de whisky pe care o eliberase dintr-o tavă de lacheu, privind cu ochi ringul de dans pe marginea paharului. Ei bine, poate că a fost o femeie engleză pe care și-o dorea în patul lui, dar asta nu s-ar întâmpla în seara asta.

Nu credea că ar fi văzut vreodată ceva la fel de rafinat pe cât arăta Charlotte în seara asta. Smaraldul rochiei ei alungă tot maroniul de la ochii ei alune, iar perlele și lanțul de aur din părul ei auriu sclipeau ca lumina stelelor. Îi stârnise curiozitatea și interesul aproape din momentul în care o privise. Dar acum, în seara asta, gândurile lui erau mai fizice și mai greu de ignorat.

Nu putea fi singurul care a observat-o, dar în primele patru dansuri din seara, ea fusese parteneră cu tatăl ei, acel tip de Henning, un flăcău cu umeri încovoiați, care arăta destul de mult ca mama ei, încât trebuia să fie rudă, iar acum un bărbat mai în vârstă a cărui soție veselă folosea un baston și în prezent stătea pe un scaun de perete, aclamând de fiecare dată când cuplul se rotunjea în partea ei a camerei.

După ce a terminat paharul, l-a așezat pe o tavă de trecere și a făcut semnal pentru altul. Dansul de la țară se desfășura deja de zece minute. O femeie cu părul argintiu leșinase și alte două cupluri părăsiseră dansul

podea și căutate scaune. Era încă mai domol decât o adunare de clanuri; până când cineva a devenit sângeros, nu a fost o petrecere.

Când unchiul său a trecut pentru a treia oară de când începuse dansul, Ranulf a cedat. Problema cu petrecerea unui timp atât de redus în Highlands era că nu cunoștea la fel de bine membrii clanului extins ai acelor familii care se mutaseră la sud. Și unchiul său ar fi, oricât de îndoielnică ar fi judecata sa. - Myles, spuse el, în timp ce unchiul său traversa încă o dată sala de bal.

Vicontele se opri. - Nu sunt aici să intru, Ranulf. Am fost invitat. Pur și simplu nu am vrut ca prezența mea să te surprindă. ”

„Nu îți cer să pleci.” S-a întors mai aproape de o parte a camerei, iar unchiul său l-a urmat. „Știu că pătimașul roșcat, cel din haina maro, este fratele mai mic al lui Berling.” Cu bărbia l-a arătat pe tipul dur din întâlnirea anterioară din parc.

"Da. Dermid Gerdens. Nu este cel mai strălucit dintre bărbați și are un temperament scurt. Nu este o combinație plăcută. ”

„Și tipul subțire de lângă foc are bărbia lui Campbell.” Vidra din parc purta încă negru și părea tot la fel de uleioasă.

Unchiul său se apropie. „Ai un ochi bun, băiete. Acesta este Charles Calder, nepotul bătrânului William Campbell. Am văzut doi dintre verii săi plecați în camera de jocuri mai devreme. ” A acceptat un pahar de vin de la unul dintre lacheii rătăcitori și a luat o înghițitură generoasă. „Cu alte cuvinte, Ranulf, ești într-un număr mai mare decât în această seară.”

„I-am promis lui Rowena că nu voi face probleme.”

"Ah. Ai un mod interesant de a face asta, atunci ”. Myles bătu cu degetul la unul dintre butoanele de pe mâneca lui Ranulf. „Nu că te amesteci exact cu London Society, oricum.”

De ce dracu toti au văzut în continuare nevoia de a arăta asta? „Aceasta este ținută formală pentru orice petrecere de lux din Highland. Știți asta. Și mulți dintre voi aici trebuie să fi văzut cel puțin un flautor. Nu am idee ce e atât de sângeros de șocant ”. El intenționase să fie cât se poate de el însuși pe cât ar fi putut să se descurce, dar de fapt se așteptase să fie evitat, nu asaltat de femei.

„Mm-hm. De vreme ce îmi vorbiți, nu voi argumenta că știți exact ce este atât de sângeros șocant ”.

„Da. Dacă Bruce ar fi știut că Sasannach ar putea fi atât de ușor depășit de un scoțian cu arsuri goale, am fi putut merge în jos prin York

gol și a salvat tot vărsatul de sânge ”.

Myles pufni, apoi își reveni suficient pentru a se încrunta din nou. - În general, ești mai precaut decât asta, Ranulf.

Myles se mișcă de peretele de lângă el, așa că erau amândoi cu fața spre sala de bal aglomerată. Și oricât de mult ura Ranulf să recunoască faptul că London Society îl avea peste cap, era plăcut să ai un alt ochi care să urmărească problemele.

„Deci, de ce să nu dai culori de clan cu dușmani din jur?” Ranulf termină, apoi se încruntă. „Îl dau vina pe femeie.”

Myles se încruntă și el. „Ce femeie?”

„Cel smarald”.

„The ...” Unchiul său a căutat pe ringul de dans. „Lady Charlotte Hanover?”
„Da. A spus că dacă nu-mi place să fiu privită lateral, nu ar trebui să încerc atât de mult să fiu engleză. ” A terminat al doilea whisky. „M-am comportat ca un școlar cu o manieră slabă.” Și motivul pentru care a continuat să scape

l. Doamne de sus, ea l-a agravat.

Lângă el, unchiul său stătea foarte nemișcat. Probabil că se temea

că un cuvânt încrucișat l-ar fi făcut să alerge definitiv din familie. Ce ciudat că Myles și-a ales cuvintele atât de atent, când femeia cu părul soarelui nu părea să simtă deloc nevoia de a-și frâna limba. Bineînțeles că nu va lovi niciodată o femeie indiferent de ce insultă i-ar fi dat, dar a fost mai mult decât atât. Ceva despre *ea,* în special, l-a făcut să se învârtă.

„Dansezi în seara asta?” Întrebă Myles.

„Da, cu Rowena și cu fetele Hanovra.”

"Ah."

Ranulf îi aruncă o privire unchiului său. „A, ce?” Da, a fost șeful Clanului MacLawry și marchiz, dar ar fi ... plăcut uneori să nu trebuiască să scoată cuvinte din oameni ca dinții.

„Doar că, dacă dansezi cu câteva doamne selecte, poți începe să te gândești că ai o anumită ... afecțiune pentru una dintre ele.”

"Ei bine, eu fac! Rowena este sora mea distrusă. ”

„Mă refer la celelalte două. Și s-ar putea să dai și impresia că ai o anumită dispreț pentru această societate. ”

„Pe care aș fi ...”

„Ceea ce ar putea afecta ce alte tinere sunt dispuse sau li se permite să se împrietenească cu Winnie.”

Prostia aia din nou. Cu un scurt blestem în gaelică care ar fi avut sângele albastru ponsy în jurul său roșind dacă ar fi înțeles, Ranulf a părăsit refugiul lângă zid. Câteva șirete delicate au încercat să-i atragă atenția, dar nerăbdarea lor l-a făcut să tremure. În cele din urmă, o spionă pe fata rotundă din magazinul de îmbrăcăminte, în picioare lângă mama ei cu aspect îngrijorat.

- Domnișoară Florence? a intonat el.

Se îndesă în stacojie când îl înfruntă. "Da Domnul meu." „Ți-ar plăcea să termini acest dans cu mine, domnișoară?” "Eu da. Ar fi splendid. ”

Ranulf îi întinse mâna, iar ea își puse degetele în a lui. Au zguduit un acarian, dar sperăm că a fost suficient de puternică pentru a reuși să treacă prin restul dansului plin de viață. Le-a mutat lin în linia liberă, a lăsat-o să plece, s-a închinat și s-a întors și a prins-o din nou.

„Asta e minunat pentru tine, Lord Glengask”, a spus ea în timp ce pășeau prin mijlocul dansului și coborau din nou până la capăt.

"De ce este asta?"

„Eu ... nu par a fi un partener de dans favorit, este totul”, a răspuns ea, plecându-și capul. „Mama spune că sunt pistruii mei. Îi frec cu suc de lămâie în fiecare seară, dar nu pare să facă vreo diferență. ”

„În Highlands spunem că o fată cu pistrui este sărutată de soare. Este o binecuvântare și nu trebuie să-ți fie rușine. ”

Ochii verzi deschis îi priveau cu speranță. "Cu adevărat?"

- Da. A dat din cap, în speranța că nu s-a logodit cumva, fiind bun cu ea. "Cu adevărat."

„E atât de frumos. Lordul Stephen Hammond a spus că am forma și pielea unei portocale. ”

Ei bine, asta a fost un lucru urât de spus oricărei femei. - Aș paria că Hammond are creierul unei portocale, a replicat el, iar ea chicoti.

Din fericire, dansul s-a încheiat înainte ca ea să poată începe să-i spună că i-ar plăcea să vadă Highlands și că i-ar arăta el. Ranulf s-a alăturat aplauzelor și i-a întors-o mamei sale, apoi a scăpat cât de repede a putut.

Charles Calder, nepotul lui Campbell, stătea în continuare lângă foc, de parcă nu ar fi putut prinde suficientă căldură pentru a-și încălzi rama osoasă. Berling fusese

dansând, dar din fericire pentru contele fusese în cealaltă linie de dansatori. Dacă omul ar fi atins atât de mult mâna Rowenei, și-ar pierde-o pe a lui.

„A fost un lucru foarte drăguț pe care l-ai făcut”, se auzi vocea lui Charlotte și ea îi înfășură o mână în jurul mânecii.

Ranulf se uită la ea, ignorând skitterul din pieptul lui. „Îmi cer iertare?”

„Dansând cu Florence Breckett. A fost foarte drăguț din partea ta. ” Își înclină bărbia spre locul în care se despărțise de ticăloasa. Când i-a urmărit privirea, o jumătate de duzină de domnișoare, inclusiv doi dintre verii ei jignitori, au înconjurat-o, toate vorbind entuziasmate și aruncând priviri în direcția lui.

"Acea. Oh. Da. Sunt un om drăguț ”.

Ea pufni, acoperind sunetul cu o tuse politicoasă. „Avem câteva minute înainte de vals și am nevoie disperată de aer proaspăt. Mă veți însoți la balcon? ”

„Nu pot să-l părăsesc pe Rowena fără nimeni care să o supravegheze”, se întoarse el, cu durerea ascuțită de regret pe care a simțit-o că a trebuit să spună cuvintele care îl surprindeau puțin.

„Vorbește cu unchiul tău. Și întâmplător știu că bărbatul care o va revendica pentru vals este Robert Jenner, un tânăr foarte drăguț al cărui unchi se află în cabinetul prim-ministrului. ”

- Atunci, totul este bine, a comentat Ranulf, aruncând o ultimă privire în direcția lui Rowena înainte de a-i permite lui Charlotte să-l

ghideze către ferestrele înalte de pe partea îndepărtată a camerei. Ar fi fost mai ușor să stea chiar lângă - sau în fața - surorii sale și să solicite acreditările fiecărui bărbat care se apropia de ea, dar ea nu ierta niciodată asta. Având în vedere familiarizarea lui Myles cu semenii săi, oricum era probabil mai bine în compania unchiului ei.

Fie asta, fie el apucase din motive pentru care putea merge pe jos la 30 de metri cu Charlotte Hanover. Ar avea oricare dintre capetele fratelui său dacă ar pleca și l-au părăsit pe Rowena așa cum făcea el, dar el a continuat să meargă. Lasa ar putea să-l conducă peste o stâncă și probabil că ar urma. Având în vedere ce era și ce era ea, oricum căderea peste stâncă părea foarte probabilă. Ranulf își coborî privirea spre șoldurile ei legănate și rămase pe călcâiele ei.

O mână de oameni ieșeau în evidență pe balconul larg, în timp ce încă vreo zecea rătăceau prin grădinile de dedesubt. Aerul mirosea a ploaie și a potolit,

care era încă mai plăcut decât aroma grea și agățată a zeci de parfumuri franceze care se amestecau înăuntru.

- Nu încerc să te vrăjesc, spuse Charlotte în tăcere. Rânji la tonul supărat, real. „Am înțeles asta. Dacă ai fi,

ai fi mai drăguț cu mine. ”

Ochii ei alune, mai întunecați acum la lumina torțelor, se îngustară. „De ce, atunci când încerc să fiu plăcut și de ajutor, te certi cu mine și când îți spun să nu fii ridicol, te amuză?”

„Sunt o enigmă”.

Ea se încruntă. "Oh, nu te superi, atunci."

Ranulf îi puse o mână pe umăr înainte să-i poată întoarce spatele.

„Și tu ești un puzzle pentru mine, știi”, a spus el, menținându-și vocea scăzută.

„Sunt?” s-a întors, zâmbetul ei cam forțat și fragil la ochii lui. „Nu este intenționat”.

Se apropie de ea, luându-și mâna de pe umăr doar pentru a-și trece un deget pe brațul înmănușat până la încheietura mâinii. Sub atingerea lui, el a simțit-o tremurând și a sperat că va fi de la el mai degrabă decât seara răcoroasă. "De ce, mă rog?" el a intrebat. „De ce dansați doar cu vechi prieteni de familie și proști?”

A rămas foarte nemișcată, cu privirea fixată pe balustrada de piatră de cot. „Nu știu despre ce vorbești sau despre ce vrei să spui. Nu fac nimic necorespunzător. Și am dansat cu tine. ”

„Da, sunt excepția, probabil pentru că v-am intimidat”, a recunoscut

el. „Și bineînțeles că ai făcut un lucru al naibii de impropriu. Nici nu ați avut-o vreodată, cel mai probabil. Deci, de ce nu-i urmăresc toți tinerii cu limba lor atârnată? ”

„Ei bine, asta este o imagine minunată”. Umerii ei coborâră o fracțiune. „Nu mă urmăresc pentru că am cinci și douăzeci de ani. Pentru că am avut un anotimp și am găsit un tânăr, apoi am petrecut un an în doliu ”.

„Atunci ești mort, nu-i așa?” Deasupra capului ei, el a notat ultimul dintre oaspeții care au părăsit balconul, în timp ce orchestra din interior a început să cânte câteva note acre în pregătirea valsului.

Charlotte îl privi direct, ceea ce ar fi putut fi un zâmbet jalnic care îi atingea scurt gura. Nu-i era milă de ea însăși; trebuia să-i acorde asta. „Nu, nu sunt mort, domnule, dar sunt ferm pe raft. Aceasta este a mea

Sezonul surorii. Nu voi concura cu ea pentru atenția unui tânăr care vrea să fie lovit de ar Cupidon ... ”

Ranulf o sărută. *Ferm pe raft, fundul meu,* se gândi el, căldura ei scufundându-se în el. Îi ronțăi buza inferioară, gustând Madeira și dorința. Când brațele ei i-au cuprins umerii, el i-a așezat mâinile în jurul taliei și s-a ridicat, așezând-o pe balustrada largă de piatră.

Odată ce gurile lor s-au întâlnit, mintea lui a încetat să mai țipe la el să o lase să fie, să se îndepărteze. Știa ce poate însemna încurcarea cu o femeie engleză adecvată, dar trupul său a refuzat să meargă dincolo de a ști că el o vrea. Prost.

Geamătul ei moale care l-a făcut greu; Poate că purtarea unui kilt nu fusese cea mai înțeleaptă decizie din această seară, deși nu din orice motiv de modă. Strângerea lui pe talie i se fermă, dar apoi gura i se liniști. Brusc se împinse în pieptul lui. Acoperindu-și supărarea că a fost refuzat, Ranulf își ridică capul cu o fracțiune, cu buzele deschise.

„Oprește asta”, a poruncit ea, cu vocea suflată și instabilă.

"Deja am făcut." Cu un regret lent, se mută pentru a-i pune din nou picioarele pe pământ. - Se pare că ai greșit, a tras el, dorind ca un alt pahar de whisky să-i spele gustul îmbătător al ei din gură.

„Ce este greșit?” A cerut Charlotte, dându-și o mână pe fustă, chiar dacă interiorul ei se simțea mult mai dezordonat decât trebuie să fi arătat exteriorul ei. *Ceruri bune.*

„Nu sunteți morți sau depuși pe un raft. Nici măcar așa. " El i-a luat bărbia în degete, ridicând-o cu fața în sus, astfel încât ea a trebuit să-i întâlnească privirea. „Cred că mă vreți, domnișoară”, a continuat el cu un murmur blând.

Se încruntă, încercând un aer de sfidare când ceea ce își dorea cu adevărat era ca el să o sărute din nou. „Da, cred că am menționat că

am o înclinație spre diavoli barbari lipsiți de manieră și înainte. Nu ți-am dat voie să mă săruți ”.

Zâmbetul lui aproape că-i transformă interiorul topit. „Data viitoare veți face”. „Îți supraestimezi farmecele, Ranulf MacLawry.”

A aplecat un aer mai aproape. „Oare?” a contracarat în brogue-ul său moale. „Atunci de ce mai ai o mână, Charlotte Hanover?”

Ea clipi, desfăcându-și degetele de pe reverul lui. „Eu ...”

„Convinge-ți minciuna mai târziu. Ei au început valsul și vreau să pun mâna pe voi din nou. Cu toată lumea privind. ”

Charlotte a încercat din nou să-și găsească atât respirația, cât și inteligența împrăștiată. Când ea a dat cu umărul la umerii lui, muntele slab a cedat, lăsând-o să treacă pe lângă el către ușa sălii de bal. - Este doar un dans, lordul meu.

„Toată viața e un dans, drăguță mea.”

Acest lucru i s-a părut un lucru foarte poetic pentru el, dar, dacă se oprea să susțină că nu avea caracter, ar fi dor de vals. Și orice s-ar preface, își dorea și mâinile lui pe ea.

Poate că avea febră și era delirantă, pentru că nimic din ceea ce simțea nu avea cel mai puțin sens. Lordul Glengask era exact genul de bărbat cu capul fierbinte de care se umpluse de James Appleton. Când James a curtat-o, se simțise ... mulțumită, că un bărbat atât de serios se pusese după ea. Și apoi și-a dat seama că seriozitatea are foarte puțin de-a face cu bunăvoința și ce defect fusese. Acum, însă, orice lecție știa că învățase, un singur sărut - sau mai bine zis două sărutări acum - de la Ranulf a trimis-o învârtindu-se, nefiind sigur unde erau picioarele ei sau dacă voia să găsească pământul din nou.

În sala mare de bal jumătate de sută de cupluri începuseră valsul. Într-o mișcare lină, Ranulf o luă în jurul taliei, o luă de mână și o cuprinse în dans. Ideea că scoțianul bine musculos era aproape gol de talie în jos, dar pentru o bucată de lână neagră și gri și roșie până la genunchi și un singur știft pentru a-l împiedica să se deschidă a fost aproape la fel de îmbătătoare ca și dansul în sine. Iar felul în care celelalte femei îl priveau cu atâta ... poftă deschisă și felul în care o priveau cu o invidie puțin mai bine ascunsă - îl descurca și o stârnea în același timp.

„Care sunt intențiile tale, Ranulf?” a întrebat ea după o clipă, cu vocea înclinată.

Ridică o sprânceană. "'Intenții'?" repetă el, încă un zâmbet lent pe gura senzuală.

"Da. M-ai sărutat de două ori acum și ai spus că mă vrei. ”

„Acestea sunt intențiile mele. Să vă sărut și să vă aibă ”.

O roșie îi încălzi obrajii. A avut vreodată o conversație similară cu James? Dacă da, nu-și putea aminti asta - și părea genul de lucruri pe care un corp și le-ar aminti. "Si dupa aceea?" ea a urmărit-o. „Știi că sunt fiica unui cont și o femeie fără interes să provoace un scandal.”

„Așa ai spus”. Expresia lui amuzată s-a estompat în timp ce, fără îndoială, a simțit că se apropie un alt argument.

„Așa am,” a fost de acord, inspirând și încercând să îndepărteze senzația foarte plăcută de a fi în brațele lui. „Și dacă spui că ai venit la Mayfair în căutarea unei mirese, te voi numi mincinos. Ți-ai lăsat foarte clar disprețul față de Sasansack în ultimele zile. ”

„Sasannach”, a corectat el, brogue-ul său făcând cuvântul să pară mai frumos decât știa ea că trebuie să fie. „Nae, am văzut ce face Highlands unei doamne englezești corecte și delicate. Nu voi face aceeași greșeală pe care a făcut-o și tatăl meu. ”

Primul ei gând a fost să-l informeze că, deși avea sensibilitatea și credința ei în bine și în rău, nu era deosebit de delicată. Dar în clipa următoare i-a trecut prin cap că, în comparație cu el, poate că *era* delicată. La urma urmei, el a vorbit despre crimele și luptele cu pumnii ca și cum ar fi terminat la micul dejun. Și asta era ceva ce ea nu ar putea - nu putea - tolera. Știa din prima mână ce durere și durere de inimă au provocat astfel de lucruri și să se așeze de bunăvoie în mijlocul feudului barbarilor - era pur și simplu de neimaginat.

Având în vedere acest lucru, întrebarea care a fost greșeala tatălui său în ceea ce privește mama sa, întrebarea ce a ucis-o pe fiica „delicată” a unui baron, părea o pierdere de timp. Cu excepția raționamentului lui Ranulf, pur și simplu nu s-ar potrivi.

- Atunci nu mai ai nimic de spus?

"Ce ar trebui să spun? Tocmai mi-ai spus că vrei să mă culci în timp ce nu ai intenția de a te căsători cu mine. Vă refuz ... oferta, domnule. ”

Ochii albaștri sclipiră. „Și tu, acum?”

„Nu mi-ai oferit altceva decât ruina și un exil dintr-o viață pe care mi se pare destul de plăcută”, a replicat ea, afrontată că refuzul unei astfel de oferte de bază - plăcută și de neuitat, deși probabil ar fi fost - l-ar jigni . Ce-i cu ea, de dragul cerului?

„Așadar, îți place să fii bonul surorii tale și să ieși să dansezi doar atunci când este nevoie de un număr par de cupluri?”

Ha. „Scuzați-mă, dar ce faceți aici, la Londra, dar servind ca bonă a surorii tale?”

Se uită la ea o clipă lungă, cu strângerea lui asupra ei atât de fermă încât nu credea că va fi capabilă să se elibereze de el dacă ar fi vrut.

Chiar

deci nu i-a fost frică de el. Poate că ar fi trebuit să fie, dar știa cu certitudine că Ranulf MacLawry nu o va răni niciodată - cu excepția, probabil, cu câteva cuvinte de alegere.

„Faic tùsan”, mormăi el în cele din urmă.

„Și ce înseamnă asta?” a cerut ea.

„Înseamnă că vă găsesc nebuni.”

„La fel, Lord Glengask. Și, pe măsură ce am auzit ce vrei de la mine și te-am refuzat, vei înceta de acum înainte să flirtezi cu mine și să încerci să mă săruți ”.

Un mușchi din maxilarul lui a sărit. „Ca răspuns la asta, spun că o femeie nu *îmi* va ordona să fac orice. Mai spun, de asemenea, că nu m-ați convins că mi se pare dezgustător atingerea mea. De fapt, cred că vă face plăcere să mă faceți să mă cert cu asta. Cred că v-ați plictisit înainte ca eu și Rowena să ajungem la ușa voastră. ”

Pentru un bărbat atât de prins de propriile rivalități și necazuri, el făcuse o treabă corectă de a evalua ultimul an din viața ei. Pentru că ea a *făcut -o* simt că ea ar deveni nu bona lui Janie, dar ei chaperone. Și fără planuri pentru propriul viitor , pentru a ocupa gândurile ei, ea *a* simțit ... plictisit. Apărut, terminat. Mort, cum spusese el. Și nu se simțise așa în ultimele zile. Frustrat, enervat, excitat, amuzat, tulburat - dar nu plictisit.

„Oricare ar fi fost starea mea”, a răspuns ea, „nu mi-am pierdut sănătatea”.

Spre surprinderea ei, buzele lui se curbară în sus, amintindu-i din nou de sărutul său splendid. Sărutări. „Nu cred că vom rezolva acest impas aici, domnișoară. Necesită mai multă ... conversație privată ".

"Eu nu sunt-"

„Dacă îmi spuneți acum, cu sinceritate și în fața mea, că doriți să nu mai schimbați un singur cuvânt, nici să atingeți sau să aruncați o privire cu mine, voi onora acest lucru și mă voi face lipsit de voi. Dacă nu, vă voi apela mâine la prânz și veți putea încerca să îmbunătățiți viziunea mea asupra Londrei. Sau să mă descurajeze de la dorința de a petrece timpul în compania voastră cu scopul de a intra sub fustele voastre. Orice alegeți ”.

Charlotte inspiră adânc. Nu era sigură că onestitatea joacă în ea, dar, în mod logic, ar trebui să deschidă gura pentru a spune că i-ar fi dorit să plece din viața ei. Bineînțeles că dacă ar face acest lucru, atunci el ar evoca probabil o scuză pentru a reveni la cuvântul său către Rowena și pentru a-i îndepărta imediat pe cei doi.

dintre ei înapoi la Glengask. Și asta ar fi teribil de nedrept pentru Winnie, în afară de starea propriilor fuste.

- Acolo acum, murmură el după o clipă. „Este pentru prima dată când îmi face plăcere să nu aud vocea ta, Charlotte.”

„Nu înseamnă nimic altceva decât că nu vreau să văd o nedreptate făcută lui Winnie pentru că te-am spus cu siguranță”.

A dat din cap aproape imperceptibil. „Așa o vom numi atunci.”

Cu greu i se părea că ar fi recunoscut exact când câștigase, dar Charlotte a fost suficient de ușurată când a avut un moment să creadă că a decis să nu-i pună la îndoială motivele. Sau a ei, de altfel.

Când s-au întâlnit pentru prima dată - ceruri, oare fusese doar acum patru zile? - îl considerase sălbatic, arogant și brusc. Ceea ce nu își dăduse seama atunci și pe care o văzuse acum era istețimea sau umorul său și o cantitate surprinzătoare de farmec. Nici broganul lui adânc nu a făcut rău. Nimic din toate acestea, totuși, nu a explicat de ce nu-l plesnise pur și simplu și se îndepărtase de pe ringul de dans când el îi propusese să o distrugă pentru că ar fi plăcut.

Cu excepția faptului că ea a fost destul de sigur că *a* știi de ce ea încă legăna în brațe. După cum spusese, avea cinci și douăzeci de ani. Chiar și cu moartea lui James, dacă ar fi vrut cu adevărat să se căsătorească, ar fi putut - ar fi făcut - asta înainte. Au fost momente, mai ales când Jane începuse să-și planifice garderoba, Sezonul și toate cuceririle romantice, pe care le simțise trecute.

„Dacă purtați îmbrăcămintea aceea atentă, probabil că vă voi săruta din nou”, murmură Ranulf.

„În fața tuturor?” răspunse ea, mai amuzată decât alarmată cu adevărat.

„Da. Așa o facem în Scoția ”, s-a întors el cu un rânjet. "Mătura

o fată frumoasă de pe picioare și dă-i un sărut pentru ca toți ceilalți să știe că ai pretins-o.

„„ A revendicat-o ”?” a repetat slab, când s-au întâmplat trei lucruri simultan: și-a amintit cine a revendicat următorul dans cu ea; valsul s-a încheiat; și a văzut-o pe Donald Gerdens mergând spre ea - ei - de la celălalt capăt al ringului de dans. *Condamnare.* „Ranulf, am nevoie de t ...”

- Cred că acest dans este al meu, Lady Charlotte, spuse contele lin, oprindu-se în fața lor.

Ranulf îl privi. În tăcere, în mod constant, ca un mare leu care mărește la rece o gazelă. - I-ai dat un dans, domnișoară? a întrebat el, fără să-și schimbe privirea cu un centimetru.

„Este doar un cvadril”, a spus ea, nefiind sigură de ce a simțit nevoia să reducă la minimum lucrurile. Un dans a fost un dans și nu a fost mai semnificativ decât câteva minute care au durat ...

Un pumn a tras înainte să-și poată termina gândul. Prinzându-l pe Berling pe bărbie, l-a lăsat pe contele să se miște. Înainte de a-și putea recăpăta echilibrul și într-un mod ciudat care părea atât de lent încât nu putea fi real, Ranulf l-a lovit din nou cu celălalt pumn de pe cealaltă parte a feței.

Charlotte se scutură din stupoare. "Încetează!" țipă ea, apucând antebrațul lui Ranulf. Se simțea ca un fier solid, inflexibil, sub strânsoarea ei. „Nu mai lovi cu pumnul imediat!”

Lordul Evanstone și trei dintre lacheii lui s-au repezit. În același moment, mai mulți oaspeți bărbați au pășit, ridicându-l pe Berling împiedicat în picioare și împingându-se spre Glengask. La câțiva metri distanță, domnișoara Florence Breckett a leșinat în brațele partenerului ei de dans și amândoi au căzut pe podeaua foarte lustruită.

Berling își ridică din umeri ajutoarele și, cu un zâmbet roșu pe jumătate, își îndreptă haina. - Ești un diavol, Glengask, a tras el.

„Da. Și sunteți un braconier sângeros. ”

"Ha." Brusc contele se aruncă înainte. Lovind cu pumnul înfășurat, l-a prins pe Ranulf în ochiul stâng.

„Och, acum este o petrecere!” Glengask îi aruncă pe bărbații agățați de brațe și păși din nou în față.

"Nu!" Atât de furioasă încât abia putea să forțeze cuvântul, Charlotte păși între cei doi bărbați. „Nu-mi pasă care ar putea fi certurile tale private”, a răstit ea. „Nu este momentul și nici locul pentru a le stabili. Nici nu este mijlocul prin care domnii își conduc afacerile. ” Totul se referea la mândria lor stupidă și inutilă și ea a refuzat să vadă bărbați luptându-se cu cine era mai îndrăgostit de ei înșiși.

„Auzi, auzi”, mormăi lordul Evanstone. „Vă cer pe amândoi să părăsiți casa mea. Dacă trebuie să întreb de două ori, te voi vedea aruncat afară ”.

Pentru o clipă fără suflare, Charlotte a crezut că Ranulf va ignora amenințarea. Sau mai rău, că ar considera asta o provocare. Privirea lui a ignorat orice altceva din cameră în favoarea ei. În cele din urmă și fără cuvinte, nu

obosindu-se să-i șteargă firul de sânge de pe față, unde inelul lui Berling îi tăiase obrazul, își înclină capul, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Ceilalți oaspeți s-au despărțit în fața lui ca Marea Roșie înaintea lui Moise.

Arătând mai puțin splendid și ținând o palmă pe buza sângeroasă, lordul Berling a urmat o clipă mai târziu, mai mulți dintre prietenii săi ieșind alături de el. Asta a lăsat-o singură, în picioare în mijlocul camerei, cu

toată lumea care se uita la ea. Marginile vederii ei au început să se estompeze, iar ea a tras într-o respirație zdrențuită.

„Charlotte”, se auzi vocea binevenită a tatălui ei, iar mâna lui puternică îi cuprinse cotul. „Să-ți găsim un scaun, fata mea curajoasă.”

Ea s-a lăsat împotriva lui. „Nu mă simt curajoasă. Mi-e rău."

„Ai pășit în mijlocul unei dispute și ai oprit doi bărbați să se lovească unul de celălalt”, a contracarat el cu o voce mai puternică decât părea necesar, considerând că era suficient de aproape încât să-i înfășoare un braț în jurul umărului.

Apoi și-a dat seama ce făcea el - făcând acea bătaie despre altceva decât ea. „Aproape că au venit la lovituri în această dimineață în Hyde Park”, s-a întors ea. „Peste oi, pășuni sau ceva de genul acesta”.

O clipă mai târziu, muzica a început din nou pentru cvadril, iar unii oameni, din fericire, au decis să ia cuvântul, mai degrabă decât să continue să se holbeze la ea. Încet, stătea pe unul dintre scaune lângă perete, tatăl ei pe o parte și mama ei brusc pe cealaltă.

- Te simți bine, Charlotte? întrebă mama ei, luându-și ambele mâini și strângându-le. „Vrei să pleci?”

„Ceruri nu”, a forțat ea să iasă. „Deși cred că am terminat cu dansul pentru seară.”

„Destul de înțeles. Omul acela este un brut. ”

Desigur, contesa însemna Glengask; lovise prima lovitură. Dar ea avusese deja mai mult decât o bănuială furioasă că Berling știa că se va întâmpla - dorise să se întâmple și tocmai de aceea îi ceruse să danseze acel cadril special cu el.

Da, poate crezuse că cei doi bărbați vor avea cuvinte. Și nu prea putea să creadă că Lordul Berling intenționase să fie lovit cu pumnul. Era mai probabil să fi anticipat o ceartă, pe care se gândea că o va câștiga.

Cât despre Ranulf, aproape că părea să se bucure de pumnii lui. Cu siguranță, nu reușise s-o impresioneze și se descurcase și mai rău când păstrase un ochi

pe sora lui. Întârziat, și-a ridicat capul pentru a o căuta pe Winnie, doar ca să o afle pe ringul de dans împreună cu unchiul ei. Rowena nu părea fericit, dar ea a *fost* dans. Și asta a fost bine; dacă ar continua să se reprezinte pe sine ca „civilizată” frate MacLawry, ar putea scăpa de cenzură pentru acțiunile fratelui ei.

Un suflet amabil i-a adus Charlottei un pahar de vin și a sorbit-o cu recunoștință. Om prost. Oricare ar fi avut loc lucruri de dispreț în

Highlands, aceasta era Londra. Și nu s-a certat în casele corespunzătoare din Londra. Dacă nu ar fi sărutat-o mai devreme, era destul de sigură că îl va urî în acest moment. În schimb, se simțea mai ales furioasă. Și puțin trist, din motive pe care ea a refuzat să le ia în considerare. Nu acum.

După cvadrilă, Jane, împreună cu Winnie și Lord Swansley, li s-au alăturat în lateralul camerei. - Ai fost o leoaică, Char, spuse sora ei. „Oprește pumnul” și au făcut-o. ”

Rowena părea și mai surprinsă. - El s-a dat înapoi, șopti ea pe jumătate, brogue-ul ei mai puternic decât fusese mai bine de o zi. „Ați întins o mână și a dat înapoi. Nu aș fi îndrăznit niciodată. ”

Myles Wilkie dădu din cap. „Este un om viclean, fratele tău”, a comentat el. "Viclean?" Replică Charlotte. „Cât de inteligent este să începi o ceartă? Asta e

tocmai opusul vicleanului, aș crede. ”

„Este foarte inteligent, dacă ești mai mult decât dușmanii tăi și vrei să știe că nu ești deloc tulburat de acest fapt. Când Berling a plecat, și-a luat aliații cu el. Cum ar putea să-și completeze răzbunarea, altfel? Dar când Ran a plecat, și-a luat cu el toți rivalii, lăsându-l pe Rowena în siguranță sub protecția noastră și cu un inamic vizibil ”.

Charlotte îl privi. Îl văzuse Ranulf pe Berling scriindu-și numele pe cardul ei de dans? Prevăzuse el că contele va încerca să forțeze o confruntare? Dacă da, de ce nu spusese nimic? De ce îi permituse el pur și simplu să fie pusă în mijloc ca aparent os al disputelor?

Chiar dacă se întrebă că, totuși, știa răspunsul. Nu-i spusese nimic dinainte pentru că ea nu ar fi tolerat. Nu ar fi fost niciodată de acord să danseze cu oricare dintre ei și cu siguranță - bine, mai mult ca sigur - nu ar fi ieșit niciodată la balcon cu el și nu l-ar fi sărutat. Chiar dacă ieșirea acolo fusese ideea ei și chiar dacă nu ar fi căutat o scuză pentru a-l săruta cu șansa ca el să nu o sărute mai întâi. Oh, dar a avut-o.

„Nu-mi pasă ce face el”, a spus sora lui, cu lacrimi în ochi. „A fost groaznic și tare și oh ...” Winnie și-a călcat piciorul. „Nu-l voi ierta. Și nu mă întorc în Scoția. Vreodată. S-ar putea să fi distrus totul, doar pentru că trebuie să controleze totul, în afară de răsăritul soarelui. ”

„Și eu sunt supărat pe el, Winnie”, a fost de acord Charlotte, deși „supărat” nu a fost un cuvânt destul de descriptiv. „Și am câteva cuvinte de alegere să-i spun, când ne vom întâlni în continuare”. Dacă încă mai îndrăznea să o apeleze mâine, ea intenționa să-i spună exact ce părere avea despre el și despre ... metoda lui de rezolvare a problemelor pe cheltuiala ei.

Și să-l văd mâine ar fi doar ca să poată țipa la el. Nu avea nimic de-

a face cu privirea aceea din ochii lui când ignorase restul lumii pentru a o privi exclusiv. Și avea mai puțin încă de-a face cu felul în care picioarele ei părăsiseră literal și figurativ pământul când o sărutase. Nimic de-a face cu asta, deloc.

Capitolul șapte

- Lasă-l, Ginger.

„Dar domnul meu, am - există modalități de a ascunde petele.”

Ranulf a scos cravata din mâinile valetului său și a terminat să-l înnodeze singur. „E nae o pată; este un ochi negru ”. Îl privi pe tipul subțire din oglinda lui. „Crezi că există un corp în Mayfair care nu știe că am asta?”

Valetul și-a lăsat capul înroșit. „Ei bine, eu…”

„Atunci nu are rost să-l ascunzi, nu-i așa? Acum adu-mi haina nouă și vom vedea cât de sângeroasă arată engleza în ea. ”

Paltonul maro închis se potrivea destul de bine și îi liniștea pe cel gri. De fapt, cu o vestă de culoare verde închis și pantaloni din piele de cură și încheiată cu o pereche de cizme Hessian, se simțea destul de bine pus la punct. Și a fost un lucru bun, pentru că avea nevoie de toate avantajele pe care le putea obține astăzi. Charlotte ar fi fost probabil să-i smulgă capul după noaptea trecută, oricum, și nu i-ar păsa de motivele sale pentru niciunul dintre ele.

Faptul că aștepta cu nerăbdare să fie condamnat de o delicioasă femeie engleză a fost în sine o surpriză. Cu excepția faptului că fratele său Arran s-a certat dacă un nou plan ar putea provoca mai multe probleme decât merită, oamenii nu l-au pedepsit.

În timp ce își părăsea camera de dormit cu Fergus lângă el, Owen l-a întâlnit în vârful scărilor. - Aveți scrisori de la Lordul Arran și Bear, amândoi, îlaird, spuse el, întinzându-le. „Sper că totul va fi bine la Glengask.”

- La fel ca și mine, se întoarse Ranulf, luând ambele misive. „Cum suntem astăzi cărțile de vizită?”

"Nary a one." Lacheul și-a îngustat ochii în timp ce arătă spre obrazul

lui Ranulf. „Mă gândesc că nepopularitatea bruscă a făcut asta.”

„Da, cred că da. Lasă-mă să mă ocup de corespondența mea și să-i aduc faetonul înainte de prânz. ” Se opri la jumătatea drumului până la biroul său închiriat. „Și dacă prinzi miros de ceva interesant, anunță-mă.”

„Ați putea defini„ interesant ”„„ ciudat? ”

„Bărbații care aruncau casa cu muschete și făclii ar fi interesante.”

„Oh, da, atunci voi ține cont de asta.”

Cu o jumătate de zâmbet, Ranulf se așează pe scaun și deschise mai întâi scrisoarea lui Bear. În cuvintele sale obișnuite, simple și pline de umor, Munro a citit că jumătate din clan a fost rătăcit de Glengask, întrebând dacă ceva nu este în regulă și le-a oferit pe toți să meargă - sau să meargă - până la Londra pentru a-l ajuta să-l aducă pe Rowena înapoi. Și Lachlan s-a oferit din nou să facă călătoria, care ar putea fi sau nu semnificativă, dar a fost cel puțin interesantă.

Scrisoarea lui Arran era, așa cum se aștepta, mai detaliată, cu cele mai recente informații despre vreme și efectivele în creștere de vite Highland pe care le crescuseră, iar un rezumat al cheltuielilor din ultima lună de la școli se potrivea cu profiturile noului fabricarea ceramicii. Până în prezent, experimentul său de a demonstra că un clan care lucrează împreună nu numai că se poate susține, ci profitul părea să se arate sănătos. Și faptul că coloniile erau pline de Highlanders izgoniți, care urau oile Cheviot și tot ce reprezentau, dar tânjeau după bovine Highland bune și tartani Highland și țevi, farfurii și boluri nu puteau decât să le ajute în continuare.

Amândoi frații săi s-au oferit din nou să vină spre sud, așa cum au făcut cu fiecare scrisoare trimisă. Le-a lăsat pe amândoi deoparte pentru a răspunde mai târziu; nu a fost destul de prost ca să ajungă târziu să o cheme pe Charlotte. Spusese prânzul și, după Dumnezeu, va fi acolo până la prânz.

„Fără făclii sau muschete”, a raportat Owen din postul de lângă ușa din față, în timp ce Ranulf se plimba în foaier.

„Asta e ceva, atunci”.

„Și nu vă faceți griji, îlaird. Voi pune cizma oricărui Gerdens sau Campbell, în timp ce îndrăznește să-și arate fața la pragul tău. ”

Ranulf zâmbi. „Nu aștept mai puțin.”

„Da. Și dăruiește-i lui Lady Winnie dragostea noastră, ciule. ” Owen oftă. „Mi-e dor să-i aud râsul plăcut.”

La fel și el. Dispunându-se pentru o încuviințare, Ranulf se îndreptă spre mașină. Împreună, el și Debny l-au ridicat pe Fergus pe bibanul din spate al faetonului, unde ar trebui să stea în general tigrul cu livrare, apoi s-a urcat pe

scaunul înalt și a trimis perechea fină de golfuri într-un trap. Atât cu Debny cât și cu Peter călărind alături și cu marele său cal de câine cocoțat în spatele lui, nu era o priveliște ușor ratată. Probabil că era prea devreme pentru ca Berling să se întoarcă la el cu ceva, dar voia să țină cont, indiferent. Tatăl său ar fi ultimul MacLawry care a fost prins vreodată fără să știe.

Charlotte stătea pe scările puțin adânci de granit ale Hanover House, când urca pe unitatea scurtă, semicirculară. Nu știa dacă ea era acolo afară, avea un corp bun sau bolnav, dar nu putea nega ... satisfacția pe care o simțea adânc în piept când o văzuse. S-ar putea să fie în neregulă cu el, dar inima lui a accelerat la simpla vedere a ei, indiferent. Nu, nu era potrivită pentru Highlands. Dar el nu se afla în Highlands în acest moment și era un om al naibii de sânge roșu, care se bucura de femei. Și arăta foarte bine.

„Nu eram sigur că m-ai lăsat să mă apropii de casă”, a spus el, așteptând ca Debny să se ocupe de cai înainte de a coborî de pe scaun, „cu atât mai puțin să mă aștepți pe ușă”.

„A fost o decizie strânsă”, a răspuns ea. „Și nu merg la trap la Londra cu tine într-un faeton înalt, astfel încât toată lumea să creadă fie că aseară a fost despre mine, fie că ceea ce ai făcut este în vreun fel un comportament acceptabil.”

Acum, asta era mai aproape de reacția pe care o așteptase. „Ce te face să crezi că n-a fost despre tine lupta de aseară?” În timp ce vorbea, închise distanța dintre ei, trupul său reamintindu-i că un sărut îi va opri gura.

„Am făcut-o, la început. Și apoi unchiul tău a subliniat cât de eficient ai curățat camera de dușmani. ”

Unchiul Myles, ajutând din nou. Ranulf a ascuns acea informație pentru o contemplare ulterioară. „Asta doar pentru că lașii se agață împreună”. Se opri pe treapta cea mai de jos, astfel încât să fie ochi-la-ochi. „Vă arăt atunci câteva lucruri?”

Ea clătină din cap. "Nu. Acum este rândul meu să vă indic câteva lucruri, Ranulf. ”

Își încrucișă brațele pe piept și dădu din cap. „Atunci, luminează-mă despre falsele mele căi scoțiene.”

"Aha!" Charlotte îi băgă un deget în piept. „ *Aceasta* este problema ta.”

El își înclină capul. „Ce, că sunt scoțian? Voi și prietenii dvs. Sasannach sunteți cei numiți noi diavoli. Eu sunt-"

- Oprește-te, interveni ea, faptul că îl întrerupsese deloc, surprinzându-l în tăcere.

Banterul a fost un lucru. Dar acum s-a gândit să-l oprească să vorbească? "Ce atunci?"

„Am căutat câteva lucruri în sus. Bătălia de la Culloden a fost în

urmă cu șaptezeci și trei de ani. Îndrăznesc să spun că majoritatea - dacă nu chiar toți - bărbații care au luptat acolo, englezi sau scoțieni, sunt de mult morți. "

Ea continuă să-și bată degetul în pieptul lui în timp ce vorbea, deși el nu era sigur dacă era din cauza faptului că făcea un punct sau pentru că voia să-l atingă. El a preferat această din urmă explicație și a păstrat tăcerea din acest motiv.

- Știu ce vei spune, a continuat ea. „Culloden a fost doar începutul celor mai recente necazuri, că englezii au încercat să-ți răpească dreptul de a purta kilte, de a cânta la cimpoi, chiar și de a te înarma." „Foarte bine", a spus el, lista greșelilor începând să-l facă să-și piardă simțul umorului. „Să presupunem că am menționat toate acestea. Presupun că ai un punct o iau la cale? "

"Da. Ai recuperat aceste drepturi. Și știu că majoritatea celorlalte clanuri au căzut, că pentru mulți dintre colegii tăi aducerea oilor a fost singura modalitate de a câștiga un venit. Și că au ales oile și pământul de pășunat și familiile lor imediate în locul bunăstării și supraviețuirii propriilor lor clanuri. "

„Aceasta este o lecție de istorie foarte frumoasă pe care mi-ați oferit-o, domnișoară, dar vă pot spune că nu era necesar. Ați citit-o în cărțile dvs. L-am trăit. Încă o trăiesc. "

- Știu asta, se repezi ea, apoi își răsuflă respirația. „Am vrut să știi că sunt conștient de istoria recentă a Highlands".

„Vă dau un premiu, atunci?"

„Oh, taci." Fruntându-se, ridică degetul de la el. „Trebuie să pășesc. Vino cu mine în grădină. "

„O curs. Ce om sănătos ar refuza oferta să fie strigată în detaliu în mod privat? " Cu o grimasă, se întoarse să-i fluiere lui Fergus. „Peter, du-te să descoperi ce face Rowena astăzi și fii cu ochii pe ei".

„Da, îlaird".

După Charlotte, privirea lui atrasă încă o dată către șoldurile ei legănate sub muselină verde moale și galbenă, Ranulf a decis vremea blândă engleză și frumusețea engleză nu atât de blândă dinaintea lui trebuie să-l fi împins complet în nebunie. Pur și simplu nu a putut să o explice, altfel.

Când s-a oprit, aproape că a dat peste ea din spate. Nu era ca el să nu fie atât de conștient de împrejurimile sale, ci chiar suficient de nebun pentru a scuipa - cu excepția cazului în care ea considera, de asemenea, că face violență fizică - a continuat să-l distragă. - Stai jos, spuse ea, arătând spre banca de piatră de sub un ulm falnic.

„Am crezut că păşim.”

„ *Fac* ritm. Ascultă. ”

Acest lucru se apropia foarte mult de a fi dincolo de capacitatea sa de a tolera, dar a inspirat lent şi a căzut pe bancă. "Continua atunci."

Fidelă cuvântului ei, s-a îndreptat spre şirul de trandafiri şi apoi s-a întors pe lângă el, până la o gard viu de la piept. "Foarte bine." În cele din urmă, îl înfruntă din nou. „ *Tu* eşti problema, lordul meu. De când aţi venit la Londra, aţi întâlnit de fapt vreun englez - deloc - care nu v-a fost amabil şi de ajutor? ”

„Eu ...”

„Nu am terminat. Nu toată lumea din Mayfair este prietenul meu. Găsesc unii dintre aceşti oameni ... disprețuitor şi urăsc, meschini şi mici. Ideea mea este că sunt doar oameni. Aşadar, atunci când intraţi şi începeţi să chemaţi pe toată lumea Sasannach ”- şi de data aceasta a pronunţat-o foarte atent şi corect -„ le faceţi - şi voi înşivă - un serviciu ”.

„Aşadar, dacă vă aud corect”, a spus el încet, folosind fiecare uncie de autocontrol pe care îl deţinea pentru a-şi păstra locul, „unde ne aşezăm capul nu contează pentru voi sau pentru altcineva? Un om este un sfânt sau un diavol, în funcţie de preferinţele sale, şi eu m-am făcut diavol? ”

"Nu. Ei bine, da şi nu. Desigur, unii oameni îi urăsc pe alţii pentru ... unde îşi pun capul, aşa cum aţi spus. Dar dacă nu încetezi să fii atât de suspicios şi atât de supărat pe ... toată lumea, vei fi cauza propriei tale căderi. ”

„Hm. Fascinant." Încet, stătea. „Nu îţi va păsa, presupun, că, în timp ce consider înţelepciunea ta, mă duc să-mi aduc sora şi să o scot din această gospodărie Sasannach?”

Îşi încleştă mâinile. - Înnebunitoare, mormăi ea. „Sora ta nu vrea să-ţi vorbească. Şi aseară a declarat că intenţionează să nu se mai întoarcă niciodată în Scoţia ”.

Ranulf clipi. "Ce?" mârâi el, gheaţa străpungându-şi inima.

„Nu te voi ţine de ea, desigur, dar îţi sugerez să îi oferi o zi sau două pentru a-ţi aminti cât de mult te iubeşte şi pentru a uita ce spectacol ai creat aseară.” Ea s-a înjurat. - Bună ziua, lordul meu.

Ranulf se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre trăsura. În întreaga sa viaţă, chiar şi atunci când tatăl său fusese ucis, chiar şi atunci când Bear fusese împuşcat, nu-şi amintea să fi simţit o frustrare atât de ... intolerabilă. A vrut să strige la cer, a vrut să o apuce pe Charlotte şi să o scuture, a vrut să o sărute fără sens şi să se îngropeze adânc în ea până când ea a strigat de plăcere.

La marginea grădinii se opri şi se întoarse. „Înseamnă asta că ai terminat cu mine, domnişoară?”

El a privit cum umerii ei se ridicau și coborau. - Presupun că asta depinde de tine, spuse ea încet și înconjoară partea din spate a casei.

Când ajunse la drum, îl ridică pe Fergus pe scaunul principal al faetonului. „Debny, stai aici o vreme și fii sigur că Rowena a văzut asta. Pune-l pe Peter să-l informeze pe Lord Hest că va rămâne aici. Mă îndoiesc că Hest va obiecta. ”

Mirele părea nedumerit. „S-a întâmplat ceva, oare?” „Da, ceva s-a întâmplat. Dar nimic nu vă preocupă ”.

Concentrându-se asupra respirației și nimic altceva, Ranulf a revenit la Tall House fără să explodeze. Cu Debny încă afară, a dezlegat echipa și a mers să-l înșele pe Stirling. Oricum, să stai în picioare și să aștepți ar fi fost intolerabil. Simțindu-și evident starea de spirit, Fergus rămase lângă ușa grajdului și privi în tăcere.

La Glengask, la fel de plină ca în general casa, găsirea unui moment de singurătate a fost la fel de simplu ca mersul pe poteca către râu. Aici putea fi singur într-un birou sau în dormitor, dar nu era singurătate. Slujitorii pândeau și, chiar dincolo de zidurile de lemn și ipsos, un oraș se revărsa, toate urechile și limbile și ciuda.

Ranulf s-a ridicat pe Stirling, s-a scufundat prin ușile grajdului și a pornit spre nord, într-un ritm cât de rapid a reușit. Părea să dureze veșnic pentru

case și apoi ferme de subțire, pentru ca copacii și poieniile să apară. Abia atunci a întrerupt drumul, îngenunchind pe cel care a căzut într-un galop tare.

Au continuat, până când nimic nu se întindea în jurul lor pe kilometri în afară de copaci, râuri și pajiști împrăștiate. El, calul și câinele s-au oprit, înfășurați. Și abia atunci a început să înjure, să hohotească, să dezvăluie cerul gol și acoperit.

Din ziua în care se născuse, el purta titlul de conte de Dombray. Din primele sale amintiri, știa că va fi într-o zi marchizul de Glengask - și mai semnificativ, șeful Clanului MacLawry. Nu se așteptase să moștenească totul la vârsta de cincisprezece ani, dar reușise. Și-a condus familia și clanul și le-a adus angajaților la fermă și siguranța că ar putea rămâne pe pământul în care se născuseră ei, tații lor și tații tatălui lor.

În tot acest timp, în toți cei treizeci și unu de ani ai săi și în toate luptele, atât literale, cât și figurative, el a luptat pentru a-și proteja poporul, nimeni - *nimeni* - *nu* i-a vorbit vreodată așa cum tocmai a avut Charlotte Hanover. Îl pusese pe raft, îi crăpase oasele și-l aruncase până când sângerase. Și o făcuse cu un zâmbet și cu scuze, de parcă ar fi fost pentru binele lui.

Ploaia care amenințase de seara trecută s-a lăsat în sfârșit. Ranulf își ridică fața spre cer, dându-și frigul umed să-și răcorească temperamentul

furivant. Ce nerv afurisit a avut, să-i spună că *el* este cel nerezonabil, să spună că a creat necazuri acolo unde nu a existat niciunul, să insiste că nimeni în viață nu a făcut răul împotriva căruia i-a adus și că, prin urmare, a făcut furia sa nepotrivită și periculoasă pentru cei el iubea.

Și apoi, la sfârșit, când îl informase atât de rece că Rowena nu voia nimic mai mult cu el sau cu Scoția ... îl străpunsese până la inimă. Își petrecuse nenorocita de *viață* protejându-și familia și oamenii, în schimbul a ce? Eșec? A fi numit prost?

Pentru o clipă lungă, a închis ochii, lăsând ploaia să-i curgă pe față și să se strecoare în pielea lui. Pe măsură ce temperamentul i s-a calmat, un lucru a devenit clar; fie s-a înșelat, fie Charlotte s-a înșelat.

Într - adevăr, el *a* petrecut foarte puțin timp în Anglia, iar acest lucru a fost deja cea mai lungă a fi rămas vreodată la Londra. Nu cunoștea atât de mult aristocrația engleză, cât știa *de* ele. Mama lui le aruncase în mod constant ca exemple din ceea ce și-ar fi dorit ca băieții ei să fie - corecți, blânzi și, mai presus de toate, englezi. Bineînțeles că urase chiar și ideea nobililor Sasannach.

Când Eleanor s-a sinucis și fratele ei Myles a venit să aibă grijă de copiii ei orfani, Ranulf îl detestase pe bărbat pentru felul în care vorbea, felul în care se îmbrăca, felul în care insistase ca Bear, Arran și Rowena să învețe cele mai recente dansuri englezești și Literatura engleză și regulile și legile engleze. În cele din urmă se alăturase și el, dar numai pentru că voia să-și cunoască inamicul cât de bine putea.

Inamicul său. Da, englezii le făcuseră lucruri teribile Highlanderilor, luând bucăți de cultură și mândrie de fiecare dată când scoțienii se împingeau de ham. Bunicul său, Angus MacLawry, fusese ucis la Culloden. De ce, atunci, tatăl său văzuse potrivit să se căsătorească cu cea mai engleză dintre femeile engleze? Fusese să încerc să o conving să iubească Highlands, sau pentru ca copiii săi să aibă simțul a ceea ce înseamnă să fii englez?

În cele din urmă își scutură apa din ochi și se întoarse din nou spre Stirling spre sud, înapoi spre Londra. Al naibii de Charlotte Hanover pentru că l-a făcut să pună la îndoială fiecare punct al vieții sale, pentru că l-a făcut să se întrebe dacă ar fi virat la stânga când ar fi fost menit să vireze la dreapta.

Trebuia să gândească și trebuia să planifice. Își putea forța sora să se întoarcă la Glengask, dar nu-i putea face dorința să fie acolo. Ordonarea lui Charlotte să-și păstreze propriile păreri despre el nu ar determina-o să le schimbe - dacă ar putea să-i ordone să facă ceva. Un pic de convingere ar părea să fie în ordine, dar mai întâi ar trebui să vadă cum să se convingă.

Evident, a trebuit să facă cunoștință cu Londra și *haute ton* înainte de a

putea decide dacă merită să fie cunoscute sau nu. Și trebuia să decidă dacă era dispus să riște să se familiarizeze mai bine cu Charlotte, având în vedere că în cinci zile ea reușise deja să-i răstoarne viața. Peste două săptămâni ar putea să-l omoare - dacă nu avea dreptate în toate acestea și intenționa să-l salveze de el însuși.

Când s-a întors la Tall House, Owen și Debny stăteau pe porticul din față, ignorând ploaia și certându-se dacă trebuie să iasă în căutarea lui sau nu.

- M'laird, spuse lacheul, ușurându-se în fiecare mușchi al corpului său îndesat. „Ne-ați speriat aproape de moarte. Debny nu ar fi trebuit să te părăsească niciodată să pleci de unul singur. ”

„Nu am făcut ...”

Ranulf i-a tăcut pe amândoi cu o privire. „Debny a făcut ceea ce i-am cerut. Sfârșitul discuției."

"Bine bine. Dar voi și Fergus sunteți mai umezi decât oceanul ”.

- Uscă-l pe Fergus, se întoarse Ranulf, îndreptându-se spre scări ca să-și poată schimba hainele. „Și apoi du-te să-l cauți pe avocatul acela - cum se numea? - și să-l aduci aici.”

"Domnul. Negru?" Se oferi Owen rigid. - Omul moale cu mâinile umede?

„Da. Și nu-l insulta când l-ai adus. ”

Nu putea vedea privirea schimbată de cei doi servitori, dar o putea simți.

L-ar putea crede nebun dacă ar dori; pentru tot ce știa, ar putea fi.

„De ce îl aduc, scumpule, dacă aș putea întreba?” „Este posibil să nu.”

* * *

Arran MacLawry luă scrisoarea Cooper, majordomul, i-o întinse și o deschise când ajunse în sala de mic dejun. Ranulf a scris, în general, scrisori scurte, ascuțite, instrucțiuni despre ceea ce trebuie făcut și când, fără prea multe înfloriri sau descrieri.

În timp ce deschidea această misivă, o a doua pagină a căzut pe podea, ambele piese umplute până la margini cu cerneală în mâna de rezervă a fratelui mai mare. La prima frază s-a oprit în urmele lui. „Munro!” el a țipat. "Urs!"

O clipă mai târziu, fratele său mai mic, pe jumătate îmbrăcat și cu părul întunecat care îi ieșea dintr-o parte a capului, ca o buruiană nebună, s-a împiedicat în sala de mic dejun. „Ce are diavolul în capota ta?” a cerut el, lăsându-se pe un scaun, aruncându-și capul pe

masă și făcând semn spre cafea.

Arran își drese glasul. „Arran”, a citit el cu voce tare, „În corespondența viitoare mă veți găsi la Gilden House, 12 Market Street, reședința pe care am cumpărat-o în Londra.” ”

Capul lui Munro se ridică de pe masă. "Ce? Asta de la Ranulf? A cumpărat o casă? În Londra?"

„Da. Asta spune el. ”

„De ce, în numele lui Dumnezeu?”

„Lasă-mă să merg mai departe, vrei? Pentru a continua, Rowena a declarat că înseamnă să nu se mai întoarcă niciodată în Scoția. Prin urmare, aș putea să fiu aici mai mult decât am anticipat, până când o voi convinge altfel. ”

"'Convinge'?" Bear a răsunat, încruntându-se. „Pune-i fundul într-un autocar și conduce-o acasă, este mai degrabă ca”.

„Evident că nu”.

„Mă întreb ce va avea de spus Lach despre asta. Ieri s-a plâns că Winnie nu i-a trimis o scrisoare. ”

A fost interesant, a decis Arran. „Nu se plângea că i-a scris în fiecare zi?”

„Da. El a spus că era prea plină de veselie de fată, iar acum vrea să știe ce face, ceea ce o împiedică să scrie. ”

„Până să refuze să vină acasă. Spune-i asta și vezi ce face. ”

„Nu sunt sigur că vreau să știu”. Bear mormăi. "Ran vrea un meci de dragoste, dar bietul Lach este prins între șeful său și o femeie care îl urmărește de când a putut merge." A clătinat din capul ei întunecat și dezordonat. „Dacă naiba lui Ranulf o târăște acasă, atunci ce face?”

Arran a analizat restul scrisorii, trei fețe ale instrucțiunilor scrise îndeaproape, apoi s-a așezat puternic lângă fratele său. - A înnebunit.

„Ce mai spune?”

„Că Berling este la Londra, împreună cu nepotul lui Campbell, că ar trebui să rămânem aici și că o femeie pe nume Charlotte este plină de ea însăși și are nevoie de o lecție sau două de ce ar trebui să-l certeze pe MacLawry.”

Fruntea lui Munro se încreți. „Charlotte. Nu este ea cealaltă femeie din Hanovra? Sora lui Jane sau ceva?

„Nu știu. Nu am acordat atât de multă atenție tuturor ”. Acum Arran începea să creadă că ar fi trebuit să acorde o atenție destul de mare la ceea ce se întâmpla la Londra. „Are vreun lucru din acest sens pentru voi?”

„Nae. Ia să văd."

Arran îi întinse scrisoarea lui Munro, urmărind cum fratele său mai mic o citea cu aproape aceeași expresie de confuzie pe care probabil o purtase el însuși. „Ai observat de câte ori îl numește pe Charlotte asta?” el a intrebat

„Da”, se întoarse fratele său. „Mai mult decât menționează Rowena.” Bear s-a ridicat în picioare și i-a întors scrisoarea. "Ei bine, asta se rezolvă."

„Ce rezolvă?”

- Mă duc la Londra.

La naiba. „Nu sunteți. Ran spune că vom rămâne aici. ”

„Someaught se află acolo jos, iar jumătate din ticăloșii pe care îi privim aici sunt acolo. Puteți rămâne în urmă. ”

Arran inspiră. „Ursule, trebuie să rămâi aici. Voi merge." „Și de ce ar trebui să fii tu cel care ...”

„Spune că Rowena este jenată de noi. Cine este mai „noi” decât oricine? ” Ursul se încruntă. „Pot să mă comport.”

„I-ai dat o șa pentru ziua de optsprezece ani. Și aș paria că motivul pentru care ați fost încă la culcare aproape la prânz este că împărțiți o pernă cu Flora Peterkin. Sau este Bethia Peterkin? Dacă nu poți păstra drepturile tale, nu te poți aștepta să fii de ajutor altcuiva. Mai ales nu Ranulf. ”

"Bine atunci." Ursul se prăbuși înapoi pe scaun. „Cel mai bine ați vedea acest lucru îndreptat, Arran, sau mă veți găsi călărind pe călcâi. Sau voi pune o șoaptă mică în urechea lui Lachlan și îl voi dezlega. ”

- O să mă ocup. Și ar vedea, de asemenea, cine era această femeie Charlotte și va descoperi de ce Ranulf nu putea să se oprească din vorbă despre ea, chiar dacă avea în mod clar mai multe probleme decât și-ar fi dorit.

* * *

Jane a tras-o pe Charlotte în camera de dimineață și a făcut semn spre podea.

- Ajută, spuse ea râzând.

Ea și Winnie stabiliseră fiecare invitație pe care o primiseră, pentru micul dejun, prânz, recitaluri, picnicuri, cine, teatru, serate și chiar o excursie propusă în bărci cu vâsle pe Tamisa. Văzându-le pe toate aranjate după dată și oră așa, volumul pur a fost uimitor.

"La ce ai nevoie de ajutor?" a întrebat ea, întinzându-și mâna pe Una, în timp ce câinele se așează pe picior.

Winnie, în partea opusă a stivelor, arătă. „Pentru al șaptesprezecelea avem o invitație la micul dejun, două pentru excursii de dimineață, patru invitații la prânz, încă trei pentru vizite după-amiază sau cumpărături și o serată și o seară la teatru. Ce facem?"

Charlotte se uită de la unul la altul. Nu pentru prima dată s-a simțit bătrână sau, cel puțin, înnebunită. În fiecare an, văzând aceiași oameni, unii dintre ei se împerechează în căsătorie, dar alții - ca ea - îmbătrânesc pur și simplu, zâmbind aceleași zâmbete forțate și vorbind despre cât de tânără și prostească părea să fie noua recoltă de debutanți, se simțea la fel de grea ca plumb în acel moment. Și ea îl alungase pe singurul bărbat care arătase vreun interes față de ea, chiar dacă scopul său fusese mai degrabă patul decât altarul.

„Char?”

Ea se scutură. „În primul rând, trebuie să-i întrebi pe mama și tata dacă există un eveniment de seară la care doresc în mod special să participe - sau să evite. Și apoi uită-te pentru a vedea dacă participi la alte evenimente în aceeași zi sau săptămână cu aceiași oameni și alege pe care îl preferi. ” Îndoindu-se, a luat o invitație la prânz. „Acesta este un picnic cu lordul Harold Onless”, a spus ea, înăbușindu-și fruntea.

"Da. E foarte chipeș ”, a spus sora ei, aerisindu-și fața cu o mână.

„Și vărul său secund este Donald Gerdens”.

„Ce înseamnă asta?” Winnie s-a întors, cu obrajii înroșiți. „Există Parlament în acea zi, așa că Berling nu va fi la picnic”.

- Rowena, fratelui tău nu i-ar plăcea. Evident, la urma urmei devenise bona, și pentru ambele domnișoare.

„Nu-mi pasă ce crede fratele meu”, a spus Winnie, prea sfios. „Nici măcar nu l-am văzut de o săptămână.”

Nici Charlotte nu o făcuse, dar ascultase. Și auzise zvonuri, bubuituri care nu aveau prea mult sens. - Ai spus că nu vrei să-l vezi. El îți onorează dorințele. Asta nu înseamnă că ar trebui să-l ignori pe al său, nu-i așa? Aceasta este o chestiune de siguranță. ”

"Ei bine, el nu va ști și voi fi bine, așa că nu înseamnă." - Winnie.

O lacrimă curgea pe obrazul frumos al Rowenei. „Cum ar trebui să îl ignor și să fiu supărat pe el dacă nici măcar nu se va arăta?” reuși ea, scufundându-se pe canapea. „Nimănui nu-i pasă că sunt aici, singur, la Londra!”

Aoleu. Charlotte habar nu avea cum să răspundă la asta, mai ales când fusese ultima din gospodărie care vorbise cu Ranulf. Sau să vorbești *la* el, mai degrabă.

- Nu ești singur la Londra, Winnie, spuse Jane cu voce aprinsă. „Și acel Lachlan MacTier nu merită afecțiunea ta dacă nici măcar nu poate fi deranjat să îți trimită o notă. Cât despre Lord Glengask, știi că te adoră. Este așa cum spune Charlotte; îți onorează dorințele. ”

De fapt, Charlotte avea mai mult decât o bănuială că *ea* este motivul pentru care Ranulf se făcuse rar. Dar o făcuse atât de furioasă și chiar glumea în legătură cu bătălia de la petrecerea Evanstone - o bătălie pe care bârfele încă o bârfeau, de dragul cerului. Și sărutul, sugerându-le apoi pur și simplu ... să devină îndrăgostiți, pentru că, desigur, toți s-au înșelat unul față de altul - *nu* i-ar *fi* dat o bucată din mintea ei ar fi greșit în privința ei. De fapt, spusese mai mult decât intenționase, dar odată ce începuse nu mai reușise să se oprească. Oh, a agravat-o.

Și apoi dispăruse din viziunea publicului timp de o săptămână. Nu in totalitate; în mod evident, plecase călare dimineața devreme și luase mai multe întâlniri cu diverși oameni, dar nu participase deloc la petreceri. Bineînțeles că nu era sigură că fusese invitat la vreunul, după ce se întâmplase săptămâna trecută.

Dar în ceea ce privește acest picnic, dacă ea ar permite să se întâmple ceva în absența sa care i-a pus în pericol sora lui, atunci toată povestea ei despre cum el era cel care făcea probleme și cum Rowena era în siguranță în rândul aristocrației engleze ar deveni o minciună. Și dacă asta l-ar fi făcut să-și reducă cuvintele, atunci ar fi distrus cea mai interesantă ... prietenie pe care a avut-o vreodată și fără niciun motiv întemeiat. „Da, el te adoră. Deci, poți să fii supărat pe el și să nu-ți riști siguranța în același timp, nu-i așa? ” a persistat ea. „Aveți alte două invitații care se suprapun pentru aceeași zi.”

- Două până acum, intonă Longfellow din prag. Majordomul a produs o economie de argint încărcată cu încă mai multe invitații și corespondență.

Toate umezelile uitate, fetele se cufundă în ele, râzând și scârțâind în timp ce recunosceau un nume aici sau o adresă acolo. Charlotte presupunea că nu-i poate supăra pe entuziasmul lor; ea a avut un sezon splendid de debut, ea însăși, culminând cu logodna ei cu foarte frumosul James Appleton.

- Acesta este pentru tine, Char, spuse Janie, predând o misivă împăturită. Nu a recunoscut adresa, dar a rupt sigiliul de ceară simplă și

a desfășurat nota, oricum. În timp ce citea scurtul paragraf, inima ei

s-a oprit și apoi a reluat din nou necontenit. Respirând, o citea din

nou, pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic. Apoi își drese glasul. - Winnie, ar trebui să citești asta, spuse ea, întinzând-o cu degetele tremurând.

Rowena a luat-o de la ea și a citit-o, apoi a ridicat din nou privirea. „EI ... și-a cumpărat o casă?” șopti ea, lacrimi sclipind din nou în ochi. „A *cumpărat* o *casă* ? În Londra?"

- Știu la fel de mult ca tine, Winnie. Dă un sens unor câteva zvonuri ciudate pe care le-am auzit. ”

„Ei bine, ce spune, de dragul cerului?” Întrebă Janie.

Winnie nu părea capabilă să răspundă, așa că Charlotte a făcut-o. „Ranulf - Lord Glengask - a cumpărat Gilden House pe Market Street. El ne-a invitat familia la masă acolo mâine seară, dacă suntem disponibili. ”

„Bunătatea mea”, a exclamat sora ei. „Am crezut că urăște Londra.” - Da, spuse Rowena în cele din urmă, ștergându-și ochii. „Nu înțeleg.”

Charlotte a crezut că poate a făcut-o, dar nu avea intenția de a spune oricare dintre domnișoarele pe care o dusese pe marchiz la sarcina despre prejudecățile sale nefondate. Niciodata. „Vrei să acceptăm invitația?” întrebă ea, destul de surprinsă de cât de disperată dorea ca Rowena să spună da. Argumentele ei au avut vreun efect asupra lui? Ascultase ce spusese ea? Se părea că el avea, dar ea voia să știe cu siguranță. Și a vrut să știe ce înseamnă asta.

- Presupun că ar trebui, spuse încet sora lui Ranulf. „Ar fi nepoliticos să ignorăm o invitație directă la urma urmei, nu-i așa?”

„Da, cred că ar fi. Și nu vrem să fim nepoliticoși. ” Nu când și-a depășit deja cota pentru acel comportament special față de acel bărbat.

Abia ar fi trebuit să observe că el absentase o săptămână, doar șapte zile. Sezonul era în plină desfășurare și ea participa la cine, serate și recitaluri aproape în fiecare seară. Dar ea *a* observat. Și nu voia ca ultimele cuvinte pe care le schimbaseră să fie ultimele cuvinte pe care le schimbaseră vreodată. Nu, nu părea să fi terminat încă cu marchizul de Glengask. Indiferent dacă era un lucru bun sau nu, habar n-avea.

Capitolul Opt

Ranulf se opri la podeaua superioară a scării principale - scara lui, acum - și inspiră adânc. În foaier, dedesubt, Owen și Peter păreau să aibă aceleași probleme ca și el să accepte mutarea la Gilden House.

„... mai mulți servitori ai Sasannach, care se trag în picioare, spunea Peter în șoaptă răgușită. „La fel de bine aș fi putut rămâne la Hanover House.”

- Rămâi la Hanover House, a răspuns Owen. „Sunteți aici în seara asta pentru a ne ajuta să arătăm civilizați. Așa că încetează să mai urli despre Sasannach și mută acele pui în salon. ”

„Dar de ce s-a dus străduțul să cumpere acest loc? Crezi că vrea să renunțe la Glengask? ”

„Nae. Nu. La Glengask va exista întotdeauna un MacLawry ”.

Aceasta era bârfa pe care Ranulf spera să o evite. Împingându-se vertical de pe balustradă, coborî scara. - Totul e pregătit pentru seara asta, băieți?

- Da, se întoarse Owen, aruncându-i partenerului o privire ascuțită. „Am făcut multe lucruri în felul în care am luat cinele oficiale, dar le-am citit cărți de etichetă. Vă vom face mândri ”.

„Știu că veți face”. În mod deliberat, l-a bătut pe Peter pe umăr. „Englezii ne privesc ca barbari și diavoli pentru că nu ne cunosc sau căile noastre. M-am surprins făcând câteva presupuneri ample despre ele, prin aceeași ignoranță. ” A rânjit scurt. „Îmi cunosc inamicul”. Și dacă unii dintre ei s-au dovedit a fi alții decât dușmani, ei bine, cu atât mai bine pentru el, presupunea el.

În timp ce Peter se grăbi să urce cu florile, Owen privi în jurul marginii perdelei ferestrei înguste. „Antrenor care vine. Ar trebui să fii în salon, îlaird. Sas - englezi - nu își salută oaspeții în prag. ”

Cu un semn din cap, Ranulf s-a retras înapoi pe scări. Când începuse acest lucru, fusese supărat și supărat - mai ales la Charlotte Hanovra. Acum, că trecuse de punctul de neîntoarcere, rămăsese pe jumătate convins că seara va fi un dezastru. Cel puțin, însă, era probabil să fie unul interesant.

În salon, își turnă un pahar de whisky și luă o înghițitură generoasă. Băuse lucrurile practic de la vârsta de cinci ani, iar un pahar sau doi îl lăsau mai sobru decât un predicator, dar spera că îi va rezolva nervii. Nu era obișnuit să fie nervos și nu-i plăcea senzația.

Owen a pășit în prag și s-a oprit, stând cu tija dreaptă. „M'laird”, a intonat el, „Laird Swansley”. Cu asta a făcut un pas înapoi. O clipă mai târziu, un Myles cu aspect amuzat trecu pe lângă el și intră în salon.

- Ranulf, spuse el, continuând înainte și oferindu-și mâna. „Mulțumesc că m-ai invitat. A fost ... neașteptat. Și extrem de binevenit. ”

Ranulf îi strânse mâna unchiului, apoi îl eliberă din nou. „Sunteți familia”, a spus el încet, știind că inversează decretul pe care îl făcuse acum trei ani. „Și Rowena se va aștepta să vă vadă aici.”

Înghițind vizibil, Myles dădu din cap. „Aceasta este o casă frumoasă. Ar trebui să spun că sunt surprins că ai adus o proprietate în Mayfair sau evităm aceste discuții? ”

- Merg o milă în ghete englezești, răspunse Ranulf. „Sunt mici și ciupesc, dar încă o fac. Să lăsăm asta, va ...

„M'laird, îmi face plăcere să vă prezint Laird Hest, Lady Hest, Lady Rowena MacLawry, Lady Charlotte Hanover și Lady Jane Hanover.”

„Mulțumesc, Owen”.

Lacheul făcu un pas înapoi și făcu un gest. Își îmbrăcase mănuși albe, remarcă Ranulf; Owen *a* fost cărți de lectură eticheta. În timp ce Hest pășea în cameră, totuși, Ranulf își lăsă deoparte ... grijuliu cu privire la ceea ce Owen le-ar putea rezerva în continuare.

Mergea înainte să dea mâna contelui și să se plece peste cea a contesei. Totuși, toată atenția lui a rămas pe ușă. Da, îi era dor de sora lui, îi lipsise să vadă cu ochii lui că era în siguranță în ciuda rapoartelor de două ori pe zi de la Peter Gilling, dar Rowena nu era femeia despre care visase în ultimele șapte nopți. Nu, cu părul auriu, cu ochi aluni

frumusețea a continuat să-i chinuiască gândurile la fel de mult pe cât îl chinuise ea în persoană acum o săptămână. Rămânea nesigur cum se simțea și cu atât mai puțin cu privire la ceea *ce* simțea *ea* , cu excepția faptului că știa că vrea - trebuie - să o vadă.

Rowena intră în cameră, cu un zâmbet nesigur pe fața ei, care se lărgi în timp ce o văzu pe unchiul Myles. Fidelă sinelui ei îndrăzneț, a continuat direct până la Ranulf. „Este adevărat că ați cumpărat această casă?”

- Da.

"De ce?"

El a ridicat din umeri. „Nu prea pot judeca Londra din exterior, uitându-mă, acum pot?”

Ea și-a ridicat privirea spre el căutând o clipă, apoi a închis distanța dintre ei pentru a-și arunca brațele în jurul pieptului lui. „Orice ți-a intrat, Ranulf, mulțumesc.”

Ranulf o strânse strâns pe spate. „Ce îmi mulțumești fericită, domnișoară? Știu că ați uitat bătălia de la serata Evanstone ”.

- Nu știu, se întoarse ea râzând scurt, îndreptându-se din nou pentru a-și șterge ochii. „Presupun că pentru că ești încă aici. Și pentru că sunt încă aici. ”

„V-am dat cuvântul meu, *piuthar* ”. El s-a ferit să-i reamintească că jurase să nu părăsească nenorocita Londra; cate un lucru pe rand.

O siluetă într-o rochie galbenă a intrat în cameră, dar a scăpat respirația care i se prinsese în gât. Jane era destul de plăcută, dar nu era sora Hanovrei pe care voia să o vadă. Și apoi era acolo, într-o simplă mătase verde, cu o pelisă cenușie deasupra, ochii ei alunici căpătând decorul de bun gust al camerei de bun gust. Și știa că era de bun gust, pentru că îl cumpărase complet mobilat.

În mod hotărât și-a întors privirea către sora mai mică. La urma urmei, nu ar fi să fii nepoliticos. - Lady Jane, spuse el, luându-i mâna și aplecându-se peste ea.

„Lord Glengask. Ai o ... casă foarte frumoasă. ”

„Mulțumesc, domnișoară. Aștept în continuare o ploaie puternică pentru a vedea dacă acoperișul se scurge, dar cred că este sănătos ”.

Abia atunci s-a confruntat cu Charlotte. „Ei bine, doamnă, ce crezi?” a întrebat el, punându-și mâinile la spate. Părea cea mai bună modalitate de a nu o apuca de un sărut - mai ales când era la fel de probabil să fie întâmpinat cu o palmă.

Ea și-a ținut privirea pe fața lui. „Cred că sunt surprins”.

„Nu ar trebui să fii”, se întoarse el cu o voce mai joasă, în timp ce restul familiei ei mergeau să-l salute pe Myles. „Tu ești cauza.”

Fruntea ei coborî. „Nu v-am sugerat să cumpărați o casă.”

„Nae. Mi-ai spus să nu mai judec unde am cunoștințe. Câștig cunoștințe. ”

Răsucindu-și degetele, aruncă o privire. "Asta e bine atunci." „Da. Așa cred. De asemenea, am cumpărat unul din acele barouche. Nu foarte practic pentru Highlands, dar m-am întrebat dacă ți-ar face plăcere să mergi cu mine mâine. Am vrut să arunc o privire în interiorul British Museum. ”

Făcu un pas mai aproape. „Nu înțeleg. Tu-"

„Ți-am dat o insultă la sensibilitatea ta și m-ai străpuns până la os cu răspunsul tău”, a întrerupt el. O făcuse într-un mod pe care nimeni altcineva pe care nu-l întâlnise vreodată nu ar fi încercat, dar asta nu făcuse decât să-l facă mai puternic. „Deci, ar putea fi suficient să spunem că este o nouă zi? Un nou început, poate? ”

După o clipă, ea clătină din cap. „Fără noi începuturi.”

Un mușchi din maxilarul lui se încleștă. Nu se așteptase la soare și trandafiri, cu siguranță, ci să i se refuze șansa când făcuse toate astea ... Un gând îl izbi. Se hotărâse să se familiarizeze mai bine cu

englezii pentru că era un lucru înțelept de făcut? Sau o făcuse pentru a șterge aspectul dezgustului dintr-o pereche de ochi amabili și înțelepți de alun? Și ce a însemnat diavolul asta? - Ei bine, atunci, a forțat el să iasă. „Vă mulțumesc că ați fost sinceri cu mine.”

- Atunci poți să mă culegi mâine la zece, spuse ea.

„Ce-ce?”

„Nu voi ignora ceea ce știu despre tine mai mult decât vei lăsa deoparte ceea ce știi despre mine”, a comentat ea, întinzându-și mâna pentru a-și lovi cravata foarte potrivită. „Și voi recunoaște că mă simt ... atras de tine, Ranulf. În ciuda judecății mele mai bune. Și în ciuda a ceea ce ai afirmat că vrei de la mine ”.

- M-ai ținut nopți treji, Charlotte, se întoarse el. „Din cauza a ceea ce vreau de la voi. Ați fi înțelept să alergați în sens invers. ”

„Și totuși aici stau.”

„Da. Acolo stai. ” Privirea lui coborî spre gura ei, spre curba moale și caldă a buzelor ei. Doamne, a vrut să guste din ea. Fusese o săptămână afurisită de îndepărtarea nerăbdării și frustrării și a urilor vechi. Toate din cauza

ceva la care nici măcar nu și-a putut pune un nume, dar a simțit nevoia disperată de a-l urmări.

„Ranulf!”

El a sărit. Din expresia Charlottei, și ea fusese uimită. Sperând că ceea ce gândise el nu arăta prin pantaloni, și-a aranjat haina și s-a confruntat cu sora lui. - Da?

„Ai timp să ne arăți casa acum sau ar trebui să așteptăm până după cină?” Privirea ei cenușie se îndreptă de la el către Charlotte și înapoi.

„Să mergem acum”, se auzi el însuși spunând. Fără să îndrăznească să se uite înapoi la Charlotte, s-a plimbat pentru a se alătura grupului principal. „Înainte să o iau, această casă era reședința londoneză a lui Matthew, vicontele Danvers. I-a venit de la bunica sa, Lucille Gilden, marchiză de Huntly. Știați pe oricare dintre ei, Lord Hest? ”

Tatăl Charlottei dădu din cap. „Îl cunoșteam destul de bine pe Danvers, deși în anii de mai târziu a devenit bolnav și destul de relaxat. Totuși, este prima dată când pun piciorul în Gilden House. ”

„Să începem cu camerele de la acest etaj, atunci. Vizavi de aici se află biblioteca, deși Danvers părea să colecteze ziare vechi aici ”.

Charlotte a rămas unde era, în timp ce restul cinei traversa holul spre bibliotecă. Cu o săptămână în urmă fusese alături de ea cu furie la Ranulf MacLawry. Și în seara asta aproape că îl sărusese și în fața familiei sale.

De dragul cerului, nici măcar nu l-a sărutat pe James până nu s-au logodit, pentru că să facă altfel ... Ei bine, pur și simplu nu s-a făcut. Dar, în doi ani de când l-am cunoscut pe domnul Appleton, pe cât de ... neclintit ca el, nu și-a putut aminti niciodată că ar fi simțit o gură de căldură și o nevoie așa cum a simțit atunci când Ranulf a privit-o.

Jane îl numise înfricoșător și bărbătesc, iar Charlotte râsese de sora ei. Dar nu putea să susțină că există o anumită viață pentru el, pe care majoritatea celorlalți bărbați cu care era cunoscută părea să îi lipsească. O insultase, îi sugerase să devină amanta lui - doar pentru timpul în care era la Londra, desigur - și apoi începuse o bătaie.

De ce, atunci, a făcut ea în prezent au mâinile încleștate în fața ei, și de ce ea a fost întrebam ce se va întâmpla cu viața ei , dacă ea a *făcut* cad în pat cu el?

Nu s-ar putea căsători niciodată, desigur, fără ca viitorul ei soț să știe că nu este castă. Dar apoi, ea renunțase la căsătorie în urmă cu câțiva ani și, în fiecare an, perspectivele ei se diminuau și mai mult. Dacă ar fi indiscreti, atunci s-ar găsi subiectul bârfelor, al excluderii din cea mai mare parte a societății politicoase. Dar asta a fost doar dacă altcineva și-a dat seama ce fac. Dacă ar fi pus la cale ceva. Dacă ar decide că atracția de a fi în brațele sale depășea dorința ei de cuviință.

- Charlotte?

Ea a clipit din nou în timp ce Rowena alunecă în cameră. - Îmi pare rău, spuse ea zâmbind. „Eram pierdut în gânduri.” Mergând înainte, își înfășură brațul în jurul lui Winnie. "Ce am pierdut?"

- Cred că poate *mi-a* fost dor de ceva, se întoarse Rowena, fără să se miște, în ciuda îndemnurilor blânde ale Charlottei. „Îl urmărești pe fratele meu?”

Oh, ceruri. „De ce în lume ai crede așa ceva?” spuse ea, sunând ceva mai strident decât își dorea. „Lordul Glengask și sunt de acord cu nimic!” Dragă, dragă. Dacă Rowena ar fi observat, atunci sora ei? Părinții ei?

„Nimeni nu stă de la picioare la picioare cu Ranulf. Dar tu faci. Cred că asta înseamnă că vă place. ”

Charlotte se strâmbă puțin. „Mă bucur de un argument bun”, a recunoscut ea. Sora marchizului își înclină capul. „Ți-e rușine că îți place l? Pentru că este scoțian? ”

- Rai, nu, Winnie. Acest lucru nu mergea deloc bine și ultimul lucru pe care voia să-l gândească Rowena sau fratele ei era că era doar un alt snob cu sânge albastru. Eu ... ”Și-a suflat respirația. „Există o atracție”, a recunoscut ea, vorbind încet și sunând cuvintele înainte de a le spune cu

voce tare. „Mi-a cerut să merg cu el la muzeu mâine și am fost de acord. În ceea ce privește urmărirea lui, cred că amândoi știm că fratele tău nu are intenția de a lua o mireasă engleză. ”

Ochii cenușii s-au deschis mai larg. "Căsătorie? Bun Sfânt Andrei, vrei să te *căsătorești cu* el? ”

Charlotte tusea. „Nu am spus niciodată așa ceva!” ea a reușit. „Am vrut doar să spun că nimic din toate acestea nu poate fi foarte serios.”

"Dumnezeule. Aproape că mi-ai oprit inima ”, a spus Winnie, chicotind în timp ce a îmbrățișat-o pe Charlotte.

„Și aproape ai oprit-o pe a mea!” Charlotte a sărutat-o pe obraz, luând acel moment pentru a ascunde durerea pe care a provocat-o ipoteza de fapt a lui Winnie. A fost o idee atât de ciudată? Pentru că avea douăzeci și cinci de ani? Pentru că era engleză? O rolă în pături era perfect acceptabilă, dar nimic grav, nimic permanent. „Cel mai bine ar fi să ajungem din urmă, altfel fratele tău va crede că nu ne place casa lui.”

Rowena părea mulțumită, dar inima și capul Charlottei continuă să se învârtă. Dacă ar fi avut vreun gând prostesc că o aștepta un final de basm, Winnie tocmai le-ar fi distrus. Dar asta a fost probabil un lucru bun. La urma urmei, ea și Ranulf nu erau tocmai rude. Și ea a preferat să știe unde ducea calea. Ranulf MacLawry aștepta lângă stâlpul de poartă - ar fi jucat doar în curtea grajdului, mai degrabă decât să intre în casă. Casa proverbială. Pentru că cel prin care a mers în acest moment a fost al lui și a fost destul de frumos.

Gilden House stătea pe o stradă impunătoare, căptușită cu ulmi bătrâni falnici, care probabil că priviseră pietonii de la marele incendiu. Se așezase în mijlocul Mayfair atât la propriu, cât și la figurat. Dacă ar fi făcut-o din cauza ei ... Un fior cald i-a străbătut coloana vertebrală, în ciuda durității gândurilor ei. La urma urmei, era un bărbat foarte interesant și, în schimb, părea să o găsească intrigantă.

O clipă mai târziu părul de pe brațele ei se ridică și o mână caldă îi cuprinse cotul. - Aproape că îți văd casa de aici, murmură Ranulf, alăturându-se ei la fereastra din față a dormitorului principal.

Voia să se lase înapoi împotriva lui, să-i simtă brațele înfășurându-i-se în jurul taliei, să uite toată prostia încercând să complice simpla ... pofta care îi curgea sub piele. „Sincer m-am crezut că nu voi mai vorbi”, a spus ea pe același ton scăzut.

"De asemenea. Nu sunt obișnuit să mă strige. De oricine. ” Se aplecă ca și cum ar fi mirosit-o pe păr. „Mi-a luat o zi sau două bune să recunosc că ați făcut un punct corect”. Ranulf aruncă o privire în spatele lui. - Poate fi vorba de o conversație pentru altă dată, a tras el, înfiorându-se, bruscul său blând trimitând emoție învârtindu-se chiar sub pielea ei.

Orice s-a întâmplat peste o săptămână petrecut gândindu-se la puțin, în afară de marchizul de Glengask, îi copleșise consternarea când îl văzuse începând o luptă de pumn, pentru că cineva care nu-i plăcea dorise să danseze cu ea. Poate că fusese provocat, poate că făcuse provocarea, dar

indiferent de violență, ea a îmbolnăvit-o de stomac. Setea masculină de onoare, putere sau superioritate - era aproape tot ce se gândise James Appleton și apoi îl omorâse. Oricare ar fi fost vechea zicală despre mândrie înainte de cădere, cărțile de istorie erau pline de povești despre bărbați al căror simț al onoarei sau al mândriei i-a trimis să se împiedice de moarte. Și Ranulf s-a confruntat direct cu tot felul de lovituri în mândria sa și i-a făcut semn tuturor celor care au venit.

Se întorceau în salon când a sunat un gong, reverberând prin casa mare, ca zgomotul tunetului. Ușile duble care leagă salonul de sufrageria mică dincolo de ele se deschiseră, iar lacheul Owen stătea acolo, cu livră neagră și mănuși albe. „Se servește cina, lairduri și doamne.”

„Mulțumesc, Owen”. Ranulf s-a ridicat și și-a făcut semn oaspeților către ușă. - Nae, m'laird, șopti lacheul cu voce tare. „Trebuie să mergi mai întâi și ia cu tine cea mai înaltă clasă. Lady Hest, adică. ”

Rowena înăbuși un râs în spatele mâinii și se îndreptă spre mâna lui Lord Hest. Lord Swansley le-a oferit fiecare câte un braț lui Charlotte și Janie - ceea ce nu era strict adecvat, dar știa că Jane aprecia că nu trebuie să intre singură.

„Sper să nu vă deranjeze”, a spus Ranulf, în timp ce toți se așezau, „dar vom lua masa pe carne de vânat scoțian cu măcește și sfeclă roșie. În general, este servit pentru Hogmanay, dar m-am gândit că vom face o excepție. ”

„Ce este Hogmanay?” Întrebă Janie.

"Ah. Sfârșitul anului. Revelion." El a zambit. „Și cel puțin trebuie să încercați niște haggis, pregătiți în stilul Highlands”.

„Care este stilul Highlands?” Șopti Jane, aplecându-se să tragă de brațul lui Rowena.

Rowena rânji. „Plămânii fierți de oaie sau vacă sau căprioară, tăiați cubulețe și tocați și serviți cu fulgi de ovăz și alte legume și condimente.”

Unchiul ei, Myles, a luat o gură de vin. - S-ar putea să vă gândiți să umpleți căprioara, spuse el sub voce. „Am învățat să tolerez haggis, dar nu aș spune că îmi place”.

- Ursul spunea că îmi va pune părul pe piept, continuă Winnie chicotind. „Apoi aș plânge când mă vor face să mănânc, până când unchiul Myles și-a pus urechile la cutie”. Se așează înainte să privească

spre capul mesei. - Ai un bucătar adecvat atunci, Ran?

„Nae. Doamna Flost este cu siguranță nae scoțiană. Dar eu și Peter și Owen i-am arătat cum să facă carne de vânat și haggis. ”

- O, dragă, șopti Jane.

Căprioara s-a dovedit de fapt delicioasă, iar grupul a fost surprinzător de vesel. Ranulf a explicat modul în care sărbătoarea lui Hogmanay a implicat întreaga comunitate, fermierii aducând cele mai frumoase magazine și clădirea clanului găzduind o noapte - sau două nopți, mai probabil - de dans, cântat, băut și mâncat.

Modul în care a vorbit despre asta, cu întreruperi utile atât de la Winnie, cât și de la Lord Swansley, a pictat un portret atât de viu, încât ea putea aproape să-i vadă pe dansatorii în lumina focului și să-i vadă pe tineri alergând și încercând să golească canile de bere înainte. părinții le-ar putea spiona.

„M'laird”, a anunțat Owen când au apărut doi lachei purtând platouri, „am adus haggis”. Se încruntă. „Dacă mi-ai fi permis să angajez un piper, aș fi putut să-l anunț mai corect”.

- Cred că te-ai descurcat bine, Owen, spuse Winnie, accentul ei adâncindu-se în timp ce își croia drum printr-un al treilea pahar de vin. „Mai fin decât orice piper.”

- Îți mulțumesc, Lady Winnie, spuse lacheul roșind.

Charlotte a studiat felul de mâncare plasat în fața ei. Arăta într-adevăr granulat, cu bucăți de ceapă și ficat și ceea ce trebuie să fi fost organele tăiate cubulețe. Mirosul era destul de plăcut, oricum.

- la o mușcătură, domnișoară, îl îndemnă Ranulf cu un rânjet. „Nu te va ucide”.

Ea chicoti, indiciu clar că și ea băuse prea mult în seara asta. Totuși, asta părea să facă parte din tradiția scoțiană, așa că ea presupunea că era doar prietenoasă. Respirând, scoase o porție mare pe furculiță și o strecură în gură.

Gustul nu era rău, dar textura îi amintea de cele mai proaste părți ale budincii de sânge. Ea continua să mestece, forțând un zâmbet. „Interesant”, reuși ea, ridicându-și șervețelul pentru a-și acoperi gura în timp ce vorbea.

Ranulf râse. Si-a dat seama că nu-l mai auzise niciodată râzând. Sunetul profund și bogat o încânta până la picioare. O încălzea peste tot, inclusiv în locuri despre care femeile nu trebuiau să vorbească. Mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare - ce au însemnat ei cu adevărat? El și diseară erau amândoi extrem de interesanți.

- Nu cred că aș mai putea mânca o mușcătură, exclamă Jane

chicotind, privindu-și farfuria plină de parcă ar fi un șarpe.

Înghițind, Charlotte clătină din cap. „Oh, nu, nu. Toată lumea trebuie să ia o mușcătură, cel puțin. ”

Atât Ranulf, cât și Winnie erau la jumătatea porțiilor lor de haggis, Ranulf mâncând mai ales cu mare poftă. „Nu e perfect”, a spus el între guri, „dar va merge”.

În timp ce restul familiei a strâns în mod provizoriu furculițe, Charlotte a întâlnit privirea lui Ranulf peste masă. Zâmbetul lui amuzat s-a adâncit și și-a ridicat paharul de whisky, înclinându-l în direcția ei înainte de a lua o rândunică. Poate că a fost cantitatea generoasă de vin pe care o băuse, dar brusc și-a dorit ca restul familiei ei - și a lui - să fie în altă parte, că erau doar ei doi, lumina lumânării și focul cald din vatra vizavi de ferestre.

Modul în care lumina de foc din spatele ei se reflecta în fereastră era destul de remarcabil, de fapt. Se întrebă dacă arhitectul ar fi modificat ușor unghiul ferestrelor având în vedere chiar acest lucru.

Cu excepția faptului că lumina de la ferestre a continuat să strălucească. Inima ei a dat un ciudat ciocănit. Charlotte stătea în picioare, cu furculița uitată în mână. „Ranulf. ...

Ușa laterală se deschise în același moment. Peter Gilling, lacheul care se cazase la Hanover House, a intrat în cameră. „Foc, îlaird! Grajdul! ”

Ranulf se ridica deja la jumătatea drumului. „Doamnelor, rămâneți aici. Câini, paznic! ” Cei doi câini care leneviseră lângă focul din spatele ei au atras atenția, cu cozile întinse și cu nasul în aer. "Ce putem face?" a întrebat ea, în timp ce el, Myles și tatăl ei se repedeau din cameră,

doi lachei scoțieni și apoi perechea de englezi din spatele lor.

Privirea lui feroce o prinse pe a ei. - Rămâi în siguranță, a spus el și a dispărut pe ușă.

- O, dragă, spuse Winnie, grăbindu-se spre fereastră. „Este ca atunci când casele școlii au ars și Bear a fost împușcat.”

„Prostii”, Charlotte s-a forțat să rămână. „Aceasta este o casă veche cu un nou proprietar și un nou grup de servitori. Cineva ar fi dat cu piciorul peste un felinar. ”

"Așa sper. Oh, sper că da. Stirling e în grajd. Ranulf îl deține de ani de zile. Dacă arde ... ”

Ambele domnișoare erau acum în lacrimi și chiar mama ei părea aproape de ea. Încruntându-se, Charlotte înaintă și îi trase de la fereastră. „Când se vor întoarce, vor fi probabil umezi și reci și acoperiți de funingine. Să găsim niște pături și niște cârpe și boluri cu apă curată, nu-i așa? Aduceți ceea ce găsiți în salon. ”

- Da, a intervenit Lady Hest, aruncându-i o privire recunoscătoare. „Vino, fetelor. Trebuie să ne facem partea. ”

Au părăsit camera în direcția bucătăriei, Una pe tocuri. Când Charlotte privi în jos, Fergus stătea chiar lângă ea, cu gâfâi ridicate și cu botul încrețit în timp ce parfumul de fum pătrundea în mica sală de mese.

Nu voia să adune pături. Voia să iasă afară și să facă ceva pentru a ajuta. Adunându-și fustele, Charlotte alergă spre ușa din față. Rămase deschis, fumul se învârtea în foaier, în timp ce briza îl ducea spre est. Odată ce s-a oprit afară, a închis-o în spatele ei; altfel, chiar și după ce au stins focul, Ranulf ar trebui să-și înlocuiască toate perdelele.

Părea un lucru ciudat de îngrijorat, având în vedere circumstanțele, dar în timp ce învârtea colțul casei se opri moartă, toate gândurile despre perdele fugind. Focul a pătruns portocaliu și supărat pe fereastra podelei, iar toată partea din spate a clădirii nu era altceva decât fum și flăcări. Și a știut imediat că nici un felinar răsturnat nu a stârnit această flăcare.

A tremurat, apoi a alergat din nou în față, la auzul strigătului lui Ranulf. Bărbați și cai s-au aruncat în fața flăcărilor. Și, în timp ce se apropia, a văzut șirul zdrențuit de bărbați care trageau găleți din fântâna din spatele casei.

Un tânăr cu aspect foarte îngrijorat a aruncat mânerul de la fântână pentru a aduce găleată în sus și în jos, în timp ce alții au folosit apa pentru a umple și mai multe găleți și a le înmâna pe linie. Charlotte respira, tusind. S-ar putea să nu poată transporta o cantitate de găleți grele, dar cu siguranță ar putea ajuta la transformarea unei manivele.

„Lasă-mă să te ajut”, a spus ea, mutându-se în partea opusă a platformei și unindu-și mâinile cu ale lui.

- Mulțumesc, domnișoară, spuse el simțind, gâfâind.

Lucrând împreună, au lăsat găleată și au tras-o cu aproape dublu față de viteza pe care o avusese înainte. Slujitorii din casele vecine au început să apară, iar ea le-a poruncit să arunce mai multe frânghii cu găleți în fântână pentru a accelera fluxul de apă către foc.

Brațele ei au început să simtă ca plumbul, dar și-a încleștat maxilarul și a continuat să întoarcă manivela. Oricât de obosită ar fi fost, bărbații care trageau gălețile pline de apă trebuie să fie cu atât mai mult. Ea si-a închis mintea de amorteală si durere ascutită si nu s-a concentrat decât pe a-și face brațele să se miște.

O mână s-a închis peste a ei și, cu un scârțâit, manivela a încetat să se mai întoarcă. - Bravo, Ginger, a venit broganul scăzut al lui Ranulf. „Bravo, domnișoară. Focul s-a stins. ”

Nu putea să-și desfacă degetele. După o clipă, părea să-și dea

seama de asta, pentru că, cu o atingere surprinzător de blândă, îi trase mâinile libere. „L-am salvat pe Stirling?” se auzi întrebând, chiar în timp ce picioarele îi cădeau. De cât timp stătea acolo? Mi s-au părut atât ani, cât și secunde, în același timp.

„Stirling e bine. Toți caii sunt nevoiți. Grajdul s-a pierdut, dar focul nu s-a răspândit în casă, mulțumesc Sfântului Andrei și tuturor îngerilor. ”

Se uită la el, înaltă și formidabilă, chiar și cu o haină lipsă și mâneci de cămașă înfășurate, semne și funingine acoperind aproape fiecare centimetru de el. Apoi, înainte ca ea să poată protesta că are nevoie doar de un moment sau două pentru a se întoarce la brațele și picioarele ei, el a luat-o în brațe și a dus-o înapoi la casă.

„O, slavă Domnului, Charlotte!” a auzit-o pe mama ei spunând. „Te-am căutat peste tot!”

„Ajutam să trag apă din fântână”, a spus ea. Brusc și-a dat seama că Ranulf încă o purta și ea l-a dat în coate în pieptul lui tare. „Nu sunt invalidă”, a declarat ea. „Puteți să mă lăsați jos acum, dacă vreți.”

Strânsoarea lui se strânse momentan, apoi o așează pe lung, pe una dintre divanele sale luxuriante. - O să-ți aduc niște whisky, spuse el înăbușit și se îndepărtă.

Imediat Jane se lăsă pe podea lângă ea și întinse mâna. - Oh, ai vezicule, spuse ea și începu să-și frece Charlotte degetele.

„Mă simt ca un blister mare”, se întoarse ea, tresărind în timp ce ace și ace începeau să-și danseze brațele.

- Așa cum ar trebui, spuse Ranulf, ghemuit lângă Jane și ținând un pahar pe buzele Charlottei. „Ați stat acolo aproape trei ore, ca să-mi auziți valetul spunându-i. El spune că ați organizat și vecinii și fântânile lor ”.

Trei ore? Nu e de mirare că se simțea atât de înțepătoare. „Am vrut să ajut”.

„Și așa ați făcut. Aproape a lucrat sărmanul Ginger. Nu va putea să înnoade o cravată timp de o săptămână. Băutură."

În timp ce restul familiei ei privea cu nerăbdare, ea a făcut ceea ce el i-a aruncat și a sufocat câteva rândunici de whisky puternic. Mușchii ei au început să se relaxeze și a închis ochii. Ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost Ranulf, frecându-și degetele și numindu-o o femeie curajoasă și voinică. Ei bine, a fost frumos să aud.

* * *

Ranulf a dus-o pe Charlotte adormită la antrenorul familiei sale și a așezat-o cu grijă pe scaun, întorcându-se înapoi în timp ce restul

Hanovrilor și Rowena urcau după ea. În această seară, i-a trimis pe Peter și pe Debny înapoi cu ei și pe Una; doar pentru că s-a făcut răutate nu a însemnat că s-a terminat cu.

În timp ce se îndepărta de la vagon, Rowena întinse mâna pe fereastră și-l apucă de încheietura mâinii. „Charlotte a spus că cineva a răsturnat un felinar. Crezi că asta s-a întâmplat? ”

Și chiar obosită și îngrijorată, încă mai făcea un efort să-și înăbușe brogatul. Îi amintea de Berling și de cohortele sale. „Nu vreau, domnișoară. Vom arunca o privire dimineața, când lumina va fi mai bună ”.

Ea a dat din cap. „Fii în siguranță, Ran. Și vă rog să nu faceți nimic nebunesc ”.

„Nu o voi face. Ține-o pe Una în camera ta cu tine în seara asta, doar pentru a-mi ușura mintea. Noapte bună, *piuthar* . ”

- Noapte bună, *bràthair* .

În momentul în care antrenorul a părăsit autovehiculul, s-a dus din nou la grajdul mocnit. Mirele ar trebui să stea de veghe toată noaptea, pentru a fi siguri că flăcările nu au izbucnit din nou. Cei cinci cai pe care îi ținuse în interiorul clădirii erau în siguranță și probabil încă nervosi la casa ducelui de Greaves de pe strada următoare.

- Nu vei încerca nimic nebun, nu-i așa, Ranulf? întrebă unchiul său de la câțiva picioare în spatele lui.

„Se întâmplă să cunosc un bărbat cu reputație că dă foc, Myles”, a spus el, cu umerii dureroși din cauza păstrării unei lese atât de strânse pe temperament.

Voia să rănească pe cineva - Berling - pentru asta. Bărbatul își pusese gospodăria, familia, în pericol. S-ar putea să fi ars încă o duzină

case de-a lungul străzii dacă vântul ar fi fost mai sălbatic sau răspunsul lor mai lent. Și sub toate acestea, îngropate sub o tonă de jar aprins, se afla lucrul care l-a tulburat cel mai mult - ideea că Charlotte fusese în mijlocul haosului și că ar fi putut fi rănită.

Când o găsise la fântână, fusese albă și clar epuizată, cu mâinile strângând manivela atât de tare, încât avea nevoie de ajutorul lui pentru a-i da drumul. Văzând-o acolo stând fermă în mijlocul haosului fusese ... Fusese o revelație. Era corectă, da, și nu avea stomac pentru vărsare de sânge, dar nu era timidă și nu era slabă.

Și cu toate prejudecățile sale față de englezi, slujitorii englezi și stăpânii lor l-au ajutat să stingă focul. Un duce englez se oferise să-și stabilească caii. Și, cu excepția cazului în care s-a înșelat foarte mult, fusese un scoțian deghizat în englez care dăduse focul.

„Ranulf, nu știm cu siguranță că Berling este de vină”, a spus Myles, ca și cum ar fi citit gândurile sale. „Nici nu știm dacă el a fost cel care a ars școlile sau a împușcat Ursul. La urma urmei, am spus Donnelly-urilor. ”

Ranulf îl roti pe unchiul său. „ *Eu* știu“ , șuieră el. „Ar fi trebuit să-l văd când am avut ocazia. Să-i rupi nasul în mod clar nu era suficient. ”

„Poate că ar fi trebuit. În Highlands ați fi avut o șansă justă de a scăpa de ea. Dar aceasta este Londra și are aici mai mulți prieteni și aliați decât tine ”.

„Atunci pot fi aliați ai unui mort”. Cu o ultimă privire la molozul fumător, se întoarse spre casă.

Myles îl prinse de umăr. - Cel puțin așteptați până dimineața, spuse el strâns.

Când Ranulf se uită de la el la mână, unchiul său îl eliberă din nou. „O să mă aștepte diseară. Mâine e destul de curând. ”

"Slavă Domnului. Vino să stai la Wilkie House în seara asta. ”

„Nae. Voi ajuta să veghez la grajd până când fumul încetează să crească. ” În plus, avea ceva de gândit de făcut și acest cadru se potrivea dispoziției sale mult mai bine decât un pat confortabil la reședința unchiului său.

„Ei bine, dormi puțin. Poate că abia fac parte din familie, dar îmi fac griji pentru tine, flăcăule. ”

Cu o grimasă, Ranulf se opri și se întoarse. - M-am înșelat, spuse el uniform. „Ești unchiul meu. Faci parte din clanul meu și te iubesc. Vă dau cuvântul meu că nu mă voi duce după Berling în seara asta. ”

Myles își întoarse privirea pentru o clipă, apoi își șterse o mână pe față în timp ce se întorcea din nou. „Trebuie să am fum în ochi”, mormăi el, cu vocea nu prea stabilă în timp ce clipea și se freca din nou la ochi. „Mulțumesc, Ranulf. Mergând la Glengask mi-a dat o familie, știi. Te pierd ... ”

Ranulf bate din palme o mână pe umărul unchiului său. „Nu ne vei pierde din nou. Nu pot garanta pacea, dar familia rămâne împreună. ”

Asta, cel puțin, putea să o vadă. Berling ar fi mai complicat. Nu voia altceva decât să scoată din această viață un bărbat despre care știa că este o amenințare înainte ca orice altceva să se întâmple. Dar Myles avea dreptate; acesta nu era Highlands. Oricât de mult i-ar plăcea, va trebui să calce cu atenție. Dar avea să-l vadă pe Donald Gerdens. Asta, a jurat.

Capitolul Nouă

Ranulf se trezi la sunetul unor voci masculine ridicate și a unui câine care latra puternic. Fiecare mușchi se simțea rigid, ceea ce avea sens odată ce și-a dat seama că adormise așezat la biroul său. O pagină din cartea de drept engleză pe care o citise îi rămăsese lipită de obraz și își scărpină barba în timp ce ridica capul. Gemu, se împinse în picioare.

„La naiba”, a ieșit un prag familiar. „Arăți ca iadul te-a scuipat într-un șemineu.”

O ușurare ascuțită l-a lovit la vederea bărbatului înalt, cu părul negru, care stătea acolo. „Ți-am spus să stai la Glengask, Arran”, s-a întors el, rotunjind un scaun și mergând spre fratele său. Brusc nu s-a simțit atât de depășit - de dușmani, de englezi sau de femei.

„Da. M-am hotărât împotriva lui. ”

Ranulf îl trase într-o îmbrățișare dură. „Mă bucur să vă văd.”

„Cu siguranță sunteți. Aveți nevoie de cineva care să vă ajute să curățați acea mizerie. ” Arran îl mângâie pe spate, apoi ieși din îmbrățișare. „Owen a spus că ai luat caii și că nimeni nu era mai mult decât cântat. De asemenea, a încercat să-mi parieze zece ori că Donald Gerdens a făcut-o. ”

„Dunnae ia acest pariu. Ai pierde. ”

Împreună au mers pe coridor până la sala de mic dejun, unde bufetul fusese așezat cu un mic dejun simplu cu haggis reîncălzit, pâine prăjită și ouă fierte. Fergus dansa în jurul lor, alternând între împingerea capului sub mâna lui Arran și a lui Ranulf.

„Una e cu Winnie, presupun?” Întrebă Arran, alegând un mic dejun uriaș și agățându-și cizma de un picior de scaun pentru a scoate scaunul.

„Da. Peter și Debny sunt și ei la Hanover House. ”

"Bun. Lasă-mă să-mi bag ceva în stomac, apoi putem să-l ucidem pe Berling. ”

Adunând pentru el un mic dejun mult mai de rezervă, Ranulf a luat loc în fața fratelui său. Arran a fost cel mai capabil dintre frații MacLawry, cel mai bine educat și, probabil, cel mai inteligent. Dacă puținul pe care-l auzise despre incendiu îl convinsese că Berling era implicat, atunci era așa.

"Bine?" Îl întrebă Arran după o clipă. „Mai ai ceva în minte?”

Ranulf se așeză pe spate în timp ce Owen, prea atent, îi turnă o ceașcă plină de cafea fierbinte. „Myles mi-a amintit aseară că nu sunt Highlands. Mi-e greu să separ capul lui Berling de umerii lui, dar nu cred că Anglia apreciază răzbunarea așa cum facem noi. ”

- Oricum, nu mai, a fost de acord Arran. „Sasannach-ul este aproape civilizat”. Lupi o gură de haggis. „Ai o altă idee, atunci?”

„Nu din acest moment.” Luă o înghițitură de cafea, închizând ochii în timp ce căldura ei se răspândea până la degetele de la picioare. „Acum, că sunteți aici, putem să-l supraveghem mai bine, totuși.”

Arran se uită la el, cu privirea albastră deschisă curioasă, înainte de a-și readuce atenția asupra micului dejun. "Un ochi. Asta e diferit."

„Ce vrei să spui?”

„Adică este diferit. Poate că aveam unsprezece ani doar când a murit *athair* , dar știam ce înseamnă atunci când ați plecat „la vânătoare” cu o muschetă și o lopată și ați revenit două zile mai târziu, acoperiți de murdărie și fără a aduce niciun joc cu voi ”.

Ranulf respira, alungând amintirea bruscă a frigului și a fricii și a furiei adânci și fără fund care-l alungase atunci când oamenii din clanul său fuseseră sfâșiați între sfătuirea precauției și chemarea unui război complet. Fusese în urmă cu șaisprezece ani și își amintea încă crăpăturile de frunze de sub picioare în timp ce se strecura înainte în întuneric către Sholbray Manor. Se schimbă în scaun. „Și punctul tău este?”

„Știu că nu l-ați urmărit pe Berling înainte, pentru că trebuia să tindem să suportăm. Chiar dacă am fi avut îndoieli atunci, nu văd ce vă oprește acum, Highlands sau Londra sau Boston, Massachusetts. ” Privirea îi coborî din nou. „Cu excepția cazului în care este vorba despre o tânără pe nume Charlotte Hanover.”

Iadul sângeros . Nici nu-și cunoștea propriile gânduri; explicându-i fratelui său înțelept nu-l va face decât să sune ca un nebun. "Ce face

Lady Charlotte are de-a face cu orice? ” întrebă el, hotărând asupra unei încercări de ignoranță.

Arran sorbi din ceai. - Spune-mi, spuse el succint.

„Nu e nimic de spus.” Se uită la fratele său. Se uită la movila de mâncare de pe farfurie, umbrele de sub ochi. „Când ai părăsit Glengask?”

"Acum patru zile. Și da, știu că nu ar fi trebuit să călătoresc singur, dar mă îndoiesc că cineva ar fi putut ține pasul cu mine pentru mult timp, chiar dacă ar fi încercat să mă urmărească. ”

- Ei bine, atunci, răspunse Ranulf, bănuiala strecurându-se prin el.

„Întrucât focul a fost aseară, ce anume v-a determinat să zburați aici ca un liliac al naibii?”

„Dacă nu aveți nimic de spus despre un anumit subiect, nici eu nu am”

În general, Ranulf a apreciat istețimea fratelui lor mijlociu, dar în această dimineață el ar fi preferat Munro și maniera lui mai directă. „Vrei să spui că te-ai grăbit la Londra pentru că am menționat o femeie într-o scrisoare? Crezi că sunt călugăr, atunci? ”

„Nae. Dar cred că atunci când Ranulf MacLawry menționează de cinci ori o femeie Sasannach într-o singură scrisoare, împreună cu adjective precum „șef” și „capabil” și „de neînțeles”, atunci ceva trebuie să fie în plină desfășurare ”. Arran se freacă de frunte. „Și de vreme ce ați spus că sunteți în număr mai mare *și* Winnie a spus că nu vine acasă *și* ați mers și ați cumpărat o casă, m-am gândit că ați putea folosi un alt MacLawry la Londra.” El își înclină capul. „Mă înșel?”

Ranulf clătină din cap. „Mă bucur că vă am aici, așa cum am spus. Dar păstrați-vă opiniile afurisite. ”

"Pot sa fac asta."

După ce au terminat un mic dejun rapid, cei doi au ieșit la grajd. Mai rămăsese puțin, dar o parte dintr-un perete și o grămadă de moloz rupt și înnegrit. Toți băieții grajdului au jurat că nu au făcut nimic pentru a provoca incendiul și că, de fapt, toți fuseseră în camera laterală mâncând când focul a început în spatele grajdului.

Mergând pe perimetrul din spate, piciorul lui Ranulf crăpă pe sticlă spartă. Când s-a ghemuit și a săpat printre iarba și cenușa arse, a găsit gulerul pe jumătate topit și arzătorul unui felinar. După ce l-a sunat pe Arran

peste, au mai găsit câteva bucăți de sticlă spartă. Orice ar fi lovit asta, o făcuse cu oarecare forță.

„Ar fi putut să coboare din interiorul peretelui”, a spus fratele său absent, marcând un loc la patru picioare de locul unde stătuse zidul - locul în care găsiseră cea mai îndepărtată bucată de sticlă. „Dar este mai probabil să fie aruncat pe perete din exterior.”

Ranulf ajunsese deja la această concluzie, el însuși. Când Berling arsese școlile din jurul Glengask și An Soadh - și *știa* că fusese Berling și oamenii săi, cu sau fără dovezi definitive - aruncase ulei și apoi felinare la pereți. Nu identic cu modul în care probabil începuse focul stabil, dar aproape.

„Arran, faci o schiță decentă. Desenați spatele curții aici și marcați unde am găsit bucățile de felinar. Voi aduce o cutie pentru toate

bucățile ei. ”

„Adunăm dovezi, atunci?” întrebă sceptic fratele său. „Da, suntem. Taci și găsește niște hârtie și un creion. ” „După cum porunci, îlaird”.

Debny s-a urcat în timp ce Ranulf punea ultima bucată de felinar în siguranță într-o cutie. Imediat s-a îndreptat pentru a se apropia de mire. „Cum sunt Rowena și Hanovrii?” a întrebat el, oprindu-se să întrebe specific despre Charlotte.

"Toate bune. Lady Charlotte a spus că simte că are ghiulele legate de brațe, dar altfel este bine. ” Servitorul a săpat în buzunar și a scos un bilet împăturit. „A trimis asta după tine, mairdule.”

Ranulf și-a șters mâinile cu funingine pe pantaloni pentru a-și oferi un moment pentru a-și stabili gândurile de curse înainte de a lua misiva și a-l desfășura.

„„ Ranulf ”, a citit el„ Vă mulțumim pentru o seară de neuitat. Dacă trebuie să ne anulați vizita la muzeu, înțeleg complet, dar vă rog să-mi spuneți. Cu drag, CH '”

El rânji. „Fată remarcabilă”.

Potrivit ceasului său de buzunar, era aproape jumătate de zece și avea mare nevoie de o baie și un bărbierit. Pentru că nu numai că intenționa să viziteze muzeul cu Charlotte, ci și-a dorit să arate cel mai civilizat al său în timp ce o făcea. De ce a fost dintr-o dată mai presant decât să demonstreze cine a dat foc grajdului său, avea să dezbată mai târziu.

Arran se aplecă în pragul camerei de dormit în timp ce Ginger se lupta cu nodurile din cravata lui Ranulf. „Vă deranjează dacă iau camera la celălalt capăt al holului?”

"Asta e bine."

Fratele său a ezitat. „Arăți foarte drăguț.”

"Taci. Plec la Hanover House. Vă pot lăsa acolo dacă vreți să o vedeți pe Rowena ”.

Spre meritul său, indiferent de observațiile sau întrebările suplimentare pe care le avea Arran, le-a păstrat pentru el. În schimb, și-a recuperat ghiozdanul și s-a rătăcit spre fundul casei. Ajunsese cu chiar mai puține bagaje decât Ranulf; dacă ar fi vrut să rămână o vreme, ar fi făcut o altă vizită la croitorul plin, obsedat de căptușeală.

Prezența lui Arran i-a oferit lui Ranulf un corp suplimentar de supraveghere, dar nu se putea preface că nu este o ușurare să ai un aliat. Chiar și un nebun care a observat lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Cea mai imediată întrebare a fost dacă Berling va vedea

sosirea unui alt MacLawry la Londra ca pe o amenințare sau ca pe o invitație de a face mai multe probleme.

Și gândindu-mă la asta, va trebui să aștepte până când îl va privi din nou pe Charlotte, diavolul să ia restul.

* * *

„Două litere și o poezie, Winnie, și asta e chiar astăzi!” Spuse Jane, luând hârtia parfumată din mâna lui Rowena și netezindu-o peste genunchi. „Nu știu că„ N’er un penny de cupru la fel de strălucitor ca zâmbetul lui Winnie ”este teribil de romantic, dar rimează.”

Când Charlotte s-a uitat la oaspeții casei lor, Winnie părea mai interesată să studieze norii care treceau pe lângă fereastra salonului decât să chicotească asupra ultimei sale încercări de poezie. „Winnie, fratele tău ar trimite ceva dacă s-ar mai întâmpla ceva. Tu stii asta."

Cu un oftat, Rowena se lăsă pe canapea. „Da, știu.” S-a dus și a luat mâna Charlottei, cu grijă să nu apese blisterele. „Mulțumesc că m-ai ținut departe de picnic. Uneori uit că există o diferență între a fi independent și a fi responsabil. ”

Charlotte dădu din cap, zâmbind. „Este un lucru foarte înțelept de spus.”

„Mă gândesc la asta de ceva timp, acum. Frații mei, și mai ales Ran, și-au petrecut atât de mult timp asigurându-mă că sunt fericit și bine protejat, încât au încetat să se mai considere. Poate că e rândul meu să mă ocup de ei, pentru o dată. ”

„Dar doi dintre ei trei sunt în Scoția", a spus Jane. „Iar Lord Glengask pare suprem capabil să se îngrijească."

Rowena ridică ochii spre chipul lui Charlotte. „Aș crede, nu-i așa?”

Charlotte a vrut să întrebe dacă se referă la ceva anume,

dar înainte de a putea face asta, Jane a reluat cercetarea corespondenței lor de dimineață. „Ceea ce vreau să știu este, dacă ai grijă de fratele tău înseamnă că azi nu putem căuta panglici de păr?”

- Oh, cred că putem face ambele, Jane.

"Asta e o usurare."

Indiferent dacă simțul brusc al responsabilității lui Rowena s-a datorat sau nu incendiului de aseară, Charlotte a fost ușurată să îl audă și așa probabil ar fi Ranulf când i-ar fi spus. Chiar dacă poate s-ar fi gândit că ar putea exagera calitatea și cantitatea pericolului care se ascundea în jurul MacLawrys, cu siguranță ar fi devenit credincioasă aseară.

Un fior o străbătu. A sperat pe jumătate că va trimite înapoi vestea că ar

trebui să le anuleze ieșirea astăzi - nu pentru că îi dureau brațele, ceea ce au făcut-o, sau pentru că nu dorea să-l vadă, ceea ce a făcut - ci pentru că el va cheltui vizita muzeului supărat și complotând răzbunare. Ea a simțit, și deja a simțit, nevoia să-l sfătuiască cu privire la modul în care plănuia să riposteze, iar apoi se vor certa din nou. Nici tipul de argument interesant. Nu putea să fixeze nimic din asta la mândrie, dar nu ar fi surprinsă dacă s-ar ajunge la asta până la urmă.

Ușa camerei de dimineață s-a deschis la două minute după amiază, iar ea și celelalte două fete s-au ridicat în timp ce Longfellow atrăgea atenția în prag. - Doamnele mele, Lord Glengask și Lord Arran MacLawry, a intonat el și s-a îndepărtat de drum.

Winnie era deja la jumătatea drumului spre ușă. „Arran!” a exclamat ea, aruncându-se în brațele unui bărbat cu părul întunecat care părea o versiune mai slabă, mai puțin cizelată, a fratelui său mai mare.

„Iată-te, drăguța mea Winnie”, mișcă el și-și sărută sora pe ambii obraji.

„Cum ai ajuns aici atât de repede?” a cerut ea.

„Încerc să anticipez necazurile.”

Au continuat bâzâind entuziasmați și au introdus-o pe Jane înroșită în mix, dar Charlotte a încetat să mai acorde atenție în timp ce Ranulf se mișca în jurul lor și se apropia de ea. Ceva se întâmplase aseară; nu putea defini ce este, dar când marchizul de Glengask intră în cameră, orice altceva părea să se estompeze. A fost ridicol faptul că, după o pereche de sărutări și o pereche de valsuri și o mână de conversații fascinante, agravante, ea s-a simțit atât de ... atrasă de un bărbat care a greșit atât de mult pentru ea, mai ales când el a însemnat doar mai multe probleme.

Și totuși a trebuit să se oprească să-l întâlnească la jumătatea camerei, să-și arunce brațele pe umerii lui și să-l sărute. A înghițit. În mod clar, s-a obosit aseară și își pierduse rolurile. *Fii logic, și-* a ordonat ea însăși. Faptele nu au putut niciodată să o rătăcească.

Oricât de impresionant ar fi fost în kilt, părea să fi eliminat-o în întregime; astăzi, dacă nu ar crede că ar considera asta o insultă, ar spune că arăta foarte englezesc, de la haina maro la pantalonii din piele de curț până la cizmele sale Hessian foarte lustruite.

„Ce mai faci mâinile, domnișoară?” a întrebat el, luându-i pe amândoi în cei mai mari, mai largi și întorcându-i palmele în sus.

La urma urmei, nu atât de engleză, odată ce a vorbit. Un tremur i-a străbătut coloana vertebrală, așezându-se într-o emoție scăzută între coapse. „Înțeapă un pic”, a spus ea cu o voce chiar cât de reușită, „dar cred că cu o pereche de mănuși și cu o anumită precauție mă voi

descurca destul de bine. Ce mai faci?"

Ochii albaștri adânci ridicați pentru ai întâlni pe ai ei. „Incendiul a rămas stins și cea mai gravă rănire pare să fie o pereche de palme cu vezicule. Sunt ușurat. Și furios. ”

Felul în care a spus-o atât de clar a făcut ca cuvintele să pară și mai mortale. Îi putea înțelege furia, dar el nu era un bărbat care să se mulțumească cu schimbul de cuvinte. „Nu merg cu tine cu mașina dacă vrei să sari afară și să bați oameni pe drum.”

„Așa că mă aștept. Voi face bătaie sau sărit în timp ce sunt în compania voastră. ” Și el a fost de acord atât de ușor că nu a putut să nu fie suspicios. "Focul

a fost un accident, atunci? ”

„Nae, cred că s-a făcut deliberat.”
Charlotte se încruntă. "Atunci de ce-"

„De ce vreau să fiu un domn corect astăzi? Din cauza acestor mâini ”, a spus el încet, mângâindu-și cu degetele mari ușor palmele.

„Din cauza a ceea ce mi-ai făcut azi noapte, *leannan* .”

„Nu sunt singurul care a ajutat. De dragul cerului, tot ce am făcut a fost să transform o manivelă ”.

Un zâmbet lent îi curbă gura. „Ce spunem că renunțăm la muzeu și voi găsi un loc liniștit doar pentru noi?” murmură el, apropiindu-și respirația. „Vă voi explica recunoștința mea”.

Cumva, felul în care spunea că l-a făcut să pară și mai obraznic decât era deja. Și acolo stătea, la douăzeci și cinci de ani, depășind vârsta de a face o căsnicie bună, uitându-se la un bărbat care nu ar putea să o dorească pentru o mireasă. Și un bărbat mult prea periculos ca să-l poată dori ca soț. Perfect, în imperfecțiunea sa.

„Dacă reușești asta fără să stric viața pe care o am”, a șoptit ea înapoi, „aș putea fi bine”.

O scurtă surpriză îi aprinse privirea. „Ce ți-a schimbat mintea,

domnișoară?”

Bărbați. Charlotte l-a favorizat cu un rânjet exasperat. „Chiar vrei să ți-l explic?”

„Nae. Nu dacă există riscul să vă decideți din nou împotriva ei. Să plecăm atunci, nu-i așa? ”

„S-ar putea să nu fie la fel de simplu ca toate astea, știi.”

El încuviință din cap, zâmbetul său ușor trimițând fluturi prin pieptul ei. „Lasă-mi asta, *leannan.* Unde sunt mănușile tale? ”

„Simms le are. Simms? ”

Slujnica doamnei sale a venit și, împreună, au reușit să-și pună mănușile albe și moale pentru copii peste blistere, fără a-i strânge prea mult dinții. A trebuit să se lupte cu o tresărire de fiecare dată când a aplecat o mână, dar câteva blistere arse nu aveau să o țină acasă astăzi. Indiferent de situatie.

Când ridică din nou privirea, Arran, fratele lui Ranulf, stătea privind-o, cu ochii lui albaștri mai curioși, curioși. Nu-i de mirare; uitase complet că era în cameră. - Deci tu ești Arran, spuse ea, oferindu-i mâna. „Winnie vorbește despre tine și Munro tot timpul.”

El rânji. „Vă voi arunca și sper să nu luați refuzul de a vă da mâna ca pe o insultă, Lady Charlotte.”

Ea îi rânji din nou, simțind în el un temperament mai ușor decât posedă fratele său mai mare. La fel de frumos, poate, într-un mod diferit, dar nu la fel de convingător. De fapt, sunt destul de ușurat. Mulțumesc."

Cu o prudență aproape absurdă, Ranulf o luă mâna întinsă și o înfășură peste mânecă. „Arran, te las să faci porunca lui Winnie. Nu provocați prea mult rău, niciunul dintre voi. ”

Charlotte chicoti în timp ce o conducea prin foaier și ieșea pe ușa din față spre baroul lui de așteptare. Bietul tău frate. Tocmai l-ai condamnat să meargă la cumpărături cu panglici. ”

Ranulf ridică din umeri, în timp ce o ajuta să intre în trăsură deschisă. „Arran este obișnuit cu asta. Potrivit lui Rowena, el este singurul frate cu alt gust decât în gură ”.

„Nu știu despre asta. Arăți foarte bine în această după-amiază. ”

„Îi voi spune bloo - Smith cu inima neagră, croitorul pe care l-ați spus. M-a acuzat că mi-am rușinat întreaga profesie pentru că nu l-aș lăsa să-mi pună umărul în umeri. ”

Dacă a existat un bărbat la Londra care nu avea nevoie de tăierea umerilor, a fost Ranulf MacLawry. „Mă bucur că nu ai cedat.”

- La fel ca și eu. Th ... El începu să urce în barouche lângă ea, apoi se opri când observă că Simms stătea chiar în spatele lui. „Și ce *voi* vrei?“

- Mă duc cu tine, domnule, spuse slujnica, punând fiecare uncie de demnitate afrontată pe care o poseda în sentință.

„La naiba spui”.

Charlotte înăbuși un râs. „Ea este șoferul nostru. Nu te pot însoți fără ea sau o altă femeie adecvată prezentă ”.

Cu o răsuflare scăzută, care părea a fi un urât mârâit, Ranulf s-a întors și a dat servitoarea doamnei în trăsură. Simms începu să stea lângă Charlotte, dar el clătină din cap. „Nae. Puteți sta acolo ”, a spus

el, arătând spre scaunul îndreptat spre spate.

„Ranulf”.

- Voi sta lângă tine, Charlotte. De acolo, ea poate vedea mai bine dacă încerc să vă răpesc - ceea ce în mod clar nu voi face acum. ”

Căldura se strecură din nou pe obrajii Charlottei. - Ți-am spus că nu va fi o chestiune simplă, murmură ea în timp ce se apleca să se așeze lângă ea, cald, solid și convingător.

„S-ar putea să mă fi avertizat cu privire la detalii”, s-a întors el, așezându-se suficient de aproape încât coapsele lor au periat. „Nu a venit cu noi înainte”.

„Pentru că Jane și Winnie au fost împreună. Cu toții păstrăm ceea ce noi și societatea spunem că este prețios ”.

- Puritani sângeroși, mormăi el.

Ei bine, ea nu era puritană, desigur, dar îi înțelegea semnificația. Evident, marchizul de Glengask intenționa să fie doar un domn pe cât circumstanțele o cereau. Și, așa cum și-a dorit ea însuși Simms, nu putea decât să dea din cap.

„Este și celălalt frate al tău aici?” întrebă ea, pentru a se distrage de la gândurile de a fi răpită.

„Vrei să vorbești despre familia mea, acum?”

„Cred că un alt subiect ar putea fi de ajutor, da.”

El a oftat. „Nae, atunci. Ursul este încă în Scoția. În ultimii patru sute de ani a existat întotdeauna un MacLawry la Glengask. Este chiar pe creasta familiei, *i gcónaí MacLawry ag Glengask* - „ întotdeauna un MacLawry la Glengask”, la propriu. Și în aceste zile, ei bine, nu aș permite niciodată să se încalce jurământul. ”

Charlotte dădu din cap. „Deci, clanul tău va ști că vrei să spui să nu-i abandonezi niciodată”.

- Da.

Aceasta și semnificația din spatele ei erau, probabil, cel mai nobil motto familial pe care îl auzise vreodată. Și faptul că era mai degrabă în gaelică decât în latină părea ... curajos și mândru, mai degrabă decât ciudat. „Spune-o din nou, nu? În gaelică, vreau să spun. ”

"Cu placere. *I gcónaí MacLawry ag Glengask.* ”

Ea s-a trezit urmărindu-i gura în timp ce vorbea, savurând vocalele alungite și rolul muzical al cuvintelor sale. „Vorbești gaelică acasă? La Glengask? ”

"Aici si acolo. În majoritate vorbim engleză. Cu toții a trebuit să o

învățăm la școală și pentru o vreme, în timpul tatălui meu, am primit permisiunea de a vorbi gaelică deloc. ” A ezitat. „Oricât de satisfăcător ar fi fost să nu știi nicio limbă engleză, nu ne-ar fi servit niciunui dintre noi.”

„Și mama ta era engleză.”

Privirea din ochii lui s-a răcit din nou. „Da. Asta a fost. ”

Din cele spuse de Winnie, Eleanor MacLawry, născută Wilkie, își luase viața la trei ani după moartea soțului ei. Chiar dacă ar fi dorit să o discute, ceea ce în mod clar nu a făcut-o, astăzi nu părea momentul potrivit. În schimb, a încuviințat din cap, căutând ceva care să-i îndepărteze mintea de cum

foarte aproape se așează la ea și cât de cald părea chiar și prin două seturi de haine.

„Deci, spune-mi - ați vrut să vedeți ceva în special la British Museum?”

Tăcere.

Când ea îi aruncă o privire laterală, el se așează cu maxilarul pus, cu privirea directă asupra lui Simms. Iar servitoarea ei nu părea îngrozitor de confortabilă cu examinarea. Nu, nu se așteptase și nu dorise un acompaniator, dar asta nu era din vina servitorului.

„Ranulf”.

„Știi că nu te duceam la nenorocitul muzeu.” „Ei bine, mergem acolo acum, deci ce ai vrea să vezi?”

Privirea lui alunecă peste ea, lentă și persistentă. „Ce mi-aș dori să văd, Charlotte?” repetă el. „Să încep de sus sau de jos?”

Ceruri bune. „Chiar dacă nu doriți să treceți în revistă istoria Angliei din cauza luptelor cu Scoția”, a spus ea grăbită, încălzind din interior spre exterior, „sunt expuse câteva articole minunate grecești și egiptene”. Briza a suflat o șuviță a părului său lung și ondulat, negru, peste unul dintre ochii săi de safir, iar ea aproape că i-a îndepărtat-o de pe față, înainte să se prindă și să-și liniștească din nou mâna.

„Da. Sunt sigur că există. ” Se așează înapoi pentru o clipă, cu o lovitură neliniștită a degetelor pe coapsa sa hipnotică. Apoi a mormăit câteva cuvinte în gaelică că ea era sigură, dacă ar fi tradusă, ar suna mult mai rău în engleză. - Nu pot, mormăi el.

„Ce nu poți?”

„Faceți asta toată ziua fără să vă atingeți.” S-a așezat brusc în față pentru a-i fixa pe servitoarea doamnei cu privirea lui feroce. „Simms, da?”

- Da, stăpâne, răspunse slujitorul, obrajii devenind roșu.

Charlotte se încordă. Dacă ar fi vrut să-l ordoneze pe Simms să

iasă din barouche, ea ar trebui să intervină - atât de dragul slujnicii, cât și pentru ea. Orice ar vrea ea în mod privat, ei erau pe stradă în mijlocul Londrei. S-ar observa o anumită măsură a adecvării.

„Dacă ați ști că stăpâna voastră se comportă greșit, dar că nu va veni niciun rău, ce ați face?”

Simms se uită de la el la Charlotte. „Reputația doamnei mele va fi întotdeauna în siguranță cu mine”, a spus ea după o clipă, o mândrie acerbă în vocea ei pe care Charlotte nu și-a amintit că o mai auzise vreodată. „Nu aș vorbi niciodată despre treburile ei private, dacă tăcerea nu i-ar fi pus în pericol siguranța”.

- Hm, a meditat el, stabilindu-se din nou. - Debny. Du-ne la Gilden House. Vreau să îi arăt lui Lady Charlotte pagubele stabile la lumina zilei. ”

„Da, îlaird”.

„Și aceasta este ideea ta de discret?” Șopti Charlotte, întrebându-se fugitiv dacă ieșise din Mayfair și intră într-o poveste romantică sălbatică.

„Este tocmai ideea mea de discret”, a revenit el în acea șoaptă zgomotosă și joasă, care a început căldura între coapsele ei. „Dacă aș fi stat lângă tine toată după-amiaza, uitându-mă la nenorocite de statui, toată lumea ar ști cât de mult îți doresc, *leannan* . Și asta nu ar fi discret. ”

„Dar conduci direct la tine acasă și mergi înăuntru?”

„Cu Simms să vă însoțească”. El își înclină capul. „Mă conduci la nebunie, domnișoară. Dacă nu mă vrei, cel mai bine ai spune acum. Nu sunt un bărbat pe care-l tachinezi, Charlotte Hanover. ”

Inima îi scutura. Ideea de a se despărți de el astăzi fără să ... îl atingă, a făcut-o să doară. Făcuse clar de la început că urmărirea lui era doar satisfacerea unei dorințe fizice, dar nu era singurul care dorea ceva. „Indiferent dacă este o greșeală sau nu, nu mă pot gândi la un moment mai bun pentru a face una”, a spus ea în cele din urmă.

Ranulf făcu o grimasă. „Am auzit laude mai bune, dar așa va fi.”

În următoarele cincisprezece minute, ea a încercat să nu lase săriturile trăsurii să o apese de partea lui. A încercat o conversație puțin mai casuală, ceva la care a excelat în general, dar nimic nu a funcționat. Londra nu păruse niciodată atât de mare sau distanțele atât de mari.

Când au ajuns pe Market Street și barocul s-a oprit în fața treptelor principale ale Gilden House, fălcile îi dureau de a fi strânsă atât de strâns. Înainte ca Owen să poată ieși chiar din casă, Ranulf a deschis ușa trăsurii și și-a închis cotul pentru a o ajuta la pământ.

„M'laird”, a spus lacheul, „nu ne așteptam să vă întoarceți…”

- Du-l pe Simms aici, la bucătărie, pentru a mânca ceva, o întrerupse el, ținându-l pe Charlotte aproape de el. „Îi vreau pe toți ceilalți de la parter până nu spun altceva.”

„Da, îlaird”.

„Voi și Fergus sunt incluși.”

- Îl voi aduce imediat, mairdule.

Charlotte intră pe ușa din față, deși avea senzația că, dacă ar fi ezitat, ar fi ridicat-o și ar fi aruncat-o peste umăr ca un sac de sfeclă.

- În acest fel, mormăi el din spatele ei, indicând scara.

Își aminti unde se afla maestrul lui dormitor. Până la urmă, îl arătase chiar seara trecută. „Nu mă grăbi”, a poruncit ea, împingând un umăr înapoi împotriva lui și oprindu-se pe palier. „Nu sunt o vacă păstrată la măcel”.

"Doamna mea?"

Charlotte se uită în jos pentru a-l vedea pe Simms stând la capătul scărilor, Owen privind-o cu privirea fixă și pare gata să o tragă cu forța în bucătărie. „Ce este, Simms?”

„Voi fi discret - dacă asta *îmi* dorești să fiu.”

În mod clar, Simms nu a aprobat nimic din toate acestea, dar i-a încălzit inima lui Charlotte faptul că a pus întrebarea, în ciuda faptului că a fost depășită în număr de bărbați mari din Highland și, în felul în care slujnica o formulase.

Simțind că ar fi pe cale să facă un pas în purgatoriu - ceea ce ar fi fost, potrivit celor mai potrivite doamne - a zâmbit. „Mulțumesc, Simms. la un prânz. Sunt acolo unde aș vrea să fiu. ”

În vârful scărilor, se întoarse la dreapta și păși în generoasa cameră principală a lui Ranulf. O clipă mai târziu, ușa s-a închis în spatele ei și a auzit cheia întorcându-se pentru a le încuia.

- Un lucru bun că tânărul Simms a cooperat, râse Ranulf, fără să se miște din ușă. „S-ar putea să fi trebuit să o dezlănțuiesc în sălbăticie și să sper că nu va putea găsi drumul înapoi.”

"Ca un caine?" Charlotte se întoarse să-l privească. De fapt, se așteptase ca el să înceapă să o bage în momentul în care treceau pragul. Dar acolo stătea, cu un umăr pe rama ușii și cu brațele încrucișate pe piept.

„S-ar putea să fi funcționat. Ar putea totuși, dacă va fi nevoie. ”

În timp ce el vorbea, ea se îndreptă spre fereastra din față, stând departe

de vederea străzii în timp ce trăgea perdelele închise. Cealaltă fereastră dădea afară

spațiul gol unde fusese grajdul, așa că l-a lăsat în pace. Acest lucru se simțea suficient de clandestin, fără a stinge toată lumina din cameră.

„Ai de gând să stai acolo?” a întrebat-o în cele din urmă, privindu-l în timp ce el o privea rătăcind prin cameră.

„Mi-ați spus să nu vă grăbesc. Sunt aici unde vreau să fiu cu voi, așa că m-am gândit că puteți veni aici și să mă sărutați în timpul vostru. ”

Inspirând adânc, încercând să-și înăbușe fluturarea din piept, a mers până la el. „Vreau să fiu clar despre un lucru”, a spus ea, punând o mănușă arătătorul pe piept.

„Ai atenția mea.”

- Asta pentru că avem o ... dorință reciprocă, spuse ea încet, înfășurându-și degetul în cravata lui. „Nu sunt o domnișoară slabă și nu ești un cad inim. Este pur și simplu o chestiune de atracție. ” Acolo. Pentru propria ei ... mândrie, avea nevoie, a arătat clar că a înțeles circumstanțele și că nu dorea ceea ce el nu oferea.

- O chestiune simplă, repetă el, întinzându-și mâna pentru a învârti bucla blondă agățată de tâmpla ei în jurul degetului. - Cred că ar trebui să mă săruți acum, Charlotte.

Capitolul zece

Ea a zburat, la câțiva centimetri de a-i oferi momentul la care visase în ultima săptămână. Ar fi fost o chestiune atât de simplă, să te apleci puțin înainte și să-i atingi gura dulce cu a lui.

Dar Ranulf se ținea exact acolo unde se afla, fiecare mușchi suferind de tensiune. Aceasta fusese sugestia lui, în casa lui și în funcție de calendarul său. Era obișnuit să conducă, să ordone să se facă ceva și apoi să-l vadă realizat. A-i permite lui Charlotte să decidă momentele

următoare a fost atât înnebunitor, cât și extrem de excitant.

Degetele înmănușate se jucau cu cravata, remorcherul blând și trage, probabil, cea mai erotică senzație pe care o trăise vreodată. Respirația i se făcea lentă și profundă, inima păstrându-și timpul în timp ce aștepta.

În cele din urmă, și-a strecurat palmele pe pieptul lui, s-a ridicat pe degetele de la picioare și lumina de pene și-a lipit buzele de ale lui. *Slavă Domnului.*

Permițându-și să se miște din nou, Ranulf îi cuprinse fața în mâinile lui, sărutând-o pe spate până când buzele ei se înmuiază și ea se deschise puțin către dinții și limba lui în căutare. Când ea a gemut, presiunea din zona inghinală sa triplat, iar el s-a mutat pentru a-i apuca șoldurile, trăgând-o mai aproape de el.

Ea a numit-o o atracție reciprocă. El a numit-o obsesie pentru o femeie încăpățânată, înnebunitoare care, cu câteva cuvinte, îl făcuse să reconsidere decenii de resentimente și prejudecăți. Ochii lui se simțeau deschiși. Dacă ar fi decis că nu se bucură de compania lui sau că părerile lui îl făceau inacceptabil chiar și ca iubit temporar, el rămânea nesigur ce ar fi făcut.

Sărutând-o încă, și-a vărsat haina croită în limba engleză. Apoi și-a descheiat vestul și l-a lăsat și el pe podea. - Vino, drăguță, murmură el, îndreptându-și atenția asupra trio-ului de nasturi care o țineau pe pelisa drăguță, de culoare verde închis, peste rochia de muselină verde și galbenă.

Mâinile lui i-au periat sânii în timp ce el lucra, iar ea a sărit puțin. „Mă simt foarte răutăcioasă”, răsuflă ea nestingherită, rupându-se din gura lui pentru a-și vedea mâinile călătorind pe fața ei.

Deschise pelisa și o împinse pe umeri. Să-i smulgă fiecare cusătură de îmbrăcăminte ar fi fost mai satisfăcătoare, dar el promisese o măsură de discreție, iar ea îl considera deja un diavol violent. Întoarcerea ei acasă cu toți nasturii și cusăturile rupte nu ar fi nici discretă, nici înțeleaptă.

Lăsându-și privirea de pe fața ei, el îi cuprinse sânii prin muselina subțire. Aveau dimensiunea potrivită pentru mâinile lui, de parcă ar fi fost făcută cu el în minte. El îi strânse strânsoarea și ea gâfâi, apăsându-și palmele. „Purtați prea multe haine afurisite”, a remarcat el, încercând să nu sară în timp ce șoldul i se peria de cocoș.

- Cred că aș vrea să mă așez, a comentat ea slab, aplecându-se din nou spre gura lui.

„Vă voi face unul mai bine”. Îndoiindu-se, a luat-o în brațe și a dus-o la patul său mare și moale.

În timp ce o așeza în centrul saltelei plinuțe, ea și-a încurcat degetele în părul lui, trăgându-l peste ea. Ranulf se lăsă pe șoldul său lângă ea, ținându-i corpul blând înfășurat în brațele lui. A luptat cu senzația că nu era suficient de aproape de ea, că trebuia să fie imediat în interiorul ei, pentru a-și satisface propria nevoie, pentru a o revendica pentru a lui. El ar fi. El ar fi făcut-o, dar pentru amândoi de dragul lor, ar merge încet. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o înspăimânte sau să o rănească.

Dar apoi ea îi rânji și-l trase de cravată. „Cine din lume a legat asta?” a întrebat ea chicotind, împingându-i bărbia lateral, în timp ce își desfăcea nodurile cu degetele înmănușate.

Ambele acțiuni i-au servit să-i reamintească că ea nu era atât de delicată pe cât el crezuse anterior. „Bietul ghimbir”, se întoarse el. „Valetul meu. El a spus că aproape și-a pierdut ambele brațe din cauza încăpățânării tale ”.

„Încăpățânarea mea?” repetă ea, trăgând în cele din urmă cravata și aruncând-o de pe pat.

„Da. El a spus că i-ar fi dat drumul la acea manivelă de găleată după douăzeci de minute noaptea trecută, dar nu ar putea să te lase să-l câștigi ”.

Ea chicoti. "Om sărac."

Profitând de conversația de moment, se rostogoli pe spate și se așează să-și smulgă cizmele englezești și să le arunce pe podea. „Știu la ce se gândea valetul meu, atunci, dar ce zici de *tine* , *leannan* ? Și dă-mi picioarele tale. ”

- Nu-mi amintesc să mă gândesc prea mult la nimic, meditä ea, ridicând un picior pentru a-și pune glezna în mâna lui de așteptare.

Își scoase pantoful de mers cu toc jos și îl puse lângă cizme. „Mă îndoiesc că nu v-ați gândit vreodată nimic. Ești îngrijorat de mine, domnișoară? ”

Ea și-a predat celălalt picior. „Nu te mai văzusem de o săptămână. M-am gândit că după ce te-ai străduit să cumperi o casă și să găzduiești o cină și să fii așa ... ”

„Gentlemanly?” a sugerat el, deși nu se simțea deloc blând în acest moment.

„Aveam să spun cu mintea deschisă”, a contracarat ea, așezându-se să-l ajute să-și scoată coada de tricou din pantaloni. „A fost greșit că comportamentul slab al altcuiva te-ar putea convinge să pleci din Londra. Nu am vrut să pleci. ”

- E foarte plăcut să auzi, murmură el și îi prinse degetele înmănușate în ale lui. „Vreau să simt mâinile tale asupra mea, Charlotte.”

Ea a dat din cap. "La fel și eu."

„Vezi vezicule?”

"Voi gestiona."

Asta l-a făcut să zâmbească. „Cu siguranță așa sper”. Înclinându-se peste mână, deschise nasturii de perle și scoase cu atenție mănușa. "Bun?" a întrebat el, ridicându-și privirea, pentru a o găsi studiindu-i fața.

"Bun. Celălalt, acum. ”

El a ajutat-o să o îndepărteze. În momentul în care a făcut-o, ea și-a împins partea din față a cămășii și și-a trecut ușor palmele peste pieptul lui. Gâfâitul penei îl făcea să tremure. Când ea îi trecu degetele curioase peste sfarcurile lui, el inspiră greu, îi luă capetele cămășii și îi trase treaba peste cap.

- Arăți ca o sculptură grecească, medita ea, cu degetele calde și instabile pe pielea lui.

„Nae. Una scoțiană. ”

Charlotte râse, sunetul stârnitor aproape că-l determină să spargă cusătura pantalonilor. *Dulce Sfânt Andrei* . Răsucindu-se pentru a o înfrunta din nou, el

și-a tras mâneca de muselină pe braț. Încet, Ranulf se aplecă să-i sărute umărul dezgolit.

A gustat slab de lămâi. Avea pistrui pe care încerca să se estompeze? El spera că ea nu va face așa ceva; de fapt, i-ar plăcea să găsească și să sărute fiecare pistrui de pe pielea ei frumoasă. În timp ce ea își curbă gâtul spre el, el îi trecu buzele peste urechea ei și pulsul la baza maxilarului, apoi pe umărul ei din nou, trăgându-și partea din față a rochiei în timp ce el se îndrepta. Vârful sânului, curba moale și perfectă, pietricela rigidă a mamelonului.

- Ranulf, gâfâi ea, înfășurându-și mâinile în jurul antebrațelor lui.

Încă jucând cu sânul ei, își ridică privirea spre ea. „Vrei să mă opresc?”

"Nu. Cu siguranta nu. Dar nu arăți teribil de confortabil jos ... acolo. ”

„Oh, sunt nae. Sugrumată, mai degrabă. ”

- Atunci hai să facem ceva în legătură cu asta, a sugerat ea inegal, strecurându-și mâinile pe coastele lui până la talie.

Ranulf rânji, sărutându-i sânul expus. „Aș fi un prost să mă cert cu asta. Dar nu v-a rănit mâinile. O să o fac."

Alunecând de pe pat, stătea în picioare și desface rapid nasturii

pantalonilor. Apoi, gândindu-mă că a fost bine, mai târziu, și-a scuturat piepturile de șold pe șolduri și a dat afară din ele. El îi privea fața, așteptând o exclamație fecioară sau ... ceva. Deși, dacă ar fi văzut statui grecești, ar avea o idee despre anatomia masculină.

Privirea ei coborâtă zăbovi. În cele din urmă, ochii alune se ridicară pentru a-l întâlni pe ai lui. „Deci, asta e ceea ce aveți sub kilt, Ranulf MacLawry."

El a râs. „Acum cine este rău?" s-a batjocorit și s-a întors la pat. „Îngenunchează și ridică-te puțin."

Când a făcut-o, el și-a luat fundul rochiei și a tras-o în sus, a trecut de genunchi, de coapse, deasupra încâlcirii de bucle moi aurii și a ridicat-o peste cap și a scos-o.

"Bine?" a îndemnat-o după un moment, scufundându-se din nou pe spatele ei.

Nu a încercat să se acopere sau să-și lase ochii timid.

Femeie remarcabilă. „Ești mai frumos decât răsăritul soarelui", a spus el cu voce tare, încă zâmbind. „De data aceasta cred că voi veni la voi." Se mișcă peste ea, trăgându-i picioarele până când ea se întinse pe spate sub el.

De data aceasta sărutul ei era la fel de fierbinte și cu gura deschisă ca al lui. El a sărutat-o până când au rămas fără respirație și gâfâind, apoi s-a deplasat încet pe lungimea ei subțire, tachinând mai întâi un sân și apoi celălalt, urmărindu-i pieptul cu buzele și șerpuind până la buric și apoi coborând până cu o săgeată a limbii lui o gustă.

„Ceruri bune!" scârțâi ea, aproape că îl clătina cu un genunchi. "Oh, îmi pare atât de rău."

Ca răspuns, Ranulf a strecurat un deget în interiorul ei și ea a gemut. Mm. Era fierbinte și umedă - pentru el. - Hristos dulce, murmură el, mutându-se din nou cu limba.

De data aceasta a tresărit și a pulsat, venind cu o goană dulce care a făcut-o să strige și cocoșul lui sărită convulsiv. - Asta ... Oh, al meu, reuși ea, râzând fără suflare.

„Acum îmi vine rândul, cred", a răstit el, sărutându-se din nou pe corpul ei. Fusese mai răbdător decât un sfânt, de dragul diavolului, și dorea foarte mult să se îngroape în adâncurile ei strânse.

În ultimul moment și-a amintit prezervativul francez pe care l-a aruncat în buzunarul hainei, cu șansa ca planurile sale pentru ziua respectivă să fi mers așa cum și-a dorit. Cu un blestem, s-a rostogolit de pe pat, și-a găsit haina lângă ușă și a săpat chestia.

"Pentru ce este aia?" a întrebat ea, ridicându-se pe coate și arătând

deja delicios dezordonată.

„Pentru a vă împiedica să rămâneți cu copilul”, a răspuns el, strecurându-l și legând panglica.

„Așa se face așa. Este foarte drăguț. ”

- Nae, spuse el, întorcându-se la pat. „Puiul unui bărbat este„ măreț ”sau„ frumos ”sau„ mândru ”. Nu este drăguț. ”

Mergându-se din nou peste ea, Ranulf își împinse genunchii și se așeză între coapse pentru a-i săruta din nou gura dulce, tachinându-i sânii cu degetele lui. Când o făcu din nou plânsul de plăcere, își înclină șoldurile înainte, intrând în ea încet și cu atâta grijă cât putea. Îndemnul de a o lua pur și simplu, imediat și în mod repetat, l-a împins din nou, dar el s-a reținut.

"Gata?" el a tras.

Ea dădu din cap în tăcere, cu ochii mari și cu degetele frământând în umerii lui. El i-a spus să respire adânc și să o țină. Când a făcut-o, el

a împins înainte, a trecut de marginea subțire a rezistenței și a intrat complet în ea. Charlotte a strâns ochii, a respirat al doilea fior și

ridică din nou privirea spre el. Pentru o clipă lungă, el a rămas acolo unde era, sărutând-o până când ea s-a relaxat din nou și a jurat în sinea lui că va fi ultima oară când îi va provoca durere.

În cele din urmă, se trase puțin înapoi și împinse din
nou. "Mai bine?" - Da, se întoarse ea. "Vreau mai mult."
"In regula, atunci."

Ranulf se legănă din nou în ea, apoi începu o pompă lentă și plină a șoldurilor. Se simțea ... rafinată și strânsă în jurul lui, gemetele ei blânde îl conduceau mai repede și mai adânc. Amândoi s-ar putea să-și cunoască filosofiile la fel de mult ca viața lor să-i facă incompatibili, dar nu s-a simțit așa. Piele cu piele, sudoare amestecată, limbi încâlcite, se potrivesc extraordinar de bine.

Ea a venit din nou, pulsând în jurul lui și, în cele din urmă, el a cedat dorinței de a o lua bine și cu adevărat. Mai greu, mai adânc, mai repede, până când, cu un geamăt în creștere, s-a revărsat în ea.

Prăbușindu-se pe spate, o trase peste piept. O clipă lungă au rămas acolo, membrele încurcate și respirația ei caldă pe pielea lui. Părul ei îngroșat cu grijă era o rușine și, unul câte unul, scoase știfturile din masa aurie moale, lăsându-l să cadă pe pieptul lui ca lumina soarelui. Palma ei veziculoasă se întindea deasupra inimii lui și el se întrebă dacă ar putea simți cum bate.

Nu crezuse niciodată în basme, în fenomenul iubirii la prima vedere. Asta l-a determinat pe tatăl său să tragă o mireasă engleză în Highlands.

Ea dorise un titlu, iar el o dorise, iar dezastrul a urmat. Dar știa cu siguranță că Eleanor MacLawry nu ar fi fugit niciodată afară noaptea pentru a ajuta la lupta împotriva unui incendiu asupra proprietății propriei familii - cu atât mai puțin a altcuiva. Și nu ar fi stat niciodată pe picioare până la punctul în care mâinile i s-au blisterat.

Charlotte făcuse mai mult decât atât. Ajutase la organizarea haosului de bărbați, găleți și apă, iar bărbații care nu știau cine era ea ascultaseră și ascultaseră. Era drăguță și amabilă, dar a rămas fermă și și-a spus mintea - chiar și cu el, când nimeni nu îndrăznea să facă asta.

Cel mai înțelept, ea venise în patul lui după ce el acceptase să nu fugă și să-l atace pe Berling. Când își îmbrăcase ținuta civilizată adecvată și jurase să lase logica și rațiunea să ducă ziua. A fost un lucru atât de dificil de făcut? El a făcut-o

crescut într-un loc în care un om deținea puterea atât cu pumnii, cât și cu mintea. A existat o altă modalitate de a proceda?

Ranulf se încruntă în timp ce își învârtea ușor degetele prin părul ei. Își așezase o parte din șmecherele scoțiene. Erau drăguți, entuziaști și de altfel uitați. Femeia care se afla în prezent în brațele lui era orice altceva decât de uitat. Au fost, la urma urmei, atât de incompatibili? La ce ar fi trebuit să renunțe, dar să lovească cu pumnul un ticălos sau doi merituoși? Evident, de vreme ce se simțise deranjat de a face schițe și de a colecta probe, hotărâse deja că era dispus să folosească mijloace legale pentru a-l opri pe Berling. Fie că l-a înlăturat pe Donald Gerdens, fie dacă legea a făcut-o, rezultatele ar fi aceleași - cu o diferență crucială. Charlotte Hanovra.

"Dormi?" șopti ea, curbând un cerc leneș acum peste inima lui cu degetul arătător.

„Nae. Îmi adun forța pentru o altă
încercare. ” „Mm”.

Tocmai felul în care a spus asta a fost un mod corect de a-l face din nou greu. „Mă gândesc că am petrecut o după-amiază lungă la muzeu și am stat destul de mult timp oglindind acele statui grecești goale care vă plac atât de mult.”

Ea chicoti, sunetul reverberând în pieptul lui. „De fapt, cred că prefer versiunea scoțiană.”

Al naibii de mult spera, pentru că nu avea intenția de a se despărți de această femeie engleză. Ceea ce începuse ca o ușoară curiozitate se modificase și se adâncise. De fapt, el a vrut să o țină până când a putut să-i pună un inel pe deget și să spună tuturor că Charlotte Hanover îi aparține. Pentru totdeauna.

* * *

Charlotte își lăsă capul pe un cot pentru a-l urmări pe Ranulf tamponând gol și magnific până la ușa camerei de dormit. Deschizându-l, se aplecă pe hol. „Owen!” strigă el. „Sandvișuri!”

„Foarte regal”, a comentat ea, în timp ce el se întorcea în patul lui cel mare și se așeză pe pat.

"Sunt infometat."

Nu a fost o surpriză, având în vedere eforturile sale. Și ea era destul de înfometată. - Luăm masa în sala de ceai a muzeului, atunci? ea

a întrebat, mutându-se puțin pentru a-și trece un deget de-a lungul coastelor. Atingerea pielii unui bărbat - pielea lui - era de nedescris excitantă.

„Da. Și presupun că sorbim ceai din cesti delicioase și ciugulim sandvișuri mici cu crustele tăiate. ”

"Da suntem. Și apoi cred că vom face o plimbare pe îndelete printre sarcofage și mumii înainte de a mă întoarce acasă. ”

A alunecat pe pat până când fețele lor erau uniforme. „Îmi place British Museum. Ce alte obiective turistice din jurul Londrei mi-ai putea arăta, *leannan* ? ”

"Ce înseamnă asta? *Leannan* ? ”

Ridicând un umăr, el o prinse de mâna dreaptă și o ridică pentru a o examina cu atenție. „Știți, Debny are niște căptușeli de cai care probabil v-ar face.”

Ea se strâmbă. „Nu vreau să miros a liniment de cal”.

Pe rând, îi sărută vârful degetelor. Senzația, gestul, au făcut-o să tremure. „Am făcut-o în ultimii ani. Denivelări, zgârieturi, entorse - vindecă totul, potrivit lui Debny. ”

„Prefer să sufăr, vă mulțumesc foarte mult.” Charlotte își înclină mâna. „Nu ai de gând să-mi spui ce înseamnă *leannan* , atunci? Îl pot întreba pe Winnie, știi. ”

- Ești o femeie persistentă, Charlotte. O trase din nou peste piept, înfășurându-și brațele puternice în jurul ei. „Cred că cea mai bună traducere ar fi„ dragă prietenă ”, a tras el.

A sunat foarte frumos. Ceea ce nu suna a fost un termen pe care cineva l-ar folosi pentru a descrie un partener într-o uniune unică rezultată din simpla atracție reciprocă. Bineînțeles, în acest moment nu era nimic deloc simplu despre cum se simțea. Sau cum s-a simțit împotriva ei. Într-adevăr, singurul fapt simplu a fost că nu dorea ca aceasta să fie singura dată când i-a împărțit patul.

„Ce este asta, atunci?” a întrebat ea, bătându-și nasul și încercând să se distragă de la gândurile inutile.

Își înclină capul pentru a privi în jos fața ei. „Ai un yen să înveți scoțianul, atunci, nu-i așa?”

„Este un limbaj frumos.”

Înainte ca oricare dintre ei să se poată întreba dacă are mai mult în minte sau nu - ceva cu siguranță că nici măcar nu putea să răspundă la propria satisfacție - ușa lui a clătinat. „M'laird”, se auzi vocea lui Owen, „Am sandvișurile tale”.

„Lasă-i pe podea.”

„Fergus a mâncat deja unul dintre ei pe drum până aici.”

- O, de dragul Sfântului Andrei, mormăi Ranulf și alunecă din nou de sub ea. Mergând spre ușă, scoase o pătură din spatele unui scaun și o înnodă în jurul șoldurilor. Deblocând ușa, păși în deschidere. - O mențineți pe servitoarea ocupată? a întrebat el, luând tava cu mâncare din mâinile lacheului.

„A fost strânsă ca o călugăriță, domnule, uitându-ne la noi de parcă mirosim putreziți cu toții.”

Charlotte se întrebă brusc dacă nu-i cerea prea mult lui Simms. Femeia de serviciu fusese angajată în ultimii șapte ani, de când împlinise optsprezece ani și în tot acest timp nu credea că ar fi făcut vreodată un singur lucru pentru care ar fi trebuit să obțină discreția lui Simms.

- Sper că nu o vei înspăimânta, spuse ea, strângând cearșafurile învelite în jurul ei și în picioare.

- Nae, a protestat lacheul, aruncându-și gâtul pentru a o vedea în jurul umerilor lui Ranulf. „Suntem blânzi ca miei, suntem.”

Ranulf se schimbă, blocând din nou vederea lui Owen. „Asta va face. Pleacă de aici." „Nu pot sta mult mai mult”, a spus Charlotte.

Umerii lui largi s-au ridicat și au căzut. „Slujnica să vină aici în zece minute”, a modificat el, „iar barouche-ul a adus-o în treizeci”.

„Da, îlaird. Ești sigur că ...

Închizând ușa, Ranulf o încuie din nou și o înfruntă, cu tava cu sandvișuri într-o mână. Pentru o clipă, privirea lui o luă din cap până în picioare, oprindu-se la sânii ei și la fața ei. - Vino la masă, spuse el, trăgând un al doilea scaun pe masa sa mică de scris. „La fel de bine puteți mânca ceva înainte să plecați.”

Înăbușind dorința de a trimite o privire regretabilă înapoi la pat, Charlotte a ridicat cearșafurile și l-a urmat. „Am acceptat o invitație la soirele ducelui și ducesei de Esmond mâine seară”, a spus ea, așezată. „Vei participa?”

Aproape imediat a regretat că a întrebat, pentru că fusese îndepărtat cu forța de la ultimul mare bal la care participase și din motive întemeiate. Probabil că nu ar fi primit o invitație la următorul - sau la oricare altul în acest sezon. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu ar mai avea o altă ocazie ușoară de a se certa în public, dar în acest moment și-ar fi dorit în mare parte să aibă o altă șansă să danseze cu el.

El a luptat un sandviș și a început o secundă în timp ce ea a rontăit-o pe a ei. Da, s-a simțit înfometată, dar o doamnă nu și-a umplut mâncarea în gură, de parcă ar fi îngrijorată că altcineva ar vrea să o ia.

„Myles a fost invitat”, a spus el, între mușcături. - Voi merge ca oaspete al său. "Oh. Asta e bine atunci."

El o privi. - Nu ai de ce să-ți faci griji, Charlotte. Atâta timp cât nu-i dai lui Berling un dans cât timp sunt acolo. ”

Căldura a străbătut-o din nou. Era gelos? Cu siguranță nu suna ca un om care zgâria o mâncărime, ca să zic așa, și care își continua acum drumul vesel. Pe de altă parte, își amintea bine ce se întâmplase ultima dată când el și Berling se întâlniseră peste cardul ei de dans.

„Aș spera, Ranulf, că dacă tu și lordul Berling ne veți întâlni din nou, veți decide să nu-l loviți, pur și simplu pentru că sunteți un om inteligent, articulat, grijuliu, care nu are nevoie să recurgă la cea mai bazată metodă de ... orice . ”

Ranulf a mestecat și a înghițit. „Și spun din nou, nu-i dai lui Berling un dans și nu vei mai avea de ce să-ți faci griji”.

Dacă tirada ei în miniatură nu i-ar fi șters distracția ușoară de pe față, poate că făcuse unele progrese cu el. Decizând că merită să-și riște mânia, ea întinse mâna dreaptă. - Atunci, un acord. Nu voi dansa cu el și tu nu-l vei da cu pumnul. ”

Ștergându-și mâna de pe pătură ce-și încingea talia, Ranulf întinse mâna peste masă și cu grijă evidentă îi apucă degetele. „Da. O înțelegere."

Charlotte a zâmbit la asta; nu se putea abține. Pentru că, dacă ar putea decide o anumită reținere, mai degrabă să-și slujească mintea decât mândria, atunci probabil că nu ar fi fost pe deplin incompatibile pe cât creduse ea. Și poate că ar putea aranja să vadă mai multe atracții la Londra pe care nu le-ar vizita niciodată înainte de a se întoarce în Scoția pentru a se căsători cu o doamnă care nu era Sasannach.

Ea a scuturat acel gând. În momentul de față, el nu era cu niște tinere din Highlands și ea nu petrecuse niciodată o zi atât de plăcută ca aceasta. - Încă mai ai mâna mea, domnule, a subliniat ea, râjetul ei adâncindu-se.

„Și eu, acum?” Fără avertisment, o trase de deasupra mesei și o sărută. Sandvișurile rămase și tava au sărit pe podea.

Se așeză pe poala lui, zvârcolindu-și șoldurile, în timp ce îl simțea întărindu-se sub coapse. Anatomia masculină a fost cu adevărat un lucru minunat. Nu e de mirare că domnișoarele trebuiau să rămână ignorante până la căsătorie; cunoașterea deliciilor sexului ar schimba, în opinia ei, oricum felul în care o femeie privea fiecare potențial tânăr. Ea, cel puțin, ar insista cu siguranță să vadă mai întâi un viitor soț gol.

O bătaie politicoasă a sunat la ușă. „Îl voi trimite pe Simms, nu-i așa?” murmură el, strecurându-și mâna în faldurile cearșafurilor pe care le purta și aruncând o unghie peste mamelonul ei.

A sărit, dorința străbătând-o din nou. A vrut să-i trimită pe toți, să-și petreacă fiecare moment rămas în extazul îmbrățișării lui. Dar servitoarea ei a așteptat chiar afară, împreună cu reputația ei, familia și societatea ei. Cu un ultim sărut persistent, se îndepărtă de el și se ridică. „Ar trebui să-ți pui și tu hainele la loc, ca să mă poți vedea acasă.”

Îngustând un ochi, Ranulf se ridică în picioare. „Așa cum veți face, atunci, Charlotte”.

În timp ce ea se îndrepta spre ușă, el și-a adunat cizmele și pantalonii, împreună cu cămașa, haina, cravata și vesta. Când se opri în fața ei, Charlotte își ridică privirea în privirea lui albastră profundă.

- *Sròin,* murmură el.

„Îmi cer iertare?”

Cu un zâmbet slab, el se aplecă și îi sărută vârful nasului. - *Sròin,* repetă el și deschise ușa cu mâna liberă. „Voi fi în camera de pe hol dacă ar trebui să ai nevoie de mine.” Ignorându-l pe Simms rigid, cu ochii mari, și-a părăsit camera de dormit.

Charlotte inspiră adânc. „Simms, vino să mă ajuți să mă îmbrac”. "Da, doamna mea."

Aruncând cearșafurile pe podea, Charlotte a mers să-și găsească câteva lucruri. - *Sròin, spuse* ea experimental, atingându-și nasul.

Undeva, în ultimele două săptămâni, viața ei devenise interesantă, neașteptată și chiar interesantă. Știa cu exactitate cui să-i mulțumească pentru asta și din toată inima spera că va continua. Orice ar fi avut ea și Ranulf - o atracție reciprocă, un sentiment de incompatibilitate care, cel puțin din partea ei, începuse să slăbească - aștepta cu nerăbdare să descopere ce va urma. Și se întrebă dacă și spera că Ranulf simțea la fel.

* * *

„Nu ai de gând să mă întrebi despre Lachlan?” Întrebă Arran, în timp ce el, Rowena și Jane stăteau în grădina Hanover House.

Ea clătină din cap. "Nu. I-am dat șansa să-mi fie dor de mine sau să vină după mine. Dacă nu a făcut-o niciuna, nu vreau să mai fac nimic cu el. ” Părea oricum ceva ce ar trebui să spună și, lângă ea, Jane dădea din cap cu emfază.

Fratele ei nu părea aproape la fel de convins. „Acum o lună mi-ai jurat că îl iubești și că ai intenționat să te căsătorești cu el. Și așa spuneați, de când ați putut vorbi ”.

„Eram un mic bairn - bebeluș - și m-am înșelat.”

„Mă bucur că inima ta se poate repara atât de repede, Winnie”, a răspuns el, „deși ar trebui să știi că Lachlan s-a oferit cel puțin de două ori pentru a merge la Londra și a-l ajuta pe Ran să te aducă înapoi.”

Rowena ridică din umeri. „Doi băieți englezi mi-au propus deja, să știi. După trei-patru dansuri. Lachlan a avut optsprezece ani. ”

Cu un semn din cap, fratele ei a întins mâna pentru a scoate o petală dintr-un trandafir și a rostogoli delicatul lucru alb din degete. „Dacă îl puteți uita atât de ușor, mă face să mă întreb cât de mult din inima voastră a avut cu adevărat în primul rând.”

Ea îi ținea privirea. „Nu mai mult decât aveam din inima lui.”

Rowena începuse în ultima vreme să-și dea seama că a-l face gelos pe Lachlan MacTier - când a rămas la sute de mile depărtare, înconjurat de niște drăgălașe, ciudate, fluturându-și genele și admirându-i proprietatea și fără a-i spune că este un idiot - era o propunere fără speranță. O tăie profund că nu se obosise să-i trimită o scrisoare.

Totuși, după noaptea trecută, ea începuse să creadă că poate se întâmplă ceva mai presant. Cu greu îi venea să creadă că fratele ei mai mare, mereu atât de preocupat de restul siguranței familiei și de bunăstarea și fericirea întregului clan, ar fi putut găsi o femeie care să-i păstreze atenția mai mult de o zi. Dar ceva îl convinsese să cumpere o casă în Londra. Și ceva îl trimisese să facă obiective turistice, oricât de neașteptat era. Și era destul de sigură că nu făcuse nimic. Și faptul că femeia era o doamnă engleză cu toate drepturile ... Nu știa ce să facă din asta.

Totuși, era important ca ea să descopere cel puțin adevărul. Și că, după tot ce făcuse pentru ea încă de la prima ei amintire, ea făcea tot ce putea pentru a stabili dacă inima lui era cu adevărat implicată și dacă femeia pe care probabil o selectase era cea potrivită pentru a deveni parte a Clanului MacLawry , pentru a deveni marțesa Glengask și pentru a-l face pe Ranulf în cele din urmă și pentru totdeauna fericit.

Câteva minute mai târziu, Rowena a auzit o trăsură clătinând pe

volanul din față și oprindu-se. Se împinse în picioare. „Ran și Charlotte s-au întors, cred.”

Cei trei au intrat în spatele casei, până când Arran a prins-o de braț și a încetinit-o. „Ran o curtează pe Lady Charlotte?” a întrebat el, păstrându-și vocea scăzută.

- Nu sunt sigură, răspunse ea cu sinceritate. „Totuși, vreau să aflu.” El a dat din cap. „De aceea și eu sunt aici. Mi-a trimis o scrisoare despre cumpărând acea casă. Nu mi-aș putea da seama de ce în numele lui Dumnezeu ar face așa ceva. Ceea ce am *făcut a se* vedea modul în care el a fost ținut care menționează un fetișcană numit Charlotte.“

„ *De* aceea ai venit la Londra?”

- Da.

Aoleu. Rowena inspiră repede. Îi iubea pe toți frații și știa bine că al doilea frate mai mare era cel mai logic dintre mulți dintre ei. Ranulf a ascultat sfaturile lui Arran mai mult decât le-a făcut el altcuiva. Și nu-și putea imagina că Arran ar sugera vreodată ca Ranulf să aducă o englezoasă înapoi în Scoția.

Îi băgă un deget în pieptul lui. „Pur și simplu îți păstrezi opiniile pentru tine, Arran.”

Ridică o sprânceană. „Ce părere au despre asta?”

"Despre tot. Nu știi ce se întâmplă aici. ” „Și da?”

"Nu încă. Dar cel puțin vreau să-mi dau seama înainte de a păși în mijlocul ei. Nu este vorba despre cine sunt sau de unde provin. Este vorba despre cum se simt unul față de celălalt. Îmi place de ea și nu-mi pasă că este engleză. Și nu ai voie să-ți dai părerea lui Ranulf până nu schimbi mai mult de o jumătate de duzină de cuvinte cu ea. ”

O clipă îndelungată se uită la ea. „Așa spune ticăloșa care încearcă să-și curgă bărbatul părăsind țara și jurând să nu se mai întoarcă niciodată”

S-a ridicat cât a putut de înaltă, care era încă doar pe umărul lui Arran. „Poate că am venit pentru că voiam să știu ce altcineva mai era acolo. Și după cum se dovedește, Lachlan MacTier nu este singurul om din lume. ” Își încrucișa brațele peste piept. „Ce părere ai despre asta?”

„Cred că îmi voi ține cont de sfaturile tale, Winnie, și îmi voi păstra opinia în ceea ce privește atât tine, cât și Ran. Nu promit mai mult decât atât. ”

A fost ceva, oricum. "Bun. Pentru că intențiile lui Ran nu ne privesc. ”

„Tot ceea ce face Ranulf ne privește. Noi toti. Clanul și familia. Și, deși mă

gândesc la sfaturile tale, cel mai bine ți-ai aminti și tu ce am spus. ”

S-ar putea să-și păstreze opiniile pentru el pentru moment, dar nu ar face asta pentru totdeauna. Ceea ce însemna că trebuia să-și dea seama ce se întâmplă între Ranulf și Charlotte înainte ca el să facă asta. Pentru că ar cântări orice ar fi vrut Ran în raport cu beneficiul clanului - și cu MacLawrys, clanul a fost întotdeauna primul.

Capitolul 11

Ranulf a aruncat un alt teanc de cherestea carbonizată în spatele vagonului. În timp ce făcea acest lucru, a trecut un barouche plin de domnișoare - a doua oară când au făcut-o. În timp ce el ar fi preferat să le ofere un salut cu două degete, el era astăzi gentilom. În schimb, a schițat un arc plictisitor.

- Mă simt ca un nenorocit de animal într-o menajerie, mormăi Owen de lângă el în timp ce lacheul golea o lopată în patul vagonului.

„Crezi că fetele alea te învârteau, nu-i așa?” Debny a intrat cu un pufnit.

Batându-și mănușile grele de lucru, Ranulf se întoarse la ruinele grajdului pentru o altă încărcătură. Cămașa sa albă era sfâșiată și murdară, dar, potrivit lui Ginger, un aristocrat nu apărea cu pieptul gol în public în Londra. El a *avut* untucked lucru, și a decis în cazul în care a căzut pe cont propriu ar sângeros bine suna - l Providența și lăsați - l în acest fel.

„Știți, au bărbați pe care îi puteți angaja pentru a transporta gunoiul de acest fel”, a subliniat Owen, ajutând la stivuirea unui alt set de scânduri deteriorate.

- Mai puțină bătaie, mai multă curățare, mârâi Ranulf, ridicând masa pe umăr și întorcându-se spre vagon.

Da, s-ar putea să fi angajat oameni care să dărâme rămășițele grajdului său și să-l tragă. Într-adevăr, totuși, de când fusese la Londra, cel mai mult exercițiu pe care îl reușise fusese în pat cu Charlotte ieri. Acasă, la Glengask, era întotdeauna o sarcină sau alta care trebuia făcută, de la a ajuta la curățarea unui nou câmp până la curățarea șanțurilor de irigare până la a ajuta un cotter să înlocuiască un acoperiș sau să ajute la tunsul oilor grase din Highland - singurul tip pe care l-ar

face tolerează pe pământul său.

Aici, astăzi, durerea și flexiunea mușchilor lui l-au făcut să se simtă ca și cum ar fi realizat ceva, fie că ar fi putut angaja pe altcineva să facă

este sau nu. Ridicându-și umerii, s-a întors după un teanc de șindrilă.

„Unde este Lordul Arran, dacă aș putea să întreb?” Spuse Owen, trăgând o

pătură acoperită cu tachelă topită și topită.

„S-a dus să-și găsească câțiva prieteni din armată”, a răspuns Ranulf. - Fergus îl va supraveghea.

De fapt, nu-l crezuse pe Arran când fratele său anunțase că vrea să-și petreacă dimineața vizitând. Părea o alegere ciudată după ce plecase până la Glengask pentru a efectua un fel de salvare. Din nou, poate că fratele său își dăduse seama că nu era necesară salvarea.

La urma urmei, Rowena nu-și repetase jurământul de a nu se întoarce în Scoția - oricum nu în audierea lui. Și deținerea unei case în Londra avea sens, dacă i-ar oferi mai multă prezență în fața nefericitului său coleg scoțian. Dacă ar recunoaște sau nu că sunt deloc scoțieni.

Odată cu el și cu majoritatea personalului care lucrează la el, ar trebui ca vechiul grajd să fie îndepărtat mâine. Și apoi ar angaja pe cineva care să-i construiască unul nou. Ducele de Greaves oferise utilizarea grajdului său atâta timp cât era necesar, dar lui Ranulf nu-i plăcea să-i dea o favoare unui om pe care nu-l cunoștea.

Nimic din toate acestea nu l-ar împiedica pe Berling să se oprească și să ardă un nou grajd, sau chiar casa, desigur. Cu toate acestea, el a avut câteva gânduri cu privire la acest subiect. Charlotte îi ceruse să nu se lupte cu Donald Gerdens la serata din seara asta. Cu toate acestea, nu spusese nimic despre asta după aceea. Și descoperise cu câteva ocazii anterioare că o confruntare directă, împreună cu o explicație concisă și o demonstrație a consecințelor, ar putea răci furia multor bărbați. La urma urmei, majoritatea bărbaților erau cruzi doar atunci când credeau că pot scăpa de ea.

Charlotte. În momentul în care a evocat-o în gândurile sale, ceea ce el părea să facă aproape constant astăzi, ea a refuzat să plece din nou. Dumnezeu știa că poteca ar fi fost mai ușoară dacă s-ar fi pus după niște tinere scoțiene care ar fi înțeles cum erau tratate necazurile în Highlands și nu aveau nicio dificultate cu acest fapt. Cineva care știa cum se așteaptă un laird să conducă un clan și nici nu s-ar gândi să nu fie de acord cu metodele sale.

Dar nu o femeie scoțiană îl prinsese în fustele ei și îl înnebunise pe jumătate din dorința ei. Era Charlotte Hanovra și dacă nu putea

îndepărtându-se de ea, ea se va răsuci mai mult decât inima lui. Acest lucru ar fi cu siguranță mai simplu, să părăsiți imediat Londra și să mergeți acasă să vă căsătoriți cu prima femeie pe care a privit-o.

Dacă Charlotte nu ar vrea să locuiască la Glengask? După ce experimentase cu propria sa mamă, cu siguranță nu ar fi putut - nu-o putea - forța să intre în genul acesta de viață. Alte clanuri de clan trăiau departe de Highlands. Unul sau doi nici măcar nu puseseră piciorul acolo. S-au străduit să facă așa-numitul pământ sterp pe care-l dețineau cât mai profitabil, putând pune oile să-l păscă și angajând tâlhari pentru a arde câțiva fermieri rămași pe solul lor ancestral.

Nu acesta era el. MacLawrys a ajuns la putere din cauza puterii și loialității clanului. Și acum clanul va rămâne în siguranță și prosper din cauza puterii MacLawrys.

Așa că a știut unde stă, dar apoi a știut întotdeauna. El nu era complicația. Da, Charlotte se dovedise curajoasă și da, el știa că este amabilă și grijulie. Și a presupus că, dacă ar fi fost tatăl său, s-ar căsători pur și simplu cu ea, o va trage în Scoția și va lăsa viitorul să cadă acolo unde s-ar întâmpla.

Dar, în mod clar, nu era tatăl său, pentru că nu era suficient ca Charlotte să-i fi plăcut inima, să-l facă fericit, să-și umple fiecare gând cu o poftă sănătoasă pentru a fi alături de ea. A vrut ca ea să fie fericită în schimb. Și acolo se afla dificultatea.

„M'laird?”

Începu Ranulf. - Da?

„Am crezut că te-ai transformat în piatră acolo, pentru o clipă.” Owen îi aruncă o privire îngrijorată. „V-am chemat de trei ori.”

„Și am decis să vă răspund a treia oară”, a replicat Ranulf. „Acum mă numeai doar amuzament sau ai avut vreun rost?”

- Am avut un rost, spuse bătrânul soldat, îndreptându-și umerii. - Lady Winnie tocmai ajunge.

Ranulf se întoarse. Destul de sigur, un autocar închis a fost oprit în partea din față a casei, iar Rowena, urmată îndeaproape de Una, a coborât spre unitate. Peter Gilling, cocoțat în față, lângă vagonul livrat, a sărit și el. Rowena i-a spus ceva șoferului și, din cap, a trimis echipa înapoi în stradă. Abia atunci Ranulf a observat că vehiculul purta stema Hanovrei pe ușile sale.

„Sfântul Andrei dulce, arată și mai rău la lumina zilei”, a spus sora lui, ridicându-și fustele pentru a-și alege cu grijă calea printre dărâmături.

- Voi avea una nouă înainte să știți, răspunse Ranulf, scoțându-și o

mănușă ca să o zgârie pe Una în spatele urechilor.

Ea dădu din cap, aruncându-i o privire, apoi îndepărtându-se din nou. Din câte își amintea, se despărțiseră în condiții bune atât după cină, cât și după foc, și apoi ieri, când se întoarse cu Charlotte acasă. Orice ar fi neliniștit-o, nu credea că ar fi făcut-o.

A pășit peste o grămadă de lemn, aruncându-și cealaltă mănușă și aruncându-le pe amândouă pe un butoi. „Îți place să stai în grădina mea?” a întrebat el, oferindu-i un braț.

„Nu te țin de tine”, a comentat ea, încrețindu-și nasul. - Ești murdar.

„Atunci presupun că nici tu nu vrei să-ți sărut obrazul.” Cu un zâmbet îi făcu semn să-l preceadă pe drumul scurt către grădina cu ziduri.

„Este frumos. Ți-am spus asta? ”

- Da.

"Oh. Ei bine, este. ”

„Mulțumesc”.

A rătăcit un minut, apoi s-a așezat pe unul dintre scaunele din fier forjat de sub ulmul mare din centrul plantațiilor înflorite. Ranulf a tras celălalt scaun mai aproape și s-a așezat cu fața spre ea.

„Acum, când am terminat cu plăcerile”, a tras el, „ce e în neregulă?”

"Rău? Nimic nu e în neregulă. De ce ai spune asta?" s-a întors, jucându-se cu fusta.

„Pentru că sunteți aici, aveți un singur lucru. Și pentru că nu poți să mă privești în ochi. Ultima dată când ați făcut asta, a fost pentru că ați decis să-mi împrospătați patul cu lavandă și ați aruncat o sticlă întreagă de parfum în mijlocul saltelei. ”

Rowena a râs. „Mirosea foarte frumos, după trei zile cu ferestrele deschise.”

„Și încă nu pot să rămân lavandă. Deci, ce vă aduce aici, Rowena? Am crezut că veți face cumpărături sau veți avea un prieten cu noii prieteni. ”

Își încrucișă mâinile în poală. „Ești fratele meu. Am nevoie de o scuză pentru a veni să te văd? ”

„Nae. Dar dacă ai avea unul, care ar fi? ”

Brusc, Una părea să aibă nevoie de o frecare zgomotoasă, pentru că Rowena s-a scufundat în iarbă pentru a-i oferi una. Un vârf de neliniște a furat prin pielea lui Ranulf. Sora lui era mai mică decât treisprezece ani. Și în toată viața ei nu ezitase niciodată să vorbească cu el despre ceva. Oricare ar fi fost asta, nu putea fi ceva plăcut.

„Hanovrele sunt foarte drăguțe, nu-i așa?” a oferit în cele din urmă, cu privirea încă pe câinele fericit care se zvârcolea.

A fost asta? Dorea să trăiască permanent cu ei? Inima i s-a încleștat, dar a inspirat scurt pentru a o acoperi. „Da, sunt.”

„Mă bucur că Lady Hanover și Jane au ținut legătura cu mine toți acei ani. Nu erau nimic în care erau obligați să facă. ”

Da, fuseseră atât de prietenoși încât se simțise confortabil fugind de acasă pentru a veni să stea cu ei. Dar erau și familia Charlottei, așa că nu avea de gând să spună nimic rău despre ei. „De ce nu ar dori să se corespondeze cu tine, Rowena? Ești o ticăloasă.

„Nu știam nimic despre logodnicul Charlottei ucis într-un duel prost. Nici nu știam că fusese logodită. A fost foarte trist, nu-i așa? ” - Da. Deși se îndoia că se va găsi vreodată plângând cu lacrimi

Decesul lui James Appleton.

Se uită la el, apoi coborî din nou. „Ieri ți-a plăcut muzeul?”

„Mi-a plăcut destul de bine.”

„Nu credeam că Charlotte îți va vorbi din nou, după lupta aceea din serata Evanstone. Dar, din moment ce ați vizitat împrejurimile împreună, presupun că v-a iertat. ”

Ranulf se încruntă. „Berling a încercat să mă împingă și m-am împins înapoi mai tare. Nu trebuie să fiu iertat pentru nimic ”.

„Dar sunteți prieteni, nu-i așa?”

"Ce?" Ranulf nu știa ce este diavolul, dar nu-i plăcea. „Eu și Berling nu vom fi prieteni, Rowena. Aproape că l-a ucis pe Bear, în caz că ați uitat, și voi paria că și el a dat focul. ”

"Nu Nu NU. Nu mă refeream la Iordul Berling. Mă refeream la Charlotte. Ești prieten cu Charlotte, nu-i așa? ”

Ei bine, asta avea mai mult sens. „Presupun că da”, a fost de acord, încercând să nu pună prea multă emoție în cuvinte.

„Cred că îi place să vorbească cu tine. De câteva ori a spus că ai un mod unic de a privi lucrurile. ”

Brusc i s-a dat seama lui Ranulf despre ce era sora lui. „Ești potrivire, Rowena?” el a intrebat.

În cele din urmă, a abandonat-o pe Una și a fugit ca să-i ia mâinile în cele subțiri. „Cred că deja îți place de ea. Altfel nu te-ai deranja nici măcar să vorbești cu ea. ”

„Nu m-aș face nepoliticos?”

Ea și-a înclinat capul. „E politicos și frumos, Ran. Ești drăguță cu ea. ”

„M-a numit diavol”, și-a amintit el sora lui, întrebându-se dacă simțea distracția sau teroarea. Dacă Rowena, atât de preocupată de

Sezonul ei și de faptul dacă Lachlan MacTier își va aduce simțul că abia putea vedea drept, ar fi observat o legătură între el și Charlotte, trebuie să fi observat și alții. *Condamnare* . Această afacere cu Charlotte a fost suficient de complicată, fără ca toți ceilalți să-și pună banii.

„Doar pentru că ai aruncat pumni vrând-nevrând. E obișnuită cu domni blânzi. Mi-a spus că „civilizație” are cuvântul „civil” într-un motiv și că am fi cu toții oameni mai buni pentru a învăța că numirea cuiva nu merită o sângerare ca răspuns sau suntem cu toții nimic mai bun decât animalele. ”

Ei bine, nu a fost interesant? - Deci ea mi-a spus animal?

Rowena se înroși. „Nae! Nu vreau sa spun. Am avut acea conversație imediat după bal, când am fost cu toții supărați pe tine. ” Ea îi strânse mâinile. „Chiar în această dimineață mi-a spus că păreți că sunteți un domn foarte bun, onorabil.”

Asta a răspuns că. „Voi *sunt* matchmaking, Rowena MacLawry.“ El și-a răsucit mâinile, astfel încât să-i prindă palmele la rând. „Ce vă face să credeți că un om care este dispus să arunce cu pumnii - și mai rău - să-și protejeze propriul său este în vreun fel compatibil cu o femeie care crede că nici o lovitură nu a fost vreodată justificată?”

El spera că ea va avea un răspuns. Dacă ar fi ajuns acolo cu răspunsuri miraculoase la toate preocupările sale, el ar fi fost dispus să o creadă. Pentru că până acum nu avea prea mult noroc căutându-i singuri.

- Este simplu, Ran, a răspuns ea. „Dacă o iubești, trebuie să înveți să fii mai mult ...”

"Civilizat?" el a furnizat.

„Engleză”, a contracarat ea, apoi a înghițit. „Dar nu ...”

„'Engleză'.” A repetat încet, gustul cuvântului incomod pe limba lui, mai ales pentru că îl spunea fără spălarea obișnuită a disprețului. "Cum așa?"

„Eu ...”

A ieșit, apoi și-a luat mâinile și a stat în picioare. În mod clar, ea a fost la fel de surprinsă de răspunsul lui ca și el. Dar dacă nu reușea să-și dea seama cu exactitate ce dorea Charlotte și, mai important, cum să facă asta, deja pierduse.

„În primul rând, apoi, nu mai sunt kilte.”

„Chipurile mele nu dau pumn la oameni.”

Rowena îi zvâcni gura. „Nu, dar te face să pari mai antagonist. Este

ca și cum ai fi chemat pe toată lumea și aștepți doar să vezi cine pășește mai întâi ”.

Au fost ocazii în care a *trebuit* să poarte un kilt - când stătea la nunți, la reuniunile oficiale ale clanului, la înmormântări, la toate îndatoririle pe care șeful clanului le avea în numele său. Dar niciuna dintre acestea nu a avut loc la Londra. „Acasă *să nu* porți kilt este antagonist. Dar cred că pot reuși să port doar pantaloni în Londra. ”

Sora lui dădu din cap, apoi își încreți fruntea. „N-am crezut că nici măcar nu veți fi de acord cu asta”, a mărturisit ea, surpriza ei apărând în revenirea accentului ei din Highlands. Îi era dor să o audă, dar acum nu părea să fie momentul să comenteze. - Dă-mi un minut să mă gândesc la restul, continuă ea.

„De ce nu intri și iei masa cu mine?” el a sugerat. „Arran nu mai vede prieteni și mi-a fost dor să vorbesc cu voi.”

„Dacă nu ai fi atât de murdar, te-aș îmbrățișa, Ran.”

Rânji, simțindu-se mai ușor decât o făcuse de când ieri se despărțise de Charlotte. În toate imaginările sale, el nu ar fi considerat niciodată că persoana care l-ar putea ajuta cel mai bine să câștige Charlotte Hanovra ar fi bairna sa de soră. „Ei bine, mă voi duce să-mi schimb cămașa și ne vom ocupa de asta, atunci”.

* * *

Bărbatul înalt, cu cicatrice subțire peste podul nasului, îi aruncă o privire laterală lui Arran MacLawry. „Îmi închipui că pot să ne aducă în Boodles chiar aproape de prânz”, a spus el, direcționându-și castanul în jurul unui bărbat cu o cârpă și oase în mișcare lentă. „Dar White nu va avea masă o oră.”

Londra era mai aglomerată decât fusese ultima dată prin care trecuse, dar Arran a remarcat asta doar periferic, în timp ce ținea în purpuriu, cu picioare rapide, Duffy. Ultima sa vizită nu fusese la mijlocul sezonului, desigur, ceea ce putea explica diferența, dar prefera locurile în care își putea vedea mai bine împrejurimile. „Știu că este un inconvenient”, a răspuns el, „dar este cineva la care trebuie să mă uit și am o bună autoritate că este la White's”.

Tovarășul său oftă. „Presupun că de aceea ai numit-o o favoare.” „Da. Și îți voi datora una mare după asta, Will. ”

„Am voie să întreb pe cine cauți?” întrebă William Crane, vicontele Fordham, păstrându-și privirea și, probabil, atenția pe strada aglomerată.

Probabil că Will își va da seama singur de curând. „Contele de Berling”.

"Ah. Are vreo legătură asta cu bătaia pe care i-a dat-o fratele tău

săptămâna trecută? ” Întrebă Fordham, fără să pară nici măcar surprins.

"Nu in intregime. Dar dacă întâmplător îl întâlnim la White și, așa cum nu cred că știe cine sunt, dacă mi-ați putea spune John Reynolds, spuneți, aș aprecia ”.

Will a tusit. „Nu cumva a fost numele căpitanului pe care ați pariat o sută de dolari dacă i-ați putea trage pălăria de pe cap?”

Arran i-a trimis prietenului său o încruntare batjocoritoare. „I - am tras pălăria de pe cap.”

- Împreună cu jumătate din ureche.

„S-a mutat”.

Ajunseră la ușa din față a clubului și un băiat grajd a alergat să-și adune caii. Așa cum a avertizat Fordham, White's a fost împachetat până la branhii, iar cel mai bun pe care l-ar fi putut oferi lacheul a fost o pereche de scaune și o sticlă de coniac în bibliotecă.

„Dacă trebuie să vă prezint”, a întrebat vicontele încet, „sunteți sigur că vreți să fiți scoțian?”

„Nae. Spune că sunt vărul tău din York. ”

„Nu parcă ești din York.”

"Eu voi. Duceți-ne prin sufragerie, dacă doriți. ”

Clătinând din nou din cap, vicontele a înmânat pe nedrept cinci kilograme unui al doilea lacheu, care i-a lăsat imediat pe cont propriu. - Nu-l văd pe prietenul tău, spuse el după o clipă, în timp ce își croiau drum prin sufrageria încărcată de obstacole.

"Continui să cauți. Am auzit că este aici. ” Îi costase douăzeci de quid să rădăcină informația, de fapt, pe lângă favoarea pe care o datora acum lui William Crane. „Și prezintă-mă cât mai puțini oameni posibil. Nu vreau să-și dea seama că nu sunt cine spun. ”

- Nu ești intitulat, Ar - John. Nimănui nu-i pasă cine ești sau ce faci aici, atâta timp cât nu creezi probleme. ”

Așa a preferat-o. El cunoștea Londra - și englezii - mai bine decât oricare dintre frații săi sau sora lui, dar existau lucruri - alianțe, prietenie, animozități - pe care trebuia să le vadă și să le descifreze singur. Și în partea de sus a listei de lucruri pe care trebuia să le vadă cu ochii lui se afla Donald Gerdens, Lord Berling.

„Iată-l,” a spus Will, pe coada gândului său. „Haina albastră, fazan care mănâncă, maxilarul învinețit. Pe stanga."

"Îl văd."

Berling nu arăta atât de formidabil, cu furculița lui ținută delicat și greutatea atârnată de pe față. Dar pericolul nu a venit întotdeauna din

dreapta înainte și nu a fost nevoie de forță fizică pentru a aprinde un foc. Arran păstra o expresie goală pe față, în timp ce se îndrepta în spatele lui Will.

- Lord Berling, nu-i așa? Spuse Fordham, folosind tot farmecul său considerabil. „Fordham. Știu că nu am fost prezentați oficial, dar de săptămâna trecută îmi doresc să vă dau mâna. ”

Contele și-a înclinat capul, ștergându-și degetele și dând mâna cu vicomtele. „Este bine să întâlnim un alt om convingător”, a spus el cu un zâmbet scurt, apoi a făcut semn către cei doi bărbați așezați alături de el. „Fordham, Charles Calder și Arnold Haws. Domnilor ... ”

- Will Crane, Lord Fordham, zise Will zâmbind. "Încântat de cunoștință." I-a făcut semn lui Arran. „Acesta este vărul meu, domnul John Reynolds, de la York.”

Ranulf îl avertizase că Berling părea să se fi aliat cu Campbells, așa că nu a fost surprins să-i vadă stând acolo împreună. Oțelându-se, Arran și-a dat mâna și celor trei bărbați. Dacă ar fi fost

genul de tip care prefera un cuțit, ar fi putut să-i pună capăt lui Berling și prietenilor lui chiar acolo. Dar, dintr-un anumit motiv, Ranulf fusese stabilit să adune dovezi, ceea ce însemna, evident, că vor încerca ceva legal. Fie asta, fie șantaj.

"Glengask a avut parte din problemele sale de la acea luptă", a remarcat el, înăbușindu-și brogatul. „Grajdul său a ars acum două nopți.”

"A facut-o?" Ochii lui Berling se zvâcniră și își întinse mâna după paharul de vin. „Ce nefericit”.

„Mi-ar plăcea să știu cui să-i mulțumesc pentru asta”, se apucă Will, chicotind. „N-aș vrea, neapărat”, se întoarse contele. „Glengask nu răspunde

bine la amenințări - mult mai puțin violență directă. Nu am chef să-mi rup din nou nasul, deoarece unui englez sau altui nu îi plac Highlanders și sunt ușor de învinovățit. ”

Ei bine, a fost o surpriză. Sau o afirmație foarte inteligentă. Arran atinse umărul lui Will. „Cred că este gata masa noastră”, a comentat el. - Din nou, încântat să vă cunosc, Berling. Domnilor. ”

După ce au ieșit din urechi, Will și-a încetinit retragerea la bibliotecă. „Ce crezi despre asta?”

„Nu sunt sigur. Dar vreau să aflu. ”

Indiferent dacă Berling dăduse focul sau nu, cu siguranță îi făcuse daune lui MacLawrys și, în ceea ce îl privea pe Arran, trebuia să fie tratat. Dacă nu era el cel care ardea clădiri lângă locul unde lua masa fratele și sora lui, era altcineva. Și că cineva trebuia găsit. Ceea ce

însemna că Ranulf avea nevoie să știe ce făcuse Arran astăzi.

Asta nu ar merge prea bine. Ideea ca oricine altcineva să-și asume riscuri din partea lui Ranulf nu i se potrivise niciodată bine fratelui său. De fapt, singurul lucru despre care ar fi putut să fie mai supărat a fost atunci când Arran l-a sfătuit să lase femeia engleză în pace înainte de a fi obligat să se căsătorească pe care nu și-l putea dori. Și să ne gândim, ar fi putut rămâne la Glengask. *Condamnare* .

* * *

„Charlotte, îți pot împrumuta căștile cu perle?” Întrebă Jane, grăbindu-se în camera de dormit a surorii sale.

"Cu siguranță. Sunt în cutia de bijuterii. ”

Așezată la măsuța ei de toaletă, Charlotte a aruncat o privire spre sora ei în oglinda. În timp ce Janie păruse întotdeauna tânără - și la urma urmei, șapte ani i-au separat - de ieri diferența devenise și mai accentuată. Janie își visase visurile despre frumusețe și inimile frângătoare, dar nu experimentase nimic din realitatea ei.

Când James a murit, Charlotte a simțit că i se refuzase brusc și fără motiv visul unei vieți fericite. Până ieri nu știa de fapt ce înseamnă un bărbat, o căsătorie. Și cunoștințele au fost destul de ... palpitante. Revigorant. Stârnind.

„O, Char, arăți atât de minunat”, a exclamat sora ei, ridicându-se pentru o privire mai atentă. "Sunt acei onix?" Jane a atins un deget pe panglica neagră înfășurată printre mărgele negre și s-a împletit în părul ei blond.

"Sunt. A fost ideea lui Simms. ”

Jane prinse brațul servitoarei. - Spune-i că îi vei arăta Maggie cum să facă asta, Simms.

- Desigur, Lady Jane.

Odată ce sora ei ieșise din cameră din nou, Charlotte își întoarse capul pentru a se uita la servitoarea doamnei. - Mulțumesc din nou, a spus ea încet. „Știu că ieri nu a fost nimic cu care ai putea dori să te găsești încurcat.”

Simms se scurtă. „Sper doar să nu vină niciun rău, doamnă.”

"La fel și eu." Și faptul că nu se gândise la aproape nimic altceva decât ochii albaștri adânci și brațele puternice și calde și gloriozitatea acelui corp potrivit și dur din interiorul ei, nu putea să prezice prea bine.

Atracția lor reciprocă ar fi putut fi tratată *spre* satisfacția *lui* , dar ea

și-a dorit mai mult. Voia mai mult sex cu el, voia să adoarmă în brațele lui și să se trezească pentru a-l vedea lângă ea. Dacă ar fi fost cineva în afară de cine era, ea l-ar numi perfect.

„Asta ar trebui să o facă”, a spus Simms în cele din urmă, dând un pas înapoi pentru a admira căderea de păr împușcată cu mărgele negre, strălucitoare.

- Te-ai întrecut pe tine însuți, se întoarse Charlotte, în picioare.

„Am vrut ceva care să completeze acea rochie magnifică.” Un zâmbet scurt îi strâmbă obrajii, Simms se ocupă cu îndreptarea măsuței de toaletă.

Nici măcar pentru sine nu putea Charlotte să pretindă că nu se îmbrăcase în seara asta cu Ranulf în minte. Rochia roșie intensă, cu dantela neagră delicată

peste corset și picurând din mâneci, mărgelele negre cusute în fustă - habar nu avea de ce o făcuse vreodată. Dar acum, în seara asta, părea o potrivire perfectă cu felul în care se simțea în interior.

Familia se strângea deja în foaier când a părăsit camera ei de dormit și s-a pregătit pentru mai multe întrebări despre cine ar fi putut să-i fi atras atenția și a știut că riscă să-i facă pe debutanți să fie rușinați. Ei bine, în seara asta s-a simțit ca acea femeie. Și a fost drăguț - foarte drăguț - să fii pur și simplu o femeie ticăloasă și lipsită de sens timp de câteva minute înainte să trebuiască să devină încă o dată Charlotte, sora mai mare, pe raft.

„Charlotte, ai un moment?” spuse tatăl ei, ieșind din biroul său chiar când ea trecea pe lângă el.

- Bineînțeles, tată. L-a urmărit înăuntru, iar el a închis ușa ușa în spatele lor. „A început din nou Jane să scrie poezii proaste despre un bărbat?” întrebă ea cu un rânjet.

„Nu, nimic atât de cumplit ca asta”. El o înfruntă. „Lord Glengask”.

Pentru un moment scurt, îngrozit, credea că ar fi putut spune Simms. Dar tatăl ei nu înjura, iar mama ei nici măcar nu era prezentă, cu atât mai puțin plângea de ruina fiicei sale mai mari, așa că Charlotte își lipi încruntarea pe față. "Ce spui despre el?"

„Ieri ați plecat la volan.”

Ea încuviință din cap, mintea ei alergând înainte de conversație, căutând răspunsuri pe care el nu le ceruse încă - dar probabil că o va face. „A vrut să vadă câteva dintre atracții.”

„Am crezut că detestă Londra.”

„I-am spus că a greșit să pretindă ură față de ceva ce nu s-a deranjat niciodată să experimenteze”. Cel puțin asta s-a întâmplat să fie adevărul.

Ideea de a o minți pe tatăl ei drag și răbdător a făcut-o să se simtă rău; erau câteva lucruri pe care nu-i putea spune, dar pe cât posibil intenționa să fie sinceră.

„Și părerea lui s-a modificat?”

„A spus mai multe lucruri gratuite, dar cred că este încă prea devreme pentru a le spune”.

"Înțeleg." Și-a bătut degetele pe spătarul unui scaun. „Te curtează?”

Respirația i-a prins „Într-adevăr, tată. Sunt englez. Știi ce crede el despre noi. Și i-am spus că lupta cu oamenii era cea mai de bază stațiune

minți meschine. ” Brusc i-a venit în minte că insultarea lui Ranulf pentru tatăl ei nu era cea mai înțeleaptă modalitate de a-i îndrăgi unul pe celălalt - dacă era nevoie de așa ceva. Dar sărind în apărarea lui l-ar face pe tatăl ei să fie suspect, și pe bună dreptate.

"Bun."

Asta a făcut-o să se încrunte mai mult. "Ce e bun?"

- Că nu te curtează. Contele inspiră încet. „Un lucru este sora lui să se cazeze aici. Este tânără și fermecătoare și nu politică. El, pe de altă parte, are dușmani suficient de caustici pentru a-și arde grajdul. Și există zvonuri că bunicul său a fost un iacobit. Se vorbește chiar că *este* un iacobit, având în vedere modul în care păstrează în Highlands cu o armată de oameni în luptă în jurul său ".

Nu putea să nu fie de acord cu nimic. „Nu știu despre politica lui”, a spus ea încet, cu inima începând să doară ca și cum cineva ar fi strâns-o, „dar cred că știi cum mă simt în legătură cu oricine are o înclinație pentru violența fără minte”.

Mergând înainte, tatăl ei o sărută pe frunte. "Ca eu fac. Și, deși îmi pare rău că aveți un motiv foarte bun pentru zgârcenia voastră, în acest moment sunt destul de ușurată că vă simțiți așa. Pentru că dacă știu un lucru, este că a fi în compania marchizului de Glengask este periculos. ”

Charlotte nu ar spune că se simte ușurată de nimic, oricât de sigură sau periculoasă ar fi situația ei. Probabil că era un lucru bun faptul că tatăl ei îi amintise de părțile negative ale unei relații cu Ranulf MacLawry, pentru că, de una singură, ar fi decis să treacă cu vederea ceea ce părea a fi câteva bătăi. Dar a fost mult, mult mai rău de atât. Era, pur și simplu, un om în război. Și dacă ea se îndrăgostea de el, iar el era rănit sau ... ucis, nu credea că va fi capabilă să reziste. Nu din nou. Nu după ce descoperise ea în brațele lui.

Ar fi putut fi diferit dacă și-ar fi dorit un alt fel de viață, dar ea nu ar fi văzut niciodată dovezi că ar fi vrut altceva în afară de ceea ce avea. Ei bine, ea a vrut altceva pentru el. Și a vrut ca el să recunoască măcar că a

existat o altă cale, de dragul cerului. Din fericire pentru ea, însă, aflase cu mult timp în urmă că dorințele erau la fel de abundente ca norii și la fel de imposibile de înțeles.

Îl urmă pe tatăl ei spre foaier, iar Winnie o apucă de braț în timp ce toți se îndreptau spre trăsura de așteptare. „Arăți atât de minunat”, the

a spus fata mai tânără cu un rânjet.

„La fel ca și tine”. Charlotte a indicat rochia de mătase de culoare smarald pe care o purta sora lui Ranulf. „Nu ai achiziționat asta aici, nu-i așa? Nu-mi amintesc să fi văzut-o înainte ”.

„Nu, aceasta este rochia pe care mi-a cumpărat-o Ranulf de ziua mea. Bineînțeles că a crezut că o voi purta la propria mea petrecere și nu la o mare bală din Londra. ” Ea a suflat fusta, rânjind entuziasmată. „Sunt sigur că prezența ambilor frați mei în seara asta îi va face mai civilizați, deoarece nu se vor simți atât de mult în număr. Deși practic singurul lucru care l-ar putea face pe Ran să se lupte este o amenințare pentru cei dragi. ”

„L-a lovit cu pumnul pe lordul Berling pentru că a pretins un loc pe cartea de dans a lui Charlotte”, a subliniat Jane în timp ce se așează din nou în vagon.

„Nu, a lovit-o cu pumnul pentru că Berling l-a împușcat pe fratele meu, Bear. Munro. Apoi ticălosul a fugit la Londra pentru a se preface civilizat. Știu că am fost furios în privința luptei, dar m-am gândit la asta și cred că Ran i-a amintit lui Berling că acțiunile au consecințe. ”

„A fost încă un spectacol îngrozitor de violență, draga mea”, a spus mama Charlottei de pe locul opus al antrenorului. „Știu că îl iubești pe fratele tău, dar, din fericire, ai fost departe de mizeria asta. Și sunt, de asemenea, mulțumit că i-ai spus cât de neînduplecate au fost acțiunile sale, Winnie. Nu ar fi avut aceeași seriozitate, venind de la alte persoane decât familia. ”

- Fratele meu este un om bun, doamna mea, spuse Winnie cu tărie. „Și învață din greșelile sale. Vei vedea."

Charlotte și-a dorit ca toată lumea să nu mai vorbească despre Ranulf, atât despre greșelile sale, cât și despre bărbăția sa, și să-i dea un minut sau două să se gândească. Îl pedepsise mai puternic decât o făcuse propria soră. Da, dispăruse o săptămână, dar nu pentru că dorea să se ascundă. Apăruse din nou cu o casă și o cină civilizată, amuzantă. Fusese fermecător. *Fusese* fermecător.

Potrivit tatălui ei, incendiul care se încheiase seara fusese vina lui Ranulf pentru că avea dușmani. Pe vremea aceea, fusese mai preocupată de dezastru decât de ceea ce o provocase, deși presupunea acum că, dacă el nu l-ar fi lovit pe Berling, s-ar putea ca focul să nu se fi întâmplat. Dar atunci ceea ce a urmat s-ar putea să nu se fi întâmplat.

„Ce se întâmplă dacă amândoi frații tăi poartă kilts diseară?” Întrebă Jane din cealaltă parte a Charlottei.

Winnie ridică din umeri. „Nu cred că o vor face. Nu este o adunare de clanuri și cred că Ranulf încearcă să se potrivească ”.

- Sper că da, spuse Lady Hest cu gura căscată.

Pentru cel mai scurt moment, în ciuda a ceea ce i-au spus atât ea, cât și Winnie, Charlotte spera că își *va* purta kilt-ul. Pentru că nu văzuse niciodată o priveliște mai magnifică în toată viața ei - cu excepția, desigur, pentru când îl văzuse gol.

Capitolul doisprezece

„Un om ezită să accepte responsabilitatea pentru declanșarea unui incendiu și crezi că asta îl face nevinovat de asta?” Ranulf trânti un pumn de peretele vagonului, legănând întregul vehicul.

- Am spus doar că nu are aspectul unui om încântat să fi acționat împotriva unui dușman, se întoarse Arran, trăgând de mâneca hainei sale de culoare maro închis, de parcă ar fi sperat că se va desprinde de umăr.

„Bineînțeles că nu a făcut-o, mai întâi pentru că l-ați confruntat cu asta și, în al doilea rând, pentru că omul este un laș cu burta galbenă.”

„Nu vreau ...”

„La naiba, Arran, trebuie să-ți reamintesc cu adevărat că trebuie să mergi oriunde care să te vadă în număr mai mic? Charles Calder este nepotul sângerosului Campbell! ”

„Pot să am grijă de mine, așa cum știți bine, Ran. Și dacă ți s-a părut mai important să te duci după o femeie Sasannach adecvată, altcineva a trebuit să se uite la Berling. ”

Ranulf îl privi pe fratele său peste scaunul autocarului. „Nu mă uit după nimeni”, a spus el categoric. „Și mâine vă puteți întoarce la Glengask”.

„Nae”.

„„ Nae ”?” Repetă Ranulf, ridicând o sprânceană. „Nu mă întrebam.”

„Și nu te las aici pentru a veghea asupra lui Rowena în timp ce lupii te înconjoară. Mai ales atunci când mintea voastră este pe altceva. ”

De două ori, Arran îl acuzase de distragere. Ce credea că văzuse fratele său mai mic? Oricare ar fi fost intențiile sale față de Charlotte, el nu era încă dispus să le discute. Și cu siguranță nu cu cineva care tocmai sosise ziua precedentă.

„Mintea mea este exact acolo unde trebuie, Arran. Ca întotdeauna." Își încrucișă brațele pe piept. „Dar au *voi* considera ce se va întâmpla în seara asta

când toți oaspeții ducelui vă văd prezentat ca un MacLawry? ”

Arran aruncă un zâmbet sumbru. "Cred că s-ar putea să fim la un pic la rând." *Condamnare* . „Nae, asta nu se va întâmpla. Rowena vrea un sezon potrivit.

Și nu vreau să fim văzuți ca animale. În seara asta suntem domni. ”

Rowena nu a fost singura care și-a dorit o serată fără lupte. Faptul că i-ar putea atribui cererea, însă, i-a ușurat cu siguranță lucrurile. De fapt, sora lui îi dăduse niște sfaturi surprinzător de sănătoase și intenționa să folosească bine sfaturile ei. El pur și simplu nu dorea să-i explice lui Arran de ce acționa așa cum era.

„ *Domnilor* . Până când a venit aici, Rowena crezut că am *fost* domnilor. Și nu ne-ar trebui să ne îngrijorăm că vom fi depășiți și arși dacă ai fi adus-o acasă la Glengask așa cum ai spus că o vei face. Vrei să rămâi la Londra tot sezonul, acum? ”

Ranulf i-a aruncat fratelui său o privire echilibrată. Timpul era, nimeni nu i-ar fi vorbit așa. Charlotte făcuse acest lucru și totul se schimbase. Totuși, Arran nu știa nimic din asta. Dacă *el a* schimbat, atunci? Era ceva ce alții puteau percepe? Dacă da, trebuia să se oprească. Imediat. O percepție a slăbiciunii ar putea fi la fel de bine o sentință de moarte în lumea sa.

„Voi rămâne la Londra atâta timp cât consider necesar. Dacă vreți să rămâneți la fel de bine, atunci faceți acest lucru. Dar dacă credeți că vreau să vă permit să continuați să provocați necazuri pentru că nu vă place modul în care mă ocup de lucruri, ați fi greșit. Aceasta este o lume diferită, Arran, și trebuie să învățăm cum să o navigăm. Nae pentru Rowena, dar pentru viitorul lui Glengask. Și nu vom realiza nimic prin contracararea mișcărilor celuilalt. Ne-am inteles?"

Fratele său dădu din cap. „Da. Asta e tot ce voiam să aud. ”

„Și vreau să aud că nu veți fi certuri în seara asta. Pentru orice motiv." „Atunci aveți cuvântul meu”. Arran se așează pe spate, aruncând deoparte perdeaua trăsurii pentru a privi spre amurgul care se adâncește. „Atunci nu discutăm

despre

Fecioara
Sasannach? ”

„Suntem nae”.

Nu putea să-i ordone lui Arran să închidă ochii la ceea ce vedea; la urma urmei, a folosit frecvent observațiile acurate ale fratelui său. Dacă Arran ar fi vrut să tragă propriile sale concluzii cu privire la Ranulf și Charlotte, nimeni nu l-ar putea opri. Ceea ce *putea* face Ranulf , totuși, îl împiedica să discute despre asta. Și, din a oferi o părere, Ranulf nu a vrut să audă în mod special.

- Și Berling? Întrebă Arran după o clipă.

„Poate că nu sunt de acord cu voi, dar nu sunt prost. Dacă credeți că există șanse să fie implicat altcineva, voi fi atent. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, data viitoare spune-mi înainte să te abate să te confrunți cu cineva ”.

În cele din urmă, zâmbetul lui Arran îi atinse ochii de un albastru deschis. "Pot sa fac asta."

După ce l-au recuperat pe Myles de la Wilkie House, au mai trecut doar cinci minute până când au ajuns la capătul mulțimii de trăsuri care înconjurau Mason House. În timp ce intrau înăuntru, zgomotul străzii a fost înlocuit de zgomotul a sute de voci care încearcă să fie inteligent. Dacă ceva, petrecerea părea mai aglomerată decât serata Evanstone. Poate că oaspeții sperau că vor mai vedea o altă luptă. Ar putea fi bine, dar nici el, nici Arran nu ar fi implicați în asta. Prin toate acestea, el a ascultat pentru o singură voce, o notă dulce de miere de sănătate în tot haosul.

„Avem voie să dansăm?” mormăi fratele său.

Ranulf a sperat al naibii de bine, deoarece singurul motiv pentru care se obosise să-și îmbrace cele mai bune haine fusese să pretindă un vals cu Charlotte. „Da. Dar sunteți nae să călcați pe degetele de la picioare ale oricui ”, a răspuns el pe același ton. „Literal sau figurativ”.

„Berling este aici”, a remarcat unchiul său.

- Doar să-i zâmbești, *bràthair* , îi instrui Ranulf fratelui său. „Lasă-l să ajungă la propriile concluzii.”

„Rânjesc. Deloc sarcastic. ”

„Cel mai bine ai fi.”

A înțeles că Berling era periculos. Nu-i plăcuse bărbatul și maniera lui arogantă, de auto-servire, chiar înainte de incendierea școlilor și rănirea lui Bear. Din acel moment, antipatia devenise ura.

Având în vedere toate acestea, în seara asta cel mult contele s-a simțit ca o pacoste. O distragere a atenției. Ranulf și-a menținut privirea în mișcare, identificând fiecare oaspete care i-a trecut calea ca pe cineva pe care l-a întâlnit sau pe cineva pe care nu l-a cunoscut. După aceea, i-a respins din gânduri. Niciunul dintre ei nu era cel pe care îl urmărea.

Apoi a văzut-o și timpul pur și simplu ... s-a oprit. Aproape de rândul dublu de ferestre Charlotte își înclină capul, un zâmbet atingându-i gura în timp ce-i întindea cartea de dans tipului rotund, Henning. Arăta aproape ca o pictură a lui Thomas Lawrence, atât de rafinată era. Dar

niciun portret nu putea surprinde mirosul ei, gustul ei sau felul în care o vedea pur și simplu trimisă căldura înfierbântată sub pielea lui.

Purta roșu și negru, bogat, îndrăzneț și izbitoare pe pielea ei deschisă și pe părul auriu. Încercă să nu citească nimic despre faptul că și ea se îmbrăcase în două din cele trei culori ale tartanului MacLawry, dar căutând fiecare fir care o lega de el, nu se putea abține. Degetele lui s-au încolăcit, vrând să se încurce în faldurile moi ale fustei ei și să o tragă în sus de el.

„În acest fel", a spus el, altfel ne deranjând să vadă dacă fratele și unchiul său l-au urmat în timp ce pășea înainte.

Când traversă camera la jumătatea drumului, ea se liniști, apoi se întoarse să-l privească. S-ar putea să fie vrăjitorie sau nu. Nu-i mai păsa. Nu știa decât că o dorea. Imediat.

Înainte de a putea ajunge la ea, Rowena se mișcă în fața lui, blocându-i calea. „Bună seara, *bràthair",* a spus ea, scufundând o curte.

Cu o anumită dificultate, Ranulf și-a forțat atenția asupra surorii sale, motivul pentru care se afla în primul rând la Londra. - Ai îmbrăcat rochia de ziua ta, a tras el, luându-i mâna.

Cândva când își pierduse din vedere sora, când fusese distras, urmărind-o și fiind supărat că plecase de acasă fără voie, Rowena încetase să mai fie un sprite în cozi care cerea mereu rochii acoperite cu dantelă și bibelouri și panglici. Crescuse și, uitându-se la ea în loc să o vadă, aproape că îi lipsise.

"Ce este?" a întrebat ea, încrețindu-și fruntea.

- Arăți foarte mult ca mama noastră, murmură el.

A zâmbit, lacrimi bruste strălucind în ochi. „Oare?"

El îi studie chipul o clipă. „Da. Doar mai *drăguț* , *piuthar* . " „Că ești", a introdus Myles, sărutând-o pe obraz.

Lord Hest a intervenit și i-a oferit mâna. Orice altceva era contele, indiferent de caracterul său, în acest moment el era pur și simplu un alt obstacol între Ranulf și Charlotte. „Cred că în seara asta escortez cele mai frumoase patru doamne din Londra", a anunțat bătrânul.

- Ar trebui să fiu de acord cu voi, spuse Ranulf, strângând mâna contelui. Viitorul său socru, indiferent dacă Hest ar aproba sau nu noțiunea.

- O, Jonathan, spuse contesa cu roșeață, cătușându-și ușor soțul pe umăr.

Acolo. Acest lucru trebuia să fie suficient în calea plăcerilor. Întrerupându-și respirația, Ranulf se strecură în jurul surorii sale - pentru a-și găsi fratele vorbind cu Charlotte. După comentariile lui Arran despre femeia Sasannach, lui Ranulf nu-i plăcea ceea ce vedea. Deloc.

„Arran", a spus el, mutându-se, „du-te să scrii numele tău pe cardul Rowena". La ce bun ar fi fost patriarhul clanului său dacă nu putea ordona altora să-și lase singur cel mai prețios lucru - obsesia sa?

Fratele său i-a aruncat o privire de citit și s-a plimbat pentru a se alătura lui Rowena și Jane. Odată ce Arran s-a îndepărtat, Ranulf a încetat să-i mai acorde atenție. - Bună, Charlotte, spuse el, întinzându-se să o ia de mână și să o aducă la buze. Nu a fost suficient și el abia s-a împiedicat să o tragă în brațe.

„Ranulf", îl întâmpină ea, cu ochii ei alune strălucind maro în lumina candelabrului.

- Cred că poate am făcut o greșeală, continuă el, coborând vocea și apropiindu-se mai îndeaproape, sub pretextul de a-i lua cardul de dans.

„Ce fel de greșeală?" Îi aruncă o privire suspectă, zâmbetul căzând.

„Atracția mea față de voi nu pare să se fi relaxat deloc. Și în rochia aia arăți mai delicios decât mărul care la ispitit pe Adam ".

Charlotte își drese glasul. „Atunci cred că a fi o dificultate reciprocă. În ciuda judecății mele mai bune. "

„Da, asta e frecarea, nu crezi? Dar în seara asta judecata mea mai bună se poate spânzura singură. Te vreau, Charlotte. "

- Cred că ar trebui să îți notezi numele lângă dansul acela, spuse ea puțin nestatornic, indicând al doilea vals al serii. „Și eu te vreau și pe tine", a continuat ea în șoaptă, ochii ei schimbători întâlnindu-i pe ai lui în felul în care puțini alți oameni au îndrăznit vreodată.

În acel moment, a jurat în sinea lui că orice bărbat ar fi vrut ea, el va fi. Probabil l-ar costa, dar dacă Charlotte ar fi premiul, ar plăti prețul. Împingându-se împotriva dorinței ridicole de a izbucni în cântec sau ceva la fel de neobișnuit, el și-a scârțâit numele acolo unde ea a indicat-o. - Du-mă din nou la turism, *leannan* .

Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet blând, iar el se surprinse aplecându-se spre ea. Proprietatea era o nenorocită. Dar asta a simțit ea

confortabil cu, și așa ar fi răbdător. Întorcându-i cardul înapoi, își perie degetele pe mănușile ei roșii, până la cot.

„Cum sunt mâinile tale?” întrebă el, enervat că nu o întrebase imediat. În apărarea lui, aspectul ei îl uimise, dar ea obținuse acele blistere în numele lui.

"Mult mai bine. Într-o altă zi sau două, îndrăznesc să spun că nimeni nu va ști vreodată că am vezicule. ”

„Aș ști.”

- Ah, iată-te, dragă Lady Charlotte, se auzi o voce uscată din spatele lui. „Spune-mi că nu ai renunțat la fiecare dans.”

Din fericire, de dragul hotărârii sale, nu era Berling. Dar asta nu l-a lăsat să se simtă mai bine. Un tip înalt, cu părul blond, de aproximativ vârsta lui Bear, stătea acolo, cu un zâmbet ușor pe față și corpul îmbrăcat într-o haină albastră închisă bine făcută, care ar fi putut sau nu să aibă umeri căptușiți.

- Cred că mai am un dans gratuit sau doi, Lord Stephen, răspunse Charlotte, apoi îi făcu semn lui Ranulf. „Lord Glengask, pot să-l prezint pe lordul Stephen Hammond? Lord Stephen, marchizul de Glengask. ”

„Ești tipul Highlands”, a comentat Hammond.

„Da. Eu sunt."

Când Hammond i-a oferit mâna, Ranulf a strâns-o. Așa au făcut domnii. Dar nu i-a plăcut, mai mult decât i-a plăcut felul în care Charlotte a zâmbit la noua sosire. Ceilalți bărbați cu care dansa în general nu erau prea mult în calea rivalilor. A fost diferit. Și acum, când s-a gândit la asta, domnișoara Florence menționase ceva despre un lord Stephen Hammond care spusese că arăta ca o portocală. Asta nu l-a lăsat mai dispus să-i placă deloc pe cel drăguț.

Întorcându-se acasă, ar fi întrebat dacă Hammond a făcut așa cum se zvonea. Și apoi și-ar fi adăugat ceva personaj pe față. Era încă tentant; Ranulf putea pretinde că apără onoarea domnișoarei Florence, în timp ce îl putea îndepărta în același timp pe Lord Stephen de unde stătea în prezent zâmbind prea drăguț lui Charlotte. Charlotte *lui* - dacă ar putea să anunțe asta tuturor și tuturor sau nu.

„Charlotte, acea mișcare pe care mi-ai dat-o în crochet anul trecut încă înțelege, știi”, a continuat Lord Stephen cu un rânjet în timp ce îi lua cardul și îi creionase numele. „Vreau o revanșă”.

- Sunt dispus să te oblig, răspunse Charlotte, dacă nu te temi de umilințe suplimentare.

Hammond i-a returnat cartea de dans. „Viața este un risc. Și cred că cel care ezită este pierdut. ” A schițat un arc. „Acum trebuie să

cerșesc un dans de la frumoasa ta soră. Te voi revendica mai târziu ”.

Încă rânjind, Charlotte îl privi pe Stephen îndreptându-se spre Jane. Ea, desigur, era deja înconjurată de tineri dornici. Când Charlotte și-a întors atenția asupra lui Ranulf, totuși, el nu părea aproape la fel de amuzat.

„Cine este lordul Stephen Hammond?” a întrebat el, aruncând o privire de la ea la cartea ei de dans.

„Este al doilea fiu al ducelui și ducesei de Esmond. Aceasta este serata lor. ” Ea a făcut declarația cât se poate de concretă, sperând că Ranulf nu va începe să dea din nou pumnii oamenilor. Da, i-a plăcut ideea că el ar putea fi gelos. Nu, nu voia ca el să acționeze în acest sens.

Îl văzu respirând. „Atunci cred că i se permite să ceară un dans al celei mai frumoase tinere din cameră”, a spus el.

Oh, slavă Domnului. Chiar când a crezut că l-a dat seama, el a surprins-o din nou. „Exagerezi, dar îți mulțumesc că ai spus asta.”

„Singurul lucru pe care l-am exagerat este dimensiunea peștelui pe care aproape l-am prins. Ești Afrodită, *leannan* . Îmi luați respirația. ”

A fost foarte frumos să spună el. De fapt, ar fi fost destul de mulțumită să stea și să asculte sunetul vocii lui pentru tot restul serii. Pentru tot restul vieții ei, într-adevăr. Dar apoi l-a observat pe tatăl ei privindu-i pe cei doi, cu o expresie mai puțin decât mulțumită. - Trebuie să mergi să vorbești cu altcineva, șopti ea cu regret. „Oamenii vor începe să creadă că mă curtezi.”

"Ah. Și dacă sunt? ” s-a intors.

Înainte ca ea să poată descifra explozia ... tot ceea ce o zgâlțâia din interior la cuvintele lui, el îi aruncă un zâmbet nebun și se plimba ca să tulbure mulțimea din jurul surorii sale. *A vrut să spună asta?* Nu putea, cu ceea ce credea clar despre inadecvarea doamnelor engleze la Highlands. Deci el o tachina doar? Și dacă s-au înșelat unul de celălalt, de ce aceste câteva cuvinte au făcut-o să se simtă atât de ... entuziasmată?

„Nu cred că ți-a rămas un jig pentru un străin sărac, nu-i așa?” Spuse fratele lui Ranulf, apărând de cealaltă parte.

„Fără jiguri, dar am un dans la țară”, se întoarse ea, ridicându-și privirea în ochii lui albaștri palizi, foarte diferiți atât de cei ai lui Ranulf, cât și ai lui Winnie.

„Cred că va merge, cu excepția cazului în care Ran mă va alunga din nou.” El și-a scris numele lângă următorul dans, în timp ce orchestra a cântat ultimele note ale unui cvadril. „De ce crezi că ar face așa ceva, doamna mea?”

Poate că Arran MacLawry nu a fost la fel de bun-umor și plin de voinicie pe cât crezuse. Ranulf spusese că fratele mijlociu era cel

isteț. „Ar trebui să-l întrebi”, a spus ea, apoi și-a pus un zâmbet pe față. „A fost bine să cobori la Londra. Cred că fratele tău se simte mai confortabil să te aibă aici. ”

Arran înclină capul. „Cred că fratele meu își păstrează propriul sfat, dar oricum este un fel de a le spune.” Cu o privire în direcția lui Ranulf, se îndreptă spre masa de băuturi răcoritoare.

Înainte să poată medita la ce înseamnă asta, mai mulți dintre prietenii ei au sosit să discute despre zdrobirea din jurul lor și să-i complimenteze rochia și părul. Elizabeth Martin ieșise în același an pe care o avea și Margaret Cooper anul următor. Amândoi erau căsătoriți, Elizabeth cu trei copii și Margaret cu un băiat și o fată. Uneori îi invidia că își alegeau soții cărora nu li se părea râs ca o infracțiune demnă de crimă, că găseau viețile pe care și le doriseră și reușeau să se agațe de ei acolo unde nu.

Acum, însă, în timp ce se uita de la domnul Martin cu lustruirea lui auto-importantă și de la lordul Roger Cooper cu brâul prea strâns către magnificul lord Glengask râzând de ceva ce a spus sora lui, ea s-a întrebat pentru prima dată dacă lucrurile nu s-au întâmplat pentru un motiv. Da, s-ar fi mulțumit perfect cu James Appleton și ar fi trăit o viață fericită și perfect previzibilă.

Imediat această întrebare i-a intrat din nou în minte. De ce Ranulf glumise în legătură cu curtarea ei? Sau dacă, dintr-un motiv sau altul, el nu-l tachina, dorea ea o viață cu el, care să implice pericol, violență și amenințări atât de la felul ei, cât și de la colegii săi scoțieni? Charlotte se scutură. Tot ce știa despre el, atât prin propriile observații, cât și în conversațiile cu Winnie, a spus că nu este serios. Prin urmare, nu avea nevoie să decidă. Nu avea nevoie să aleagă între el și ceea ce devenea rapid o viață plictisitoare, previzibilă și totuși extrem de sigură.

Când lordul Berling apăru din camera de cărți și se îndreptă spre ea, nu fu surprinsă, dar o încurcătură de neliniște se întinse pe coloana vertebrală. Ar fi împins-o spre ea pentru a încerca să-l opună pe Ranulf? Sau simpla lui prezență alături de ea ar fi suficientă pentru a-l face pe marchiz să-și încalce cuvântul și să atace?

- Lady Charlotte, spuse contele, înclinând capul. "D-na. Martin, Lady Roger. ”

„Stăpâne”, s-a întors ea cu o înjurătură, în timp ce prietenii ei și-au făcut scuzele repede și s-au întors. Fără îndoială, cel puțin auziseră despre incidentul din serata Evanstone și nu doreau nici o parte dintr-un spectacol de bis.

„Nu am avut niciodată șansa pentru dansul nostru la ultima seară”, a tras el, „și m-am întrebat dacă mai putem încerca”.

Gura îi obosea din cauza numărului de zâmbete forțate pe care le folosise deja în această seară. Și-a dat seama că era mult mai simplu să

fii plăcută când nu știa nimic mai bun. „Mă tem că cartea mea de dans este plină în seara asta, Lord Berling. Totuși, vă mulțumesc pentru gândul amabil. ”

Mișcându-se la fel de repede ca un șarpe, contele a smuls cartea de dans de pe degetele înmănușate. - Te înșeli, Lady Charlotte, spuse el, privind în jos la chestie. „Aveți la dispoziție mai multe dansuri.”

Aoleu. Îl făcuse pe Ranulf o afacere: să nu danseze cu Berling în schimbul faptului că el nu se certa cu contele. Dacă cad-ul și-a notat numele - sau dacă Ranulf a văzut schimbul acum - nu ar fi vrut să știe ce s-ar putea întâmpla. Respirând, îi oferi lui Berling o încruntare autentică. „Așa reacționează un domn când se confruntă cu o doamnă care nu dorește să danseze cu el? Încercam să fiu politicos. ”

„Ai mai dansat cu mine, doamnă. Am valsat chiar de câteva ori. ”

"Da, avem. Și sunt alte petreceri în care nu am dansat deloc. Cred că trebuie să căutați probleme și nu vreau să fac parte din asta. ”

Contele se apropie cu un pas de ea. „Și totuși văd aici că Glengask are un vals cu tine. Iar celălalt are un dans, și el, oricine ar fi el. ”

Charlotte s-a menținut, rugându-se ca Ranulf și fratele său să fie ocupați de altfel. „Sora lui este oaspetele familiei noastre. Îți datorez o explicație suplimentară? ”

"Nu. Dar un dans ar fi în continuare frumos, pentru a demonstra că suntem cu toții prieteni aici. ”

- Nu, lordul meu. Cardul meu, dacă vă rog. ” Nu a întins mâna; asta ar face prea evident pentru oricine se uită că ea a făcut o cerere și el nu a răspuns.

„Nu ai dezvoltat o tendință pentru diavolul scoțian, nu-i așa? Nu este deloc civilizat ”.

„Nu cred că comportamentul meu este pus sub semnul întrebării, Berling”, a venit broganul scăzut al lui Ranulf, în timp ce se deplasa dintr-o parte. „Doamna i-a cerut fer cardul de dans.”

Fața lui Berling păli la fel de palidă pe cât o simțea Charlotte. „Și dacă refuz?”

Ranulf scoase din buzunar o carte de dans goală. „Atunci poți să te plimbi purtând acea bucată de hârtie ca o proastă, iar ea o va folosi pe aceasta”, a răspuns el cu răceală.

„Bah. Tu câine; ridică-l de pe podea. " Odată cu asta, Berling își lăsă cardul de dans la pământ și se îndepărtă.

- Bine că nu sunt la fel de rigid ca el, zise Ranulf, ghemuit și recuperând cartea. Buzunând-o pe cea goală, el a scos-o de praf și i-a înapoiat-o.

Ea își ridică privirea, studiindu-i fața slabă pentru orice semn al furiei la care se aștepta. Ceea ce a văzut a fost o expresie perfect nivelată care ar fi trebuit să o liniștească, dar nu a făcut-o. - Ți-ai ținut cuvântul, murmură ea.

Privirea lui coborî scurt la gura ei. „La fel ca voi”. Ranulf i-a oferit brațul. „Lasă-mă să-ți arăt partenerului tău de dans.”

Arran se mută din cealaltă direcție. "Nu este nevoie. Sunt partenerul ei. ”

De fapt, a zguduit-o puțin, încât amândoi bărbații fuseseră atât de aproape și totuși niciunul dintre ei nu lovise. Dacă Berling ar fi mutat o atingere mai aproape de ea sau dacă ar fi fost o uncie mai puțin fermă ... Dar nu s-a întâmplat nimic și totul a fost bine.

Înainte ca Arran să o ia de braț, Ranulf s-a aplecat și i-a șoptit ceva fratelui său. Apoi, dând din cap spre ea, s-a dus să-și adune partenerul pentru dansul de la țară. Arran i-a oferit brațul și împreună și-au luat locul pe ringul de dans. Odată ce muzica a început, el s-a închinat, iar ea s-a încurcat, iar ei și-au unit mâinile pentru a păși într-un cerc larg în jurul semenilor lor.

„Ce ți-a spus Ranulf?” mormăi ea în timp ce se despărțeau și apoi se mișcau pe părțile opuse ale liniei.

„Dacă ar fi vrut să auzi, nu l-ar fi șoptit”, a spus el, urcând din nou în centru cu ea.

Scoțieni încăpățânați. „Lordul Berling te-a numit„ celălalt tip ”, a comentat ea , hotărând să încerce din nou. „Nu te-ai întâlnit niciodată?”

Au făcut un alt set de pași și întoarceri, cu fața în față, înainte de a-și uni mâinile din nou. „De fapt, l-am întâlnit azi la prânz.”

"Ce?" Își înăbuși comentariul cu o tuse. - Atunci de ce ... - Poate că i-aș fi dat un nume diferit, se întoarse Arran cu un cinic

grimasă.

Bărbații MacLawry nu păreau timizi în legătură cu nimic, hotărî Charlotte, căutându-l pe Ranulf și văzându-l mergând pe a doua linie de dansatori, o doamnă destul de roșcată ținându-l de mână. Slavă Domnului că făcea un efort să se potrivească, să se familiarizeze cu colegii săi. Și indiferent dacă erau englezi sau scoțieni, sau galezi sau irlandezi, aristocrații de aici erau colegii săi.

În același timp, totuși, când a zărit fața roșcată când i-a zâmbit - ceruri bune, era Madeline Davies? - pentru un moment scurt, egoist, și-ar fi dorit ca alte doamne să nu-l privească în același fel mod vorace, de parcă toți ar fi vrut să-l ducă la tururi de vizitare a Londrei.

Poate că dorința ei nu era chiar atât de egoistă. Dacă doamnele nu l-ar fi văzut atât de ... cu poftă, atunci poate că soții și bărbații lor l-ar privi ca pe un potențial prieten sau un aliat, mai degrabă decât ca pe

un rival necivilizat.

- Nu mă vei întreba de ce i-am dat lui Berling un alt om, atunci? Spuse Arran în timp ce se învârtea în jurul ei. „Am crezut că veți fi mai curioși, având în vedere că veți întreba despre orice altceva.”

Charlotte se scutură. „Sunt extrem de curioasă”, a răspuns ea. „Am observat, totuși, că ești și mai prost să răspunzi la întrebări decât este fratele tău.”

A râs scurt. „Adică să iau asta ca un compliment. Și este probabil o conversație cel mai bine purtată la un alt moment și într-un alt cadru, oricum. ”

Oricât de enervant ar fi fost, ea a trebuit să fie de acord cu evaluarea lui. Într-un fel, era ciudat că *era* atât de interesată de toate subterfugiile și mașinațiile; acum câteva săptămâni nu ar fi vrut să audă că un bărbat părea să-l atragă pe altul într-un fel de confruntare. Dar ea știa lucruri, acum. Știa că lordul Berling a făcut unele lucruri pentru care probabil ar fi trebuit arestat.

Nu-i plăcea că se îndreptase spre ea și încercase să o folosească pentru a începe o luptă - de două ori acum. Prima dată a funcționat, deși nu ar fi putut fi mulțumit de rezultat. Numai aroganta l - ar putea convinge să încerce din nou aceeași abordare și se așteaptă un rezultat și totuși diferite *au* fost un rezultat diferit. Ranulf nu se ridicase până la momeală. De fapt, luase măsuri pentru a evita luptele. Și a fost un lucru foarte bun.

Când dansul s-a încheiat în cele din urmă, ea se aștepta pe jumătate ca Ranulf să apară și să le sugereze să iasă la balcon pentru un aer proaspăt. Dorința de a-l săruta din nou, de a-i auzi vocea scăzută spunând lucruri care însemnau doar pentru ea, o lăsa tremurată și simțindu-se extrem de rea.

S-a uitat în jurul lui, dar înainte să-i poată vedea silueta înaltă și largă, a apărut Jane. "Bună draga mea. Ce sunt-"

„În acest fel”, șuieră sora ei și o târâ pe jumătate printr-un hol, după un colț și în biblioteca întunecată și goală de dincolo.

„Janie, ce ...”

Jane își puse o mână peste gură. „Shh. Vino aici ", a vorbit ea și a condus drumul spre fereastră.

Alarmată, Charlotte îl urmă. Camera avea vedere la partea din față a grădinii și, în timp ce perdelele erau deschise, fereastra nu era. Jane strânse un ochi închis și împinse foarte încet paharul cu un centimetru cam așa.

„- M-a umilit de două ori”, se auzi vocea joasă și furioasă a lui Berling. „Cine diavol crede că este, oricum?”

"Campbell spune că este periculos."

„În Highlands, da. El este regele propriei sale armate de căsuși, drovers și pescari. Dar nu suntem în Highlands, nu-i așa? Unde-i armata lui acum? ”

„Da”, a fost de acord o a treia voce. „I-ai spus câine și el a rămas acolo. Am luat și cardul pe care l-ai aruncat. ”

- Îți spun, se teme de noi, insistă Berling, entuziasmul ridicând tonul vocii. „Și nu doar noi. Cu excepția cazului în care acel incendiu a fost accidental, Glengask are mai mulți dușmani decât majoritatea oamenilor au prieteni. ”

- Am crezut că tu ești, dă foc, murmură o a patra voce. -
Numai dacă poți dovedi asta, George.

„Celălalt mare om pe care l-a adus aici este fratele său. Arran MacLawry. Am auzit-o de la Hest. ”

„Știi că a primit două duzini de câmpieri Campbell când i-am îndepărtat de Glen Helen. Îi face să creadă că nu trebuie să sară atunci când spunem asta. ” Cea de-a patra voce a râs scăzut. „Tatăl său era la fel afurisit cale. Nu i-a făcut mult bine lui Seann Monadh, nu? ”

- Nu este o problemă de râs, a replicat Berling. „Amândoi unchii mei au dispărut după aceea”.

- Crezi că nu știu asta, Donald?

„Campbell a spus că bătrânul MacLawry a făcut un pact cu diavolul și i-a tras în jos pentru a i se alătura”.

Acest lucru a determinat sunetul scuipării, urmat de speculații despre ceea ce se întâmplase cu cei doi Gerdenses. Charlotte schimbă o privire cu Jane, apăsând cu ochii mari pe perete. Ar trebui să meargă înainte ca cineva să observe fereastra deschisă și să vină să caute cine ar putea asculta conversația lor. Ea a avut un dans cu Francis Henning începând în orice moment. Și totuși acești bărbați vorbeau despre Ranulf. Și dacă ar învăța ceva care l-ar putea ajuta ...

Dar atunci s-ar putea să-l trimită și după acești oameni. Și ar fi pe capul ei. Când deveniseră atât de complicate toate acestea? La optsprezece ani, dragostea fusese simplă și directă.

Charlotte a inspirat puternic, dându-și o mână la inimă. *Dragoste?* Oare dragostea i-a răsucit interiorul și a făcut-o să creadă că ar fi o idee bună să arunci o vază sau două pe fereastră și pe capul cuiva? Dragoste care a făcut-o să-i urască pe bărbații de jos doar pentru că și-au spus părerea, pentru că au vorbit împotriva lui Ranulf? Ranulf ei?

Ce femeie proastă era. Voia un iubit pentru Londra; făcuse asta perfect clar și ea fusese de acord. O atracție fizică reciprocă. Dar, oh, a fost mult mai mult

decât atât. Pentru ea, oricum. Bineînțeles, nu s-ar potrivi niciodată și nimic nu ar mai ieși din această ... îndrăgostirea ei, ci pentru binele. Din vina ei prostească sau nu, îl iubea. Iar inima ei s-ar sfărâma în sute de milioane de bucăți în ziua în care i-a luat la revedere.

Totul a fost greșit, greșit, greșit. Și chiar știind asta, s-a aplecat mai aproape de fereastră, ca să nu piardă niciun cuvânt. Orice lucru care ar putea dăuna lui Ranulf trebuia oprit. O dată.

„Nu mă duc de la picior la picior cu el”, spunea a doua voce.

"Deja am făcut. Dacă îl voi confrunta din nou în seara asta, toată lumea mă va vedea ca antagonist și nu vom câștiga nimic ”.

- O voi face, a glumit a patra voce. „Havenae a avut sânge MacLawry pe mâini timp de trei ani buni, acum. Este o mâncărime care trebuie zgâriată ”.

„Rețineți că trebuie să-l faceți să pară agresorul, sau este degeaba.”

„Nu trebuie să-mi amintești asta, verișoară.”

Muzica pentru cvadril a început, înecând orice conversație rămasă. Cu foarte mare grijă Charlotte a închis geamul, apoi s-a lăsat pe spătarul unui scaun. - Ceruri bune, șopti ea. - De unde ai știut despre asta, Janie?

Sora ei avea o mână la piept și părea palidă ca lumina lunii. „Ieșeam de pe ringul de dans și am auzit pe cineva spunând că au nevoie de un loc liniștit pentru a discuta despre lordul Glengask, iar lordul Berling a sugerat grădina de lângă peretele din față.” Respiră zdrențuită. "Dumnezeule. Vorbeau despre rănirea oamenilor. Și mai rău de atât. ”

Charlotte s-a îndreptat, mergând înainte să-și îmbrățișeze sora. „Ai fost atât de curajoasă”, a spus ea simțitoare.

„Dar ce vom face?”

„Trebuie să-i spunem lui Ranulf.”

Habar n-avea ce se va întâmpla și, cu felul în care îi bătea inima, se simțea la fel de probabil să-l sărute, ca să-l arunce pentru ... pentru că era cine era. Dar trebuia să știe. O dată.

- Haide, spuse ea, apucând mâna lui Janie și grăbindu-se spre ușă. Fiecare acțiune avea consecințe și ea era pe punctul de a pune în miscare niste actiuni foarte mari.

Si totusi.

Și totuși tot ce se putea gândi la ea era cât de sigură, mulțumită și fericită se simțise în brațele lui Ranulf. Nu-l putea pierde. Nu l-ar pierde. Nu în condițiile altcuiva. Nu când tocmai descoperise ce avea.

Capitolul Treisprezece

"Unde este ea?" Întrebă Ranulf, apucând un pumn de rever al lui Arran.

„Ți-am spus, ea și sora ei au fugit undeva”, a mormăit fratele său. Spunând, însă, nu s-a luptat cu strânsoarea lui Ranulf. Evident, Arran își dăduse seama cât de aproape era de violență.

- Și ți-am spus să o ții aproape, răspunse Ranulf, enunțând fiecare cuvânt. Într-o mulțime, această Charlotte mare ar putea fi oriunde, cu oricine, și nici nu putea vedea niciun semn al lui Berling sau al prietenilor săi. Da, era supărat, dar nu era doar atât. Era îngrijorat. Extrem de îngrijorat.

„Fie mă ridică de pe balcon, fie mă lasă să te ajut să o găsești, atunci”. Arran ridică mâinile cu un gest calmant.

Expirând cu un mârâit, Ranulf și-a eliberat fratele. - O să mă uit la ea, a răstit el. „Vei păstra ambii ochi pe Rowena, dacă reușești asta.”

„Da. Eu pot. Eu voi."

Muzica pentru cvadrilă a început când a intrat înapoi în sala de bal, Arran pe tocuri. Oamenii s-au mutat pe ringul de dans și alții în saloanele învecinate sau în sălile de cărți sau mesele de băuturi răcoritoare - fețe pe care nu le știa, sânge albastre care nu au avut niciun scop în acest moment decât să-l împiedice să o găsească pe Charlotte.

Unde era diavolul? Îi văzuse cartea de dans. Știa că fusese de acord să danseze cvadrila cu bărbatul rotund, Henning. Ranulf trecu cu pași mari peste marginea ringului de dans, fără să țină seama de agitația pe care o provocase. Când, în sfârșit, îl privi pe Henning, care stătea într-o parte și părea nedumerit, inima îi căzu. Charlotte nu ar lăsa un partener de dans în picioare. Nu a fost politicos.

A tras adânc aer în piept pentru a-i striga numele, indiferent de consecințele nenorocite - și apoi a văzut-o. Sora ei în remorcă, s-a grăbit în sala de bal prin ușa holului. *Slavă Domnului.* Relieful a fost inundat

prin el, ametitor și binevenit, și Ranulf a mers înainte. Nu avea de

gând să danseze cu nimeni până când nu o atinsese și se asigurase că se simte bine.

O siluetă slabă și întunecată păși în fața lui, blocându-i vederea asupra Charlottei. Ranulf a început în jurul bărbatului, dar și-a găsit din nou calea blocată. „Marchizul de Glengask, așa cum trăiesc și respir.”

Cu o încruntare, Ranulf își îndreptă atenția asupra bărbatului care stătea acum în fața lui. Înalt, deși nu la fel de înalt ca el, cu părul brun-roșcat, care ascundea parțial o cicatrice slabă care iese de sub ureche și până în partea dreaptă a gurii. O gâdilare de familiaritate îi ciupea firele de păr de la ceafă, dar nu reușea să-și așeze fața.

"Ne-am întâlnit?" a întrebat el, tot înaintând.

Tipul a ținut pasul, retrăgându-se pentru a rămâne în fața lui. „Nu direct”.

„Atunci va trebui să mă scuzați. Mă întâlnesc cu cineva. ”

Ranulf a început să ocolească bărbatul, dar și-a găsit din nou traseul tăiat. Acum era clar intenționat, ceea ce, în ceea ce-l privea, a îndepărtat nevoia ca el să fie politicos.

„Pleacă din calea mea, *amadan.* ”

Bărbatul mai scund l-a favorizat cu un zâmbet politicos. „Nu cred că o voi face.” „Așadar, vrei să te bat pe fundul tău în fața tuturor acestor bonny
lasele ”, s-a întors el, vorbind suficient de tare încât să poată auzi cei din jur.

„Vreau să vorbesc cu tine, prietene.”

O lovitură drăguță și rapidă la nivelul intestinului când s-a mutat și nimeni nu ar fi observat nimic altceva în afară de el, ajutându-l pe om să ajungă la podea, în timp ce arunca bolnav peste propriile ghete. Ranulf a intervenit, înfășurându-și pumnul.

- Lord Glengask, se auzi vocea fără suflare a Charlottei. „Iată-te! Mi-e teamă că unchiul tău a fost destul de bolnav. Vă rugăm să veniți imediat cu noi. ”

Ranulf își îndreptă degetele. Fără pumn. Aceasta a fost singura regulă a Charlottei. „Scuzați-mă”, a repetat el cu forță, fixându-l pe cel slab cu privirea directă care a făcut ca majoritatea bărbaților să aibă nevoia bruscă de a-și examina propriii pantofi.

Înclinându-și capul, tipul cu cicatrici s-a îndepărtat, apoi i-a prins brusc cotul lui Ranulf în timp ce îl împingea. „Sora aia de-a ta este o fată frumoasă”, a spus el

murmură, „cu o gură deosebit de fină. Știu exact unde aș pune-o. ”

Ranulf se opri în urmele lui. În următoarea bătaie a inimii, înainte chiar să fi înregistrat acțiunea, avea ambii pumni înfășurați în reverul bărbatului și îl ridică de pe picioare. Furia neagră izbucni în el ca un tunet. Nimeni - *nimeni* - *nu a* amenințat- *o pe* Rowena.

O mână moale într-o mănușă roșie i-a atins mâneca. - Ești momit, răsuflă Charlotte.

Dacă ea ar fi vorbit cu orice altă voce, ar fi strigat sau ar fi împins sau ar fi atras spre el, probabil că el nu ar fi observat. Bineînțeles că era momit. Asta nu a contat. Cuvintele fuseseră încă spuse. Cuvinte care nu puteau fi nespuse sau iertate, dar plătite doar cu sânge.

„Unchiul tău are nevoie de tine”, a insistat ea cu o voce mai puternică, strângându-i mâna cu brațul.

Mâna ei cu vezicule încercase să-i salveze grajdul. Fiecare mușchi strâns și luptător, intestin versus minte, a făcut un pas lateral și l-a așezat pe om. „Scuză-mă”, a spus el pentru a treia și ultima oară, deși simțea că fusese rupt și că sângera înăuntru. „Păreați să mă călcați pe picior”.

Luând mâna lui Charlotte, o puse în jurul brațului și se îndepărtă. În spatele lui, bărbatul cicatricial a râs. Ranulf își dădu umerii peste cap și continua. Aceasta a fost ceea ce a fost nevoie pentru a-l păstra pe Charlotte în viața lui. El ar mânca o sută de insulte și ar zâmbi la cuvintele lor urâte în schimbul unui sărut și a unui zâmbet de la ea. În timp ce ea îi spunea mereu, erau doar cuvinte.

- Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea strâns, aruncându-i o privire laterală. „Și de dragul cerului, trebuie să vă folosiți mintea și nu mușchii”.

„Prefer să le folosesc în tandem”, a răspuns el.

„Asta doar făceai?”

„Dacă mintea mea nu ar fi fost implicată, ați ști asta. Acum ține puțin. Mai întâi trebuie să-l găsim pe Myles. Presupun că e bine? ”

"Nu am nici o idee. A fost prima scuză la care m-am putut gândi. ” O altă privire. „Îmi pare rău că te-am lovit chiar atunci. Te *simți* bine? ”

„Sunt un gentleman”, s-a întors el, încercând să pară blând când furia încă îl mușca cu dinții de tigru. „Sunt întotdeauna bine.”

„Ranulf”.

"Intr-un minut. Există Myles. ”

Unchiul său stătea de vorbă cu ducele de Esmond și cu fiul său, atât de fermecător, lordul Stephen Hammond. *Sângeros minunat.* Ei bine, Charlotte a ales jocul, așa că ar juca împreună cu el.

„Myles, hai să găsim un scaun”, a spus el, eliberându-l cu reticență pe Charlotte să apuce cotul unchiului său. „Nu ar trebui să te plimbi dacă te simți încă ușor.”

Lord Swansley se încruntă, apoi duse o mână bruscă la tâmplă. „Poate voi sta un minut”, a spus el. - Dacă mă ierți, Grație, Stephen.

- Cu siguranță, Swansley. Oricum, ducesa așteaptă un dans. ”

Patru puternici acum, au urcat la etaj și au găsit o cameră de zi. În timp ce deschidea ușa, o tânără doamnă se ridică în picioare, un bărbat mai în vârstă smulgându-și mâna de sub fustă și încercând apoi să-și acopere regiunile inferioare bombate cu o pernă. Ranulf abia a avut timp să ridice o sprânceană înainte să fugă. Oricât și-o dorea pe Charlotte, simțea puțin pentru cuplu - un bărbat ar trebui să aibă mai multă considerație față de doamna sa decât să o conducă într-un loc unde să poată fi descoperiți.

"Ce se întâmplă?" Spuse Myles, odată ce erau singuri. „De ce sunt ușor?”

- E vina mea, recunoscu Charlotte. „Trebuia să vorbesc cu Ranulf în privat și tu ai fost scuza mea”.

„Eram ocupat să am un dezacord cu un coleg”, a adăugat Ranulf strâns, „înainte să-mi amintesc că sunt un gentleman”.

Jane se plimba înainte și înapoi în spatele canapelei în timp ce vorbeau. Ranulf nu se gândise prea mult mai devreme, dar acum, când privi, părea extrem de neliniștită. Charlotte a apărut mult mai liniștită, dar apoi nu s-a tulburat ușor. La lumina mai slabă de jumătate de duzină de lumânări, departe de suta de lumini din candelabrele dramatice, părea și mai uimitoare.

- Ce s-a întâmplat, *leannan* ? a întrebat el, sprijinindu-se de un șold pe brațul canapelei. La cuvântul gaelic, Myles i-a trimis o privire rapidă și surprinsă, dar el a ignorat-o.

Ea i-a spus lui. Nu a fost dificil de ghicit că participanții la Berling fuseseră Charles Calder și Arnold Haws - din câte își dădea seama, cei trei erau aproape inseparabili. Cel de-al patrulea bărbat l-a lovit o clipă, până când Charlotte a observat că omul misterios și omul pe care aproape îl aplatizaseră în sala de bal aveau același râs.

- Cred că lordul Berling l-a numit văr, a spus Jane.

- George, spuse Charlotte mai târziu. - Cineva a spus George.

Acum avea sens. - George Gerdens-Dailey, spuse Ranulf încet.

Condamnare.

Myles începu să înjure sub respirație. Ranulf se simțea la fel, dar era brusc mai preocupat de descifrarea modului în care venirea lui Dailey la Londra îi va afecta familia și pe cei pe care îi iubea. Femeia pe care o iubea, care se încrunta la el.

„Cine este George Gerdens-Dailey?” Întrebă Charlotte, încruntându-se. „Vreau să spun, știu că este un Gerdens, dar în mod clar se întâmplă ceva mai mult aici.”

Trebuia să știe. Chiar dacă spunându-i, el ar trebui să mărturisească singurul lucru pe care nu l-ar putea ierta niciodată, singurul lucru care l-ar putea costa ... totul. A ei. Îndreptându-se, întinse mâna spre ea. Când și-a răsucit degetele cu ale lui, a fost nevoie de fiecare uncie de voință pe care el o avea să nu o sărute chiar atunci. - Rămâi aici, îi spuse el unchiului său, arătându-i lui Jane. „Ne vom întoarce într-o clipă.”

A condus-o printr-o ușă laterală și în ceea ce părea un dressing de rezervă. Abia după ce a adus o lumânare și a încuiat ambele uși, el i-a eliberat mâna. Nimeni nu i-ar surprinde aici.

- Sunt destul de alarmată, spuse Charlotte, urmărindu-l pasind înainte și înapoi. Lumina lumânărilor pâlpâi când agita aerul cu trecerea lui. "Cine este acest barbat?"

În cele din urmă, Ranulf se opri din nou cu fața spre ea. Doamne, arăta ca un înger rău, păr auriu și rochie neagră și stacojie. „Mi-ați ținut lecții cu ceva timp în urmă despre cum violența duce doar la mai multe, cum nu are niciun motiv și singura modalitate de a o opri este să nu o începeți în primul rând.”

Spre surprinderea lui, ea zâmbi. „Ascultai.”

„Am ascultat fiecare cuvânt pe care l-ai spus vreodată, Charlotte. Fiecare respirație, fiecare suspin înseamnă lumea pentru mine. ” Ranulf se scutură. „Nu vreau să folosesc cuvinte dulci pentru a vă influența, dar este adevărul.” Și s-ar putea să fie ultima dată când ar fi apărat vreodată pentru el chiar vorbindu-i.

- Spune-mi, spuse ea încet.

„Mai întâi un lucru.” Ranulf a închis distanța dintre ei, și-a pus palma peste ceafă și i-a luat gura moale și dulce cu a lui.

Mâinile ei mănușite i-au cuprins umerii, iar ea s-a aplecat de-a lungul corpului său. Încrederea fără ezitare pe care a arătat-o a fost cu totul stârnitoare. S-a scufundat

în moment, savurând fiecare bătaie a inimii din timpul petrecut cu ea în brațe. A crede că s-ar putea termina pentru că a simțit nevoia să fie sincer cu ea ... Ei, cu atât mai prost, el. Dar ar prefera să facă față consecințelor acum decât mai târziu.

Într-un anumit sens, însă, armonia perfectă dintre ei acum a făcut ca ceea ce s-ar întâmpla probabil la sfârșitul acestei conversații să fie și mai rău. Savurând un ultim sărut, a pus-o din nou în poziție

verticală. - Așadar, sunt suficiente întârzieri, a tras el, pe jumătate pentru sine.

Ea și-ar fi ținut mâinile în jurul umerilor lui, dar el s-a îndepărtat. Nu voia să vadă expresia dezamăgită de pe chipul ei când terminase cu ceea ce trebuia să spună, dar să o facă și ea să se îndepărteze de el era mai mult decât îi păsa să-i pună în față.

„Ți-am spus cum a murit tatăl meu”, a început el, lăsându-se pe loc. „Jumătate din clan a numit-o accident, în timp ce cealaltă jumătate știa că este o crimă. Poate că aveam doar cincisprezece ani, dar știam ce este. Și știam cine o făcuse. Contele de Berling și frații săi, Harry și Wallace. ”

„Nu este *acest* Domn Berling“ , a spus ea, indicând undeva vag în afara camerei sos.

„Nae. Tatăl lui. Îi văzusem certându-se cu Seann Monadh - tatăl meu - încercând să-l intimideze să transforme un bun de douăzeci de acri de câmpuri de vaci în pășunat de oi. Le-a numit proști miopi, egoiști, care ar regreta că s-ar fi îndreptat către oamenii lor și i-au trimis departe. Două zile mai târziu era mort. ”

Putea discuta despre asta acum, dar pe vremea aceea simțise că tot vântul îi scotea din plămâni și rămăsese așa de luni întregi. Nu reușise să-și recapete răsuflarea, să gândească, iar clanul de doliu și pierdut îl privise cu toții după răspunsuri și conducere. Mama lui fusese neconsolat, dar peste *o* pierdere, *o* povară. De parcă ar fi fost singura care a simțit durere din cauza morții lui Robert MacLawry.

- Îmi pare foarte rău, Ranulf, a suflat Charlotte, dar nu a mai încercat să se apropie de el. Știa acea parte a poveștii și știa că nu asta o trăguse să-i spună.

„După înmormântare, am luat vechea pușcă de vânătoare a tatălui meu și o lopată și m-am dus să-i găsesc pe Gerdenses. Berling s-a întors deja la Londra - o lașitate împărtășită de fiul său. Ceilalți doi erau acasă, totuși, la Sholbray Manor, confortabili în salonul lor și bând, vorbind

aflați cum Seann Monadh luptase și se răsucise în timp ce-l țineau pe cap sub apa propriului său lac, cum se spărgea el însuși când murea. M-am ghemuit sub fereastră și am ascultat totul. ”

Fața lui Charlotte pălise, dar își menținea pământul și tăcerea. Și el o crezuse probabil că se va sparge într-o briză rigidă. S-ar putea să pară delicată ca porțelanul fin, dar avea oțel al naibii în coloana vertebrală.

„Erau cel puțin două duzini de gerdeni, bărbații, femeile și slujitorii lor în casă, așa că m-am strecurat și am găsit un loc aproape de locul unde și-au scris oile să aștepte. Am așteptat două zile până când Harry și Wallace s-au arătat, doar ei doi. Și i-am împușcat, i-am ucis și i-am îngropat acolo unde nimeni nu i-ar găsi vreodată. Și apoi m-am întors acasă și am

încercat să fiu omul de care avea nevoie clanul meu. ” Se uită în jos la mâinile lui, apoi o întâlni din nou cu privirea. „George Gerdens-Dailey este fiul lui Harry Gerdens.”

Tăcerea, atât de profundă, încât a putut auzi orchestra reglând un etaj și jumătate din casă, auzind respirația ei moale și superficială. Este posibil ca violența ochi-la-ochi să fi fost mai veche decât Biblia, dar asta nu ar face-o mai acceptabilă pentru ea.

„Au fost ... au fost găsite vreodată cadavrele?”

„Nae. Am vrut să plece, fără ca nimeni să poată plânge peste o piatră funerară sau să depună un ciulin pe un mormânt ”. Și oricât de groaznic fusese, ar fi făcut-o încă o dată.

A mai respirat. „Dacă nu i-ai fi ucis, ce s-ar fi întâmplat?”

„Un război de clanuri, cel mai probabil”.

„Dar asta nu s-a întâmplat?”

„MacLawrys și-au dat seama că Gerdenii au fost implicați în moartea tatălui meu. Când cei doi frați au dispărut, a făcut pe toată lumea un acarian ... neliniștit. Sus în Highlands, când se întind ceața și ceața, este ușor să crezi în vrăjitoare, înjurături și altele asemenea. Oamenii au început să spună că dreptatea fusese făcută de o mână necunoscută. Asta era tot ce îmi ceream. Tot ce era necesar oricui. ”

Ranulf s-a lăsat pe spate împotriva unei sifoniere. „Am aflat că ați fi adus mărgeaua locală și i-ați fi arestat și tras pe Gerdenses în fața unui magistrat. Dar ar fi fost un judecător englez și legea engleză, iar singurul care a auzit o mărturisire de la ucigași a fost vechiul MacLawry

fiul cel mare, care ar fi putut să-l fi ucis pe marchiz însuși pentru a lua titlul. Gerdenii ar fi fost eliberați, iar acuzațiile de ambele părți ar fi înrăutățit lucrurile ”.

Nu putea să știe asta cu siguranță, desigur, dar văzuse modul în care pretențiile legale, înainte și de atunci, erau tratate în Highlands. Și justiția a avut, în general, mai mult de-a face cu menținerea păcii și împiedicarea unei familii să stea prea înaltă - în special o familie care nu dorea nimic de-a face cu stăpânirea engleză. Independența, forța și sfidarea nu au fost încurajate. Vreodată.

„De ce mi-ai spus asta?”

Ranulf ridică din umeri. „În primul rând, m-ați întrebat cine este George Gerdens-Dailey și acesta este el. În al doilea rând, dacă nu ți-aș fi spus, nimic dintre noi de aici înainte nu ar fi vreodată complet sincer ”. El a început să-i întindă mâna, apoi s-a oprit. „Nu ți-am spus niciodată unui suflet ceea ce ți-am spus, Charlotte. Arran suspectează că am avut o mână de ajutor în dispariții, la fel și Myles, voi paria, dar nu le-am

recunoscut niciodată. Și nu o voi face niciodată. Niciunul dintre cele întâmplate nu este povara lui Arran, mai ales dacă ar trebui să moștenească titlul. Este povara mea. ”

El o privi atent, de parcă s-ar fi așteptat să pronunțe sentința asupra lui. Charlotte, însă, a rămas acolo unde era. Ce trebuia să spună? Cum ar trebui să reacționeze? Ranulf MacLawry tocmai a mărturisit că a ucis, a ucis, doi bărbați. Ar trebui să fie mai mult decât șocată și neliniștită. Ar trebui să fie îngrozită și bolnavă. Ar trebui să fugă din cameră și să alerge direct la Old Bailey pentru a jura o declarație împotriva sa și a-l aresta.

Și știa că nu va face așa ceva. Nu numai pentru că avusese încredere în ea să-i spună ceva, ci pentru că în partea cea mai adâncă a inimii ei nu putea să-l învinovățească pentru ceea ce făcuse. Era tot ceea ce se arunca împotriva ei în ultimii patru ani, un bărbat recurgând la violență pur și simplu pentru că era cel mai rapid și mai simplu mod de a rezolva o problemă, de a recâștiga mândria masculină deteriorată și de a șterge stânjeneala. Cu excepția faptului că, în acest caz, în pantofii lui, era destul de sigură că ar fi făcut același lucru. Sau ar fi vrut foarte mult să o facă.

„La ce te gândești, Charlotte?” el a intrebat.

O lacrimă neinvitată îi curgea pe obraz și o șterse. Lucrurile prin care trecuse, în timp ce conducea oameni care se bazau pe el. Ea putea abia dacă-l închipui.

Ranulf a jurat. „Și acum ți-am făcut rău fără niciun motiv,” mârâi el. „Lasă-mă să te duc înapoi la sora ta. Bolnav-"

- M-ai întrebat la ce mă gândesc, a întrerupt-o, ignorând o a doua lacrimă. „Ai vreo intenție să mă lași să-ți răspund?”

„Am crezut că lacrimile i-au răspuns suficient de bine.”

- Ei bine, te-ai înșela. S-a luptat cu tremurăturile stupide ale vocii ei. „Ceea ce cred este că, în calitate de băiat de cincisprezece ani, ai făcut ceea ce trebuia să faci și îmi pare atât de rău că a trebuit să duci singură această povară atât de mult timp. Nimeni nu ar trebui să facă asta. ”

Se uită fix la ea. "Atunci…"

În mod clar, el nu și-ar crede singur cuvintele. Charlotte a făcut un pas înainte și și-a încurcat degetele în părul său întunecat și slab, trăgându-i fața în jos spre a ei. - Am spus, înțeleg, șopti ea și îl sărută.

Ranulf a ridicat-o în aer, astfel încât fețele lor să fie plane. Limbile s-au încurcat până când ea nu a putut spune unde s-a sfârșit și el a început. Erau la un bal mare, de dragul cerului, cu două sute de oaspeți chiar dincolo de ușile ușor închise ale dulapului. Sora ei și

unchiul său stăteau la doar câțiva metri distanță.

Nimic din toate acestea nu a contat. Tot ce și-a dorit în lume a fost Ranulf. Orice altceva a dispărut. Ce îi spusese - nu mai trebuia să-l asume singur. Da, umerii lui erau largi, dar și ea putea fi puternică. Pentru el, ar putea fi.

El a așezat-o pe măsuța de toaletă, ridicându-și fusta roșie pentru a păși între genunchi și a continua să o sărute. Totuși, nu a fost suficient. Acum, că știa cum este să fii cu el, îl poftea, constant și prost. Și nu plecau din această cameră până când nu-l avusese.

- Atinge-mă, Ran, murmură ea, luându-i mâinile și așezându-le pe genunchii ei dezgoliți.

Îndreptându-și săruturile la gât, el încet și ușor și-a dus vârful degetelor pe coapsele ei, sub materialul cârlit al fustei ei, până când și-a îndoit arătătorul în interiorul ei. A sărit, strângându-și degetele în șolduri și apăsându-i de mână. Cum ceva atât de ... simplu s-ar putea simți atât de rafinat, ea habar nu avea, dar el a făcut-o așa.

- Deschide-mă, zbârci el, luându-i mâna dreaptă în cea liberă și mutând-o în partea din față a pantalonilor.

Își desfăcu butonul de sus al pantalonilor, gâfâind în timp ce el îl tachina din nou cu degetele. *Oh, Doamne.* Gemea Charlotte, agățându-și mâinile de brâu și trăgându-l mai aproape.

- Hristoase, Charlotte. Împingându-i mâinile din drum, el termină de desfăcut nasturii și își duse pantalonii până la coapse. Impresionantul său membru a sărit liber, dur și agitat.

„Cum spui asta în gaelică?” a întrebat ea, dându-și degetul pe toată lungimea lui.

„Vrei o lecție acum?” a întrebat el, cu privirea asupra degetelor ei.

Ea se ghemui în jurul lui, mângâind ușor. "Spune-mi."

„În engleză, este un cocoș. În gaelică, un *ball-bearta.* Ridicându-și privirea spre ochii ei, a întins mâna pentru a-și face un sân prin rochia ei de mătase. - *Bruinne,* murmură el, apoi își strecură mâna sub dantelă pentru a-i ciupi mamelonul. „ *Sine.* Vrei să continui să mă chestionezi, *leannan ?* ”

Cu o chicotire care părea fără suflare pentru propriile urechi, Charlotte clătină din cap. „Arată-mi, în schimb”.

Ranulf îi puse mâinile în jurul coapselor și o trase în față până când cu o alunecare satisfăcătoare intră în ea. Încercând să înăbușe sunetele încântate de gemete pe care nu putea să nu le emită, Charlotte și-a îngropat fața de umărul lui. Mușchiul dur, cu pielea ei moale catifelată, s-a scufundat în ea din nou și din nou, până când nu a putut să respire, nu a putut gândi, nu a putut face altceva decât să se țină de el și să încerce să nu țipe din plăcere în timp

ce îl înconjura .

Cu un geamăt scăzut, a început să se îndepărteze de ea. Știa de ce. Știa ce înseamnă. Și și-a înfășurat gleznele în jurul șoldurilor, încleștându-și mâinile tremurânde în reverele lui în același timp. - Nu, spuse ea, ridicându-și privirea spre el.

„Charlotte”. El a mârâit, apoi s-a împins din nou adânc în ea, tremurând.

Era vorba de încredere și de felul în care se simțea mai vie, mai ... necesară când era în compania lui. A fost vorba despre a-i arăta că vrea să spună asta când a spus că îi va împărtăși poverile. Dar cum a pus cineva asta în cuvinte? Acesta a fost cel mai bun lucru pe care l-a reușit.

Își sprijini fruntea de a ei. - N-ar fi trebuit să faci asta, *leannan,* murmură el. „Mă faci să-mi doresc să duc o viață mai sigură și mai sănătoasă.”

Sună de parcă era pe cale să se îndepărteze și să o lase în urmă. După ce o tachinase despre curte, după ce îi spusese cel mai întunecat secret al său. Făcut

nu o dorea în viața lui sau o credea incapabilă să o împartă cu el?

Era, totuși, ea? Capabil? Ar putea să trăiască într-o lume în care tații au fost uciși și ucigașii au dispărut și cuvântul greșit spus persoanei greșite ar putea însemna cel mai bine o luptă și, în cel mai rău caz, un război? Era înnebunitor, dorind să fie cu el atât de rău și neștiind dacă avea curajul să rămână. Sau chiar dacă ar fi vrut-o.

- Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea încet, ridicându-și capul pentru a-l privi din nou.

El i-a trecut un deget peste obraz și a sărutat-o, de data aceasta atât de blând, încât i-a durut inima. „Cu George Gerdens-Dailey aici, domnișoară, totul este mai complicat.”

Ea dădu din cap, pregătindu-se de ceea ce trebuia să spună în continuare. „Cred că ar putea fi cel care l-a împușcat pe fratele tău.”

Expresia lui Ranulf s-a răcit până la gheață. „Ce te face să spui asta?”

Aoleu. Nu i-ar fi spus, dar el îi împărtășise atât de multe. - Fără vărsare de sânge, Ranulf. Vă rog. Nu din cauza a ceea ce ți-am spus. ”

El s-a întors, trăgându-i fusta aproximativ și apoi refăcându-și pantalonii. „Vrei o afacere, nu-i așa?”

„Am spus că am înțeles ce ai făcut când a murit tatăl tău”, a spus ea, sărind de pe toaletă și îndreptându-și fustele. „Asta nu înseamnă că vreau să fiu motivul pentru care ucizi pe cineva.”

Brusc s-a apropiat de ea, apucându-i mâinile în ale lui. „Dacă îți demonstrez că pot fi un om liniștit, Charlotte, dacă găsesc o

modalitate de a sta departe de aceste necazuri și de a le ține departe de familia mea, ai putea…” El a continuat. „Vă iubesc, știți”, a spus în cele din urmă, cu glas scăzut. „Mă înnebunești, dar te iubesc”.

Inima i se opri, atât de liniștită încât o auzi șoptindu-i, oftând de o fericire surprinsă. Nu era doar ea. Oricare dintre ele - ambele - intenționaseră când a început acest lucru, el a simțit și el. Ușurarea, bucuria, o sută de lucruri au galopat prin ea, când inima ei a început din nou să bată. Viitorul să fie al naibii. În acest moment Ranulf a iubit-o. A fost suficient pentru moment. Ar fi fost suficient pentru totdeauna, dacă ar avea vreo credință în finaluri fericite.

"A spus că nu a avut sânge MacLawry pe mâini de aproape trei ani și că a avut mâncărime pentru mai mult". Charlotte a inspirat zdrențuită,

frică dacă s-ar opri și-ar pierde din nou nervii. - Și eu te iubesc, Ranulf. Și mă înnebunești și pe mine. ”

Capitolul paisprezece

Enigma părea ceva mai potrivit pentru Tantalus sau Solomon, a decis Ranulf în timp ce o însoțea pe Charlotte înapoi la sora ei.

În timp ce el îl va considera întotdeauna pe Berling o petrecere la împușcarea fratelui său, acum știa cine a tras cu adevărat împușcătura. Un bărbat al cărui tată îl luase în represalii pentru că și-l pierduse pe al său. Gerdenii loviseră mai întâi, desigur, dar fapta fusese făcută.

Pentru ca Gerdens-Dailey să-l împuște pe Bear, care avea opt ani când dispăruseră frații Gerdens, iar acum să-și întoarcă privirea asupra lui Rowena, care fusese doar doi - Ranulf nu ar fi fost înclinat să scuze acest lucru, indiferent. Și acum focul grajdului, care - dacă ceea ce presupusese Arran era adevărat și Berling nu l-ar fi aprins - semăna foarte mult cu lucrarea manuală a lui George Gerdens-Dailey.

Dacă și-ar lua răzbunarea așa cum ar fi vrut, ar fi demonstrat atât Charlotte, cât și lui însuși că *este* un sălbatic, un bărbat care ar fi un prost care să aducă în viața lui orice soție adecvată - cu atât mai puțin una care nu putea să reziste ideii de a lupta pentru cuvinte sau fapte. Și a vrut-o în viața lui, atât pentru a demonstra că ar putea conduce

un clan într-un mod inteligent, progresiv, cât și pentru că ea l-a mângâiat, s-a așezat și l-a inspirat doar cu un zâmbet.

- Începusem să ne facem griji, a spus Jane când au păși prin ușa salonului. „Ai fost plecat o vreme.”

- Am avut multe de făcut, a spus Ranulf, evitând privirea unchiului său.

„Atunci părăsim petrecerea? Mi-au fost dor deja de două dansuri și trebuie să-mi cer scuze pentru, oh, tuturor. ” Tânăra Jane se încruntă.

„Rămânem”, a decis el. - Te simți mult îmbunătățit, unchiule. „Mă simt mult îmbunătățit, brusc”, a repetat Myles.

Ranulf a luat mâna dreaptă a lui Charlotte, iar cea stângă a lui Jane. „Dacă vă încrucișați cu oricare dintre acei oameni pe care i-ați auzit, va trebui să vă prefaceți că nu știți nimic din conversația lor. Puteți face asta, domnișoare? ”

- Da, spuse Charlotte fără ezitare, strângându-și degetele.

- Așa cred, spuse Jane, fără să pară la fel de sigură. „Mă bucur doar că am cardul plin, așa că niciunul dintre ei nu-mi poate cere să dansez. Ar fi terifiant ”.

- Ei bine, nu o vor face, așa că nu trebuie să vă faceți griji, băgă Charlotte, eliberându-și mâna și, în schimb, punând un braț în jurul sorei sale. „Și niciunul dintre ei, în afară de Berling, nu mi-a aruncat o privire, așa că nu am deloc îngrijorări”.

Împreună, cei patru s-au întors în sala de bal, iar Ranulf a trebuit să-l vadă pe Charlotte scuzându-se lui Henning pentru că a ratat cvadrila și i-a oferit omului rotund următorul dans. Nu voia să o împartă, nici măcar cu prietenii ei.

- Ai numit-o *leannan,* mormăi unchiul lui, în timp ce se opreau într-o parte a camerei.

„Știu cum am numit-o. Nu a fost un accident. Ea are inima mea. ” Și mintea și sufletul lui. A spune asta cu voce tare a fost mai ușor decât se aștepta, deși își imagina că a face aceeași afirmație lui Arran ar fi o conversație mult mai lipicioasă. A sosit timpul să nu mai simțim, dar simțea că îl dezonora pe Charlotte făcând asta.

- Vrei să te căsătorești cu ea?

„Nae, cu excepția cazului în care pot fi sigur că viața mea nu-i va aduce durere și durere de inimă.” „Ranulf, asta ...”

"Stiu. Pare o imposibilitate. ” A forțat ceea ce spera să fie un zâmbet nebun. „Îmi place o provocare, știți.”

Rowena dansa un cvadril cu Arran, care cel puțin îi servise pentru a-i ține pe fratele și sora mai mici în afara necazurilor. Cât despre

Berling și prietenii lui lași și vărul său supărător, nu erau nicăieri de văzut. Poate că au decis să plece și să pună la cale o altă tactică atunci când insultarea familiei sale la fața lui nu funcționase.

Nu putea decât să spere că vor continua să-l țintească, singur, în timp ce el decide o modalitate de a le face față, care să-i satisfacă pe Charlotte, familia sa, clanul și Dumnezeul său. El s-a oprit. Evident, schimbase ordinea

loialitățile sale fără să-și dea seama măcar. Noua comandă ar putea să nu fie în întregime scoțiană, dar i-a satisfăcut inima.

„Ce s-a întâmplat diavolul?” Arran a cerut momentul în care dansul s-a încheiat și el și Rowena au reușit să navigheze prin mulțime până acolo unde stăteau Ranulf și Myles. Evident, unchiul său hotărâse să-i servească ca gardă de corp în seara asta. Deși probabil că nu ar schimba nimic, el a apreciat gestul.

„Nu-mi pasă să discut aici”, a spus el cu voce tare. „Păstrați-vă ochii și inteligența voastră. Și MacLawrys - niciunul dintre noi - nu trebuie să înceapă, să termine sau să mijlocească orice altercații în această seară. Este clar?"

"Am crezut că am avut deja această conversație specială", a replicat Arran.

"Noi am facut. Lucrurile s-au schimbat."

Arran îl privi cu privirea. "Ce lucruri?"

Ranulf inspiră adânc. „George Gerdens-Dailey este aici în seara asta. Am vrut doar să știți, așa că nu ați fi surprinși dacă îl veți privi ”.

„George ... Damnation. Am crezut că s-a menținut la Aberdeen. ” „Evident că nu”.

Ranulf recunoscu privirea de pe chipul fratelui său. - Cuvântul tău, spuse el, forțându-l pe Arran să-și întâlnească privirea. Dacă fratele său ar urma după unul dintre prietenii lui Berling, Ranulf ar trebui să-l sprijine. Și asta ar strică totul înainte de a abia începe.

- Da, rosti Arran. "Cuvantul meu. Nici o problema. Sper doar ca la naiba să știi ce te apucă, Ran. ”

Aruncându-i o privire lui Charlotte plimbându-se prin cameră cu un Henning cu aspect moale, Ranulf dădu din cap. „Da”, a răspuns el. Se ținea de cuvânt, în schimbul unei femei. Asta făcea. Încercarea de a-l justifica în orice alt mod a fost doar o complicație inutilă.

Rowena dansa acum cu un băiat ușor mult prea tânăr și drăguț pentru liniștea sufletească a lui Ranulf. Sora lui nu menționase atât de mult Lachlan MacTier în câteva zile - cu multă strigare de acum câteva săptămâni, când abia putea să rostească o propoziție fără să-i spună numele. Dacă nu ar fi fost atât de consumat de Charlotte, ar fi îngrijorat. La urma urmei, dacă s-ar

căsători cu o englezoaică, s-ar putea întoarce la Glengask. Dacă Rowena s-ar căsători cu un Sasannach, probabil că n-ar fi văzut-o niciodată în afară de Crăciun și dacă ar veni din nou la Londra pentru sezon. A fost inacceptabil.

- Nu vreau să mă pricep, flăcău, spuse Myles după o clipă. "Dar-"

„Da, vrei să spui, unchiule”, interveni Ranulf. „Am nevoie să-mi faci cunoștință cu câțiva ... prieteni. Cele englezești. ”

"De ce?"

Așa că i-a putut dovedi unei fete încăpățânate că este civilizat. „Pentru că în mod clar nu pot avea încredere în felul meu aici. Cât de bine să înveți așezarea pământului decât făcând cunoștință cu oamenii săi? ”

„Sună foarte rezonabil.”

„Sunt foarte rezonabil. Sau încerc să fiu ”.

Unchiul său a rămas în mod clar sceptic, dar atâta timp cât vicontele a făcut ceea ce i s-a cerut, Ranulf a putut tolera îndoielile lui Myles. Dumnezeu știa că le are, el însuși. Cadrilă părea să dureze pentru totdeauna, dar când s-a încheiat în cele din urmă, l-a văzut pe Henning întorcându-l pe Charlotte la părinții ei, apoi s-a mutat în timp ce drăguțul i-a renunțat și sorei sale.

„Prezintă-mă, de ce nu, Rowena?” a sugerat el Iin.

Ea se înroși. „Lord Glengask, acesta este domnul Harold Myers, fratele vicontelui Chaffing. Harold, fratele meu, marchizul de Glengask. ”

Din expresia ei, se aștepta ca el să-l fugă pe cel delicat cu o cizmă la fund. Dar Charlotte și familia ei erau chiar acolo, așa că Ranulf a zâmbit și i-a oferit mâna. „Mă bucur să o văd pe sora mea făcând cunoștință cu tineri buni”, a spus el.

- Mulțumesc, lordul meu.

Poate că așa s-au purtat englezii; un zâmbet și o strângere de mână în exterior și dispreț plictisit în interior. Asta a fost tot? Avea nevoie să învețe să fie un mincinos mai bun? Părea ... greșit, nedemn, dar Charlotte zâmbea. Nu era o mincinoasă, dar a fost, de asemenea, una dintre puținele persoane cu adevărat bune pe care le-a întâlnit vreodată. Atunci aceștia au mințit. Cei care au putrezit în interior și au încercat să-și păstreze secretul decăderii.

Ei bine, el nu credea că este atât de departe, dar nici nu era la fel de pur ca Charlotte. Toate acestea au avut efectul de a face această afacere de a nu-și spune mintea, de a nu lua măsurile pe care i le-a spus inima, mult mai dificile. Dar el ar face-o. El ar învăța să o facă, pentru Charlotte.

„A fost foarte drăguț din partea ta, Ran”, a spus sora lui, privindu-l de parcă ar fi încolțit aripile de pe frunte.

Își înclină capul. „Cu cine dansați valsul?” a întrebat el, păstrându-și tonul ușor și nepăsător.

„Sir Robert Mason”, s-a întors, practic sărind de pe degetele de la picioare. „Este un erou de război.”

„Ți-a spus el însuși, atunci, *piuthar* ?” Arran a intrat în timp ce i s-a alăturat din nou.

"El n-a făcut. Mi-a spus prietenul lui Jane, Susan. Și are un șchiopătat ”.

Arran râse. „Și Tom MacNamara are un șchiopătat, dar a luat-o de la băut prea mult și încercând să mulgă un taur”.

Rowena a plesnit din braț pe Arran. „Sir Robert nu a făcut nimic atât de prost.” „Ei bine, nu aș recunoaște nici asta. Este o poveste pe care o spun toți ceilalți. ” "Nu-ți fă griji." Ceea ce a vrut să spună Ranulf a fost că Sir Robert

Probabil că Mason nu a încercat niciodată să mulgă nimic în întreaga sa viață blândă, dar cu siguranță asta nu ar ajuta la nimic.

„Se întâmplă să-l cunosc pe Sir Robert”, a spus Myles. „Este un tip foarte plăcut”.

Asta părea oarecum condamnat cu slabe laude, dar din nou și-a păstrat gândurile pentru sine. Păstrarea propriului sfat, cel puțin, era ceva cu care era obișnuit. Chiar și așa, când orchestra a lansat fanfara pentru vals, a fost mai mult decât pregătit pentru o clipă să o aibă din nou pe Charlotte în brațe.

Mergând înainte, și-a oferit brațul. - Cred că acesta este dansul meu, *leannan,* a tras el, folosind cuvântul în mod intenționat și surprinzând privirea uluită pe care i-a aruncat-o Arran. Chiar și Rowena părea surprinsă și încercase un pic de potrivire în numele lui.

Ea și-a înfășurat mâna în jurul mânecii lui, iar el a ieșit la ringul de dans. Oricât de uimitoare era, o mână de alți bărbați s-au întors să o privească trecând. *Lasă-i să se uite;* el era cel care fusese în interiorul ei cu treizeci de minute mai devreme. Îi aparținea, indiferent dacă el putea să-l strige sau nu cerului.

„Spune-mi ceva”, a spus ea, în timp ce el i-a pus o mână pe talie și a pășit în valsul care se învârte cu el.

- Da?

„M-ai sunat *leannan de* două ori în seara asta în fața familiei tale, iar Arran, mai ales, a avut aproape o apoplexie. Ce înseamnă, cu adevărat? ”

El a zambit. Bineînțeles că va observa reacția cu gura deschisă a familiei sale. „Iubire”, s-a întors el. „Iubitule, dragă - toate aceste lucruri.”

„Poate că mi-ai fi spus asta înainte”.

„Nu voiam să vă sperii, domnișoară.”

Charlotte îi zâmbi din nou. „Cuvintele nu mă înspăimântă”.

Ea avea dreptul la asta. „Ce anume un viscol atât de aspru căză zăpada lateral?” el a intrebat. „V-ar speria asta?”

„Asta depinde”, mi-a răspuns ea „Sunt înăuntru lângă un foc sau măcar înfășurat într-o haină caldă sau stau în mijlocul zăpezii în altceva decât în șina mea de noapte?”

"Un foc urlător într-un șemineu suficient de înalt pentru a permite unui om să stea în poziție verticală. Și o pătură caldă și o bere fierbinte, în plus."

„Atunci nu, asta nu m-ar speria.”

„Aș fi putut să devin puțin poetic acolo”, a recunoscut el. „Acele furtuni pot dura zile întregi, cu o răceală care se sapă în oasele tale și nu o va lăsa. Și Highlands este un ținut grozav, gol, cu mai mult cerb roșu decât oameni. Există doar câteva case mărețe în apropiere de Glengask, familii de șefi de clan și altele asemenea. ”

Nu părea nici măcar ezitantă. "Spune-mi mai multe."

„Satul An Soadh se află pe pământul meu, pe dealul de la poalele căderilor, cu Mahldoen mai sus, pe dealuri, la celălalt capăt. Mâini de case de la fermieri zac împrăștiate ici-colo, prin câmpuri plantate sau mai departe pe lac pentru pescari, iar drovers și păstori îngrijesc vitele. Si asta e. Există defilări nae de vagoane care circulă, mari teatre sau muzee până când conduceți până la Perth sau Aberdeen - ceea ce facem doar de două sau trei ori pe parcursul unui an. ”

Pe cât de atent îi studia chipul dulce, tot ce-i dădea seama era interesul și o dragoste care îi făcea inima să-i bată în piept. „Încă nu mă sperii”, a spus ea.

„Atunci singurul lucru care vă înspăimântă de viața mea sunt eu.” Charlotte clătină din cap. "Nu mi-e frică de tine. Mi-e teamă pentru tine. ” „Nu trebuie să fii. V-am spus că sunt un om schimbat ”.

„Sora ta pare să creadă cu siguranță”, a remarcat ea, rânjind. „Cred că a fost pregătită să fie îndrăgostită de domnul Harold Myers, până când l-ați aprobat. Îmi imaginez că acum îl va găsi foarte curând ca fiind teribil de plictisitor - ceea ce este el ”.

- Se poate spera, spuse el sec. Dar a trebuit să-i admită ideea; primul său instinct fusese să nasul sângeros al băiatului, dar acest lucru avea să fie mult mai eficient, iar sora lui nu putea da vina pe nimic din acțiunile sale.

„Primul ...” Se îndepărtă, cu ochii căprui mărind când văzu ceva în spatele lui. Culoarea i-a lăsat obrajii. „Ranulf”.

O mână îl bătu pe umăr. „Glengask, pot să mă tai?”

Se întoarse să se uite și furia îi trânti în coloana vertebrală. Charles Calder, nepotul lui Campbell, stătea acolo, cu o expresie arogantă, dar ochii lui vorbeau de mult mai puțină certitudine. - Nae, spuse el, cât se poate de rece.

„Asta e greu de politicos.”

Nu, nu și-a imaginat că este. Și era la fel de sigur că un domn englez va renunța la pretenția sa față de partenerul său de dans în momentul în care a fost întrebat. - Pleacă, Calder. Nu ai pretenții aici. ”

„Și nu aparții deloc aici.”

- E în regulă, Ran, murmură Charlotte. „Nu mă deranjează”.

El a facut. Îi păsa foarte mult. Și dacă ar mai rezista, toată lumea ar ști. Charlotte ar ști că nici măcar nu ar putea gestiona acest pic de civilitate. Strângându-și maxilarul, o eliberă și se dădu înapoi.

Cu un zâmbet, Calder s-a mutat și l-a luat locul, învârtindu-se cu Charlotte în brațe. În loc să privească, Ranulf se întoarse cu spatele și ieși de pe ringul de dans. Fiecare cuvânt blestemat la care se putea gândi și în mai multe limbi diferite i-a fost prins în gât, luptându-l pentru a răcni liber. *Nu.* Nu ar permite asta. Era un domn sângeros.

Părinții Charlottei, Lord și Lady Hest, stăteau de vorbă cu un grup mic de prieteni. Nu știa dacă nu știau de partenerul de dans al fiicei lor mai mari sau dacă schimbarea nu le-a făcut nicio diferență. Dar acum, când era suficient de departe, încât nimeni altcineva nu-l putea observa cu privirea, el a găsit forma îmbrăcată în roșu pe ringul de dans și nu și-a luat ochii de la ea. Și a continuat să-și repete că nimic nu va ieși din asta și că ar merita.

Charlotte și-a păstrat privirea asupra bărbatului cu fața subțire, cu o mână strângând-o pe a ei, iar cealaltă pe talie. Păr castaniu deschis, ochi căprui de uitat și o bărbie largă, plată, care îi conferea o expresie încăpățânată permanentă. Știa că l-a mai văzut înainte, deși pe cât de mică era aristocrația engleză, nu credea că au schimbat vreodată un singur cuvânt.

Și în timp ce se întorceau ușor în jurul ringului de dans, ea începu să se întrebe dacă vor avea vreodată o conversație. Sau poate că nu plănuise nimic dincolo de încercarea de a prelua dansul de la Ranulf. Poate

se așteptase la o bătaie și acum avea o pierdere completă. I-a plăcut mai degrabă această idee. Și tăcerea a fost mult mai ușoară, oricum.

Cerul știa că are destul de mult să se gândească așa cum era.

Cel mai important din gândurile ei, desigur, așa cum fusese aproape din momentul în care se întâlniseră, era Ranulf MacLawry. Chiar și fără să se uite, știa că stătea la marginea camerei, privind. Probabil căutați un motiv pentru a interveni și a începe să dați pumnii oamenilor. Ei bine, nu i-ar fi oferit scuza. Ea a vrut ca el să-i demonstreze ei, tatălui ei, pentru sine, că el și-ar putea face viața, să-și conducă clanul, fără a recurge la lupte și feude, vărsare de sânge și moarte.

„De unde îl cunoști pe Glengask?" Întrebă Charles Calder, aproape făcând-o să sară.

- Nici măcar nu vă cunosc, domnule, a răspuns ea cu un zâmbet ușor și rece. Nu era pe cale să-i dea informații fără să câștige nimic în schimb. La urma urmei, s-ar putea să nu se fi întâlnit, dar ea îi auzise vocea destul de clar în urmă cu aproximativ o oră.

"In regula, atunci. Charles Calder, la dispoziția ta. " A dat un zâmbet care, fără îndoială, a fost menit să fie fermecător.

"Domnul. Calder. "

Și știu că ești Lady Charlotte Hanovra. Acum, că asta a fost îngrijit, de unde îl cunoști pe Lord Glengask? " repetă el.

„Mama și mama lui erau prietene." Acolo. Sunet adevărat și inocent, toate în același timp.

„Familia ta are o reputație fără cusur, Lady Charlotte", se întoarse el cu blândețe, cu o expresie cu excepția faptului că ochii lui devin îngrijorători. „Și de aceea cred că ar trebui să știți că fiecare dintre MacLawrys are probleme. El, mai presus de toate. "

I-a trebuit tot efortul pentru a-și păstra expresia ușor curioasă. „Doamne, sună groaznic", a comentat ea. - Ce te face să spui așa ceva unui străin complet, domnule Calder?

„Pentru că este important. MacLawrys ar putea pretinde sânge albastru pentru o favoare pe care un strămoș i-a făcut-o unui rege acum trei sau patru sute de ani, dar în zilele noastre sunt puțin mai bune decât animalele. Nu își merită pământul sau titlul și, al naibii de bine, nu aparțin oamenilor buni din Mayfair. "

Charlotte a vrut să-l lovească. Chiar gândul a uimit-o, dar era destul de sigură că nici un simplu set de cuvinte ascuțite nu putea descrie în mod adecvat cât de furios îl făcea. Cum îndrăznește să-l insulte pe Ranulf? Prin asociere, o insultase și ea, dar asta nu conta. Cu toate acestea, minusul profund către Ranulf a făcut-o. „Dacă ai dovada oricăruia dintre acestea, de ce te-ai apropiat de mine? De ce nu tatăl meu, sau instanțele judecătorești sau regentul? " *Ha.* Nu era la fel de credulă sau naivă pe cât el în mod clar părea să o creadă.

„Pentru că ești tu, îl văd agățat, doamnă. Ești întotdeauna pe brațul lui și te privești de peste cameră. Păreți, așadar, mai mult nevoie de un avertisment decât oricine altcineva. ” El îi oferi o ușoară încruntare. „Pentru binele tău, ar trebui să stai departe de el și de rudele lui.”

Până acum se aștepta la avertisment, dar Charlotte era încă oarecum surprinsă că a avut nervul să-l dea. „Ei bine”, a întors ea, adâncindu-și zâmbetul atent, „cu siguranță voi ține cont de ceea ce ai spus. Având în vedere că cunosc mult mai bine familia MacLawry decât sunt cu tine, totuși, va trebui să mă ierți dacă atribuiesc cea mai mare parte din ceea ce spui unui fel de gelozie sau unei vendete private. ”

Strângerea lui pe mâna ei se strânse, apoi se relaxă din nou. „Ar fi o greșeală. Nu vrei să fii prins în asta. Sângele s-a revărsat peste el și îmi imaginez că va fi din nou. ”

Ea își îngustă ochii. „Și acum amenințări. Mie."

Expresia lui simpatică se clătină. „Doamna mea, cred că greșești ...”

„Nu cred că am interpretat greșit nimic, domnule Calder. Fie că încerci să mă sperii, fie să mă convingi să-i spun lui Lord Glengask despre această conversație pentru a-l incita la acțiune. Nu vă voi numi laș, domnule, dar vă voi cere să păstrați de acum înainte părerile voastre.

Uitele căprui uitați priveau găuri direct prin ea. - Ești pe cale să pășești pe un teren periculos, Lady Charlotte, mormăi el. „Poate că ar trebui să vorbești cu familia înainte de a continua. Este posibil să nu fie de acord cu concluziile dvs. ”

Nu, probabil că nu. Și nici nu și-a dorit să-i vadă puneți în pericol pur și simplu pentru că avea o dorință copleșitoare de a-i spune lui Charles Calder să meargă la diavol. Ea și-a ridicat bărbia. „Înainte de a începe să declarați ca inamice familiile engleze cu reputație fără cusur, ați putea lua în considerare ramificațiile acțiunilor voastre. Nu ne place să fim amenințați ”.

Ea a pus în comentariu fiecare uncie de jignire regală pe care a avut-o și a avut satisfacția de a-l vedea clipind. Dacă Ranulf a cerut dovezi că cuvintele ar putea avea mai multă greutate decât loviturile, acesta a fost un prim exemplu. Când valsul se sfârșea, ea se desprinse și se dădu înapoi.

Înainte să se poată întoarce și să o facă să scape, Calder a pășit înainte și a luat-o din nou de mână, plecându-se peste ea. „Tu, doamna mea, ești o cățea și o strengă”, murmură el, „uscat pe raft și atât de disperat pentru un bărbat încât ești dispus să devii o curvă a Highlanderului”. Se îndreptă, eliberându-i degetele. - Și îndrăznesc să-i spui că am spus asta.

Pentru o clipă nici nu se mai putea mișca. Nimeni - *nimeni* - nu i-a vorbit vreodată așa. Se simțea aproape ca și când ar fi fost palmată fizic

și aruncată la pământ și ar fi călcat. În cele din urmă, înainte ca cineva să se întrebe de ce stătea singură în mijlocul ringului de dans, s-a forțat să se întoarcă și să meargă înapoi către părinții ei.

A fost aceasta o provocare pentru filozofia ei sau mijloacele prin care Ranulf nu reușea să fie la înălțimea ei? L-ar ucide pe Calder pentru că i-a spus asta. Cel puțin, bătălia care urma să-i distrugă cu totul reputația din Londra. Și în ceea ce-l privea pe tatăl ei.

- Arăți palid ca o bansă, spuse el, ridicându-se și oferindu-și brațul. A luat-o cu recunoștință. „Este un om destul de îngrozitor”.

„Da. Că el este. ” Au mers câțiva metri în tăcere. „Nu-mi vei spune atunci ce a spus?”

Charlotte clătină din cap. "Nu. Au fost doar cuvinte. ”

Ranulf se opri, aducând-o scurt lângă el. „Ce au fost doar cuvinte?” a intrebat el crunt.

Ar fi trebuit să-i spună ceva, doar pentru propria lui siguranță. Și dacă ea ascundea adevărul, asta nu însemna că Ranulf își ținuse cuvântul pentru ea despre a fi civilizat. A făcut-o doar mincinoasă și lașă. „A spus că tu și familia ta aveți probleme și că aș fi înțelept să mă distanț de voi”.

"Ah. Și de aceea arăți gata să leșini, *leannan* ? ”

„Nu sunt pregătită să leșin”, a replicat ea. „Mi-a spus câteva nume. Cred că voi supraviețui. ”

Ranulf o trase mai aproape. „Ce nume?” a enunțat foarte clar. Îi întâlni privirea feroce și arzătoare. „Mi-ai dat cuvântul tău”.

El a continuat să se uite la ea. „Da, asta am făcut. Deci, spune-mi ce ți-a spus, Charlotte. ”

Dacă i-ar spune, *știa* că va merge direct spre gâtul lui Calder. Și dacă nu ar fi făcut-o, el ar putea foarte bine să atace oricum. „A spus că sunt o cățea și o strengă, bătrână și atât de disperată pentru un bărbat încât am devenit curva ta”. Cuvintele aveau un gust ciudat și murdar pe limba ei și spera să nu mai aibă niciodată motive să le vorbească.

Ranulf închise ochii după o jumătate de duzină de bătăi de inimă. Și-a ținut strânsoarea de brațul lui, deși știa că, dacă ar merge după Calder, nu va putea niciodată să-l oprească. Mi s-au părut minute, dar ar fi putut să treacă doar câteva secunde până când albastrul viu i-ar fi atras din nou privirea.

- Doar cuvinte, mormăi el și înaintă din nou. „Cred că este timpul să plecăm”.

„Nu putem, Ran”, a pledat sora lui în timp ce ajungeau la restul grupului. "Am promis fiecărui dans cuiva."

- La fel și eu, a adăugat Jane. Dansase valsul cu Arran MacLawry, își dădu seama Charlotte cu întârziere.

- E ceva în neregulă, Glengask? Întrebă Lord Hest, cu o expresie prudentă. Din ceea ce spusese despre Ranulf, fără îndoială, se aștepta la probleme.

Un mușchi din maxilarul slab al lui Ranulf se încleștă. „Nae.

Doar un sentiment." „Atunci ești liber să pleci, desigur. Cred că vom rămâne. ”

Pentru o clipă lungă, Ranulf rămase tăcut. - Vino atunci, Rowena, Arran.

El întinse mâna surorii sale, dar ea făcu un pas înapoi. - Nu mă duc, Ranulf.

„Atunci la cine te aștepți să fii cu ochii pe tine, Rowena?” s-a întors categoric.

"Nici unul. De dragul cerului, *bràthair,* acesta este un bal mare. Nu mi se va întâmpla nimic aici. Și am optsprezece ani. Nu sunt o fetiță cu cozi. ”

Ranulf ezită. Era pentru prima dată în cunoștința lor că Charlotte îl văzuse vreodată nehotărât despre orice. Efectul a fost ciudat de sfâșietor. În cele din urmă a dat din cap. „Arran și cu mine vom merge, atunci. Dacă nu ai alte planuri, Arran. ”

„Nae. Voi merge cu voi ”, a răspuns Arran, arătând destul de uimit să fie întrebat.

"Bun." Îi aruncă o privire unchiului său, care dădu din cap, în mod evident realizându-și datoria. Apoi o privi, un zâmbet rigid atingându-i gura și fugind din nou. „Te chem mâine.”

Cu asta, el și fratele său au părăsit sala de bal. Imediat camera părea mai mică, lumina mai slabă, muzica ieftină și amator. Și oricât a încercat să nege, și inima ei s-a simțit mai slabă.

Bineînțeles că era o prostie; petrecuse săptămâni întregi încercând să-l convingă să-și vadă punctul de vedere. Insistând că a fost greșit să răspunzi la cuvinte - în special cuvinte care doar au insultat orgoliul unui bărbat sau al unei femei - cu vărsare de sânge. Așa că acum, după ce ascultase, ea nu avea dreptul să se simtă ca o prințesă de zână a cărei singură dragoste tocmai se îndepărtase de câmpul de luptă, mai degrabă decât să rămână pentru a-și apăra onoarea.

La urma urmei, ea știa de ce plecase; o făcuse, astfel încât nimeni altcineva să nu aibă vreun motiv să o amenințe sau să o insulte pe ea sau pe Rowena sau Janie. Fusese decizia înțeleaptă și matură. Nici el nu fusese slab în a admite cererea surorii sale de a rămâne.

Încercase doar să evite provocarea unei scene, așa cum ar face orice domn potrivit.

Și așa nu s-a simțit dezamăgită, absolut nu.

Capitolul cincisprezece

Ranulf citise undeva despre insecte care își devorau victimele din interior, lăsând în urma lor scoici perfecte și goale. Și s-a întrebat dacă furia îi poate face același lucru unui om, mâncându-i inima și organele vii, consumându-le cu căldură și flacără, lăsând în urmă doar un nenorocit gol.

O parte din el și-a dorit ca, dacă golul să fie rezultatul final, furia lui să se grăbească și să o rezolve. Pentru că ura crudă cu care se luptase în timpul unei nopți de ritm, băut și străpungând o jumătate de duzină de găuri în peretele camerei sale de dormit nu dădea niciun semn de relaxare.

Tot ce voia să facă era să lovească - la Calder, la Gerdens-Dailey și la Berling - și să înlăture definitiv amenințarea pe care acești bărbați o reprezentau pentru cei dragi. Și acesta era singurul lucru pe care nu-l putea face. Nu dacă ar fi vrut să o păstreze pe Charlotte Hanover în viața sa.

Arran se aplecă în jurul ramei ușii sălii de mic dejun. „Iată-vă”, a spus el, dar nu s-a mutat în cameră. În schimb, ochii lui de un albastru deschis i-au găsit pe Owen și unul dintre noii lachei pe care îi angajaseră. „Fratele meu și cu mine avem nevoie de un moment”, a spus el.

- Da, Lord Arran.

Odată ce Owen îl târâse pe celălalt servitor afară din cameră, Arran păși înăuntru și închise ușa în urma lui. În tăcere, și-a turnat o ceașcă de ceai, a ales un bufet tare și câteva felii de șuncă de pe bufet și s-a așezat la poalele mesei vizavi de Ranulf.

- Ai o notă de la Myles, spuse el, alunecând hârtia împăturită pe masă.

După ce a mai luat o băutură din whisky la cot și a golit sticla care o

însoțea pentru a-și umple paharul, Ranulf a ridicat nota și a desfăcut-o. "Voi merge la prânz la White", a spus el,

înfășurând nota și buzunând-o. Evident, Myles găsise un englez sau doi pentru a se împrieteni. Minunat. Acum va trebui să găsească o modalitate de a fi politicos, când tot ce voia să facă era să spargă lucrurile în bucăți mici.

Fratele său dădu din cap. „M-am gândit că aș putea vedea dacă Winnie și Hanovele vor să meargă la un prânz la picnic”, a spus el, cu un ton încă scăzut, plat și atent.

„Atunci faci asta.” Ranulf mai luă o băutură.

Au stat câteva minute în tăcere, înainte ca Arran să-și lase gâtul. „Am crezut că s-ar putea să fi fost încă la culcare în această dimineață”, a spus el, „așa că am bătut la ușa ta. Cred că s-ar putea să ai niște gândaci de lemn în pereții tăi. Ai ceva daune. ”

Dacă ar fi fost într-o dispoziție mai bună, grija cu care vorbea Arran ar fi fost amuzantă. „Am observat asta”, s-a întors el.

„Dacă aveți nevoie de ajutor pentru a scăpa de aceste insecte, sper să țineți cont de faptul că sunt aici și că sunt mai mult decât gata să vă ajut”.

Asta nu putea fi permis. Nu numai că Arran putea fi rănit - sau mai rău -, dar orice MacLawry care făcea violență l-ar putea costa Charlotte. „Nae. Lumea este plină de insecte și vor mânca ce vor. ”

„Deci vrei să-i lași să-ți dărâme casa, doar pentru că asta fac ei?”

A fost o metaforă destul de potrivită, a decis Ranulf. „Ce vreau să fac”, a spus el, în picioare, „este să merg la White's pentru prânz. Și vei avea picnicul tău. Dacă nu vă deranjează, spuneți-i lui Charlotte că până la urmă nu voi putea să trec pe aici. ”

El voia să. Abia dacă se putea gândi la nimic sau la altcineva. Dar știa că a fi extrem de neînțeleasă să o vadă înainte să găsească o modalitate de a-și lupta furia cu ceva ce putea controla. Pentru că atunci când își imagina la fel de mult părul auriu și ochii înțelepți alune, tot ce voia să facă era să-l găsească pe bărbatul care o insultase și să-l oblige să-și ceară scuze. Pentru a se asigura că niciunul dintre așa-zișii săi consăteni nu i-ar putea face vreodată rău nici ei, nici Rowena, nici altcuiva din familia lui.

- Îi voi spune asta, spuse Arran, fără să citească gândurile fratelui său. „Ești sigur că nu ai vrea să-mi spui ceva?”

Ranulf continua să meargă. „Da. Rămâi fără probleme. ”

Fratele său nu putea fi mulțumit de acest răspuns. Nici Ranulf nu a fost mulțumit de asta, dar nu s-a făcut nimic în legătură cu asta. Da, ar

putea urmări în mod legal arderea grajdului său, dar tot ce el și Arran fuseseră în măsură să stabilească era că Berling, probabil, nu o făcuse. În ceea ce privește insultele aduse lui Rowena și Charlotte, indiferent sau nu, nu a considerat că este ilegal. Și dacă nu ar avea dovezi copleșitoare ale unei infracțiuni oribile, încercarea de a acționa în justiție l-ar face doar să pară slab. Mai slab.

Când s-a întors în camera de dormit, Ginger încerca să atârne o pictură peste una dintre găurile din perete. Câțiva dintre ei erau deja acoperiți, de fapt, cu o nepotrivire necorespunzătoare a picturilor, o imagine decupată dintr-un catalog, farfurii de porțelan delicat și ceea ce arăta ca un ceai confortabil.

„Cred că asta le indică mai mult decât să le acopere, Ginger”, a comentat el, iar valetul a sărit.

- Îl voi pune pe Owen să angajeze pe cineva să facă reparații, spuse valetul, așezând tabloul pe podea. „O artă atât de proastă. Nu există nicio scuză, milord.

Ranulf a crezut că există o scuză excelentă; era fie zidul, fie chipurile lui Charles Calder și George Gerdens-Dailey. „Mulțumesc”, a spus el cu voce tare. „Acum găsește-mă pe mine pe care să-l port la White, nu-i așa?”

„Al lui White? Da Domnul meu. Desigur. Cu placere."

Așa a făcut, presupunea Ranulf. A încercat să lase deoparte o mână de cuvinte dureroase și a ignorat faptul că acestea ar putea semnifica începutul a ceva mult mai periculos. S-a dus la prânzuri înfundate și a făcut cunoștințe înfundate, corecte, le-a chemat prieteni și s-a prefăcut că îi plac sandvișurile de castravete cu crustele tăiate.

În timp ce se îmbrăca, Fergus se ridică de la locul lui în fața focului și îi dădu mâna lui Ranulf cu nasul, cerând zgârieturi. Ranulf s-a conformat. Bietul om era indispensabil în Highlands, atât pentru protecție, cât și pentru urmărirea iepurilor și a căprioarelor. Aici, totuși, era în mare parte o curiozitate, neobișnuită pentru mărimea și aspectul său înfricoșător, dar de nici un folos la serate și la întrunirile proprii ale Societății.

Era cam la fel, acum că se gândea la asta. În Highlands, hotărârea și o mână fermă îi ținea pe cei dependenți de el hrăniți, în siguranță și înfloritori, acolo unde majoritatea celorlalți aduceau lăcomie nepăsătoare și miopie care îi forțau pe oamenii lor în orașe sau în Lowlands sau peste mare

Spre America. În Londra, totuși, tot ce știa era greșit, tot ce era priceput era nepotrivit, iar alții au jucat jocul mai bine decât el.

Un om logic și sănătos ar părăsi orașul și s-ar întoarce acolo unde lumea era dreaptă. Dar astăzi nu era un om sănătos. Astăzi a fost un bărbat îndrăgostit. Dându-i blănii aspre lui Fergus o altă volană, a

terminat de îmbrăcat și a coborât scările pentru a-l colecta pe Stirling.

Debny și-a înșelat și propriul cal. În loc să-și petreacă timpul certându-se, Ranulf se întoarse pe marele golf și se îndreptă spre Pall Mall. Oricât de obosit și furios ar fi fost, în câteva minute va trebui să fie fermecător și simpatic. El a vrut să fie genul de bărbat căruia lordul Hest ar fi fericit să-i predea fiica, indiferent dacă abia se putea tolera sau nu.

„Întoarce-te după mine peste vreo oră”, i-a spus el mireului său, odată ce ajunseseră la ușa ușoară a clubului.

„Și dacă pleci înainte de asta?” întrebă Debny, prinzând frâiele lui Stirling. „Voi angaja un hack.”

„M'laird, n-am să vă văd fără un aliat.” Ranulf respira. „Îl voi ține pe Myles cu mine”, a spus el. Mirele dădu din cap. - Asta va face, atunci.

- Sper că al naibii de sper, așa, mormăi el și se îndreptă spre ușă. Acum, slujitorii lui s-au simțit confortabil dictându-i.

Ușa se deschise când ajunse la ea, și un ușor livrat păși în față, blocând intrarea. - Vă așteptați, domnule? a întrebat el politicos.

Așa că acum a trebuit să se explice el însuși și afacerea sa servitorilor și străinilor. „Lordul Swansley mă așteaptă”, a spus el, încercând o expresie blândă și destul de sigur că nu va reuși. „Marchizul de Glengask”.

Portarul se dădu deoparte. - Bine ai venit, milord, a spus el, făcând semn către un lacheu care trecea. „Franklin te va arăta la masa ta.”

Ei bine, a fost mai mult așa. Myles și alți doi bărbați stăteau aproape de mijlocul camerei și toți cei trei bărbați stăteau când se apropia. Înjurând în interior, Ranulf își înclină capul în timp ce-l recunoaște pe unul dintre tovarășii săi de prânz.

„Lord Stephen Hammond, da?” a spus el, dând mâna unchiului său și luând singurul scaun deschis la masă.

- Da, răspunse al doilea fiu al ducelui de Esmond și îi indică bărbatului îndesat, cu păr brun, așezat vizavi de Ranulf. „Și acesta este bunul meu prieten Simon Beasley. Simon, Lord Glengask. ”

„Lordul Swansley ne spune că aveți o exploatație mare în Scoția”, a comentat Beasley.

- Da. Ranulf nu avea nicio dorință de a elabora. „De unde îl cunoști pe unchiul meu, domnule Beasley?”

„Familiile noastre sunt vecine”, a răspuns bărbatul robust cu un zâmbet ușor. „Patriarhul familiei noastre este marchizul de Dunford, dar sunt mai mulți veri departe de el.”

„Simon și cu mine am participat împreună la Oxford”, a spus Lord Stephen. „Amândouă familiile noastre au pedigree care datează până la

al doilea Henry”.

„Există un fel de club la Oxford”, a adăugat Simon, rânjindul său adâncindu-se. „O adunare pentru descendenții contilor originari ai Angliei.”

Acest lucru părea singular neinteresant, dar Ranulf dădu din cap. Sasannach au vorbit atât de mult, încât probabil că aveau cunoștințe despre tot felul de informații inutile, inane.

„Cât de departe merge titlul tău?” Întrebă Lord Stephen, în timp ce chelnerul venea și le lua ordinele de prânz.

- Nu vreau să mă întorc la un Henry, zise Ranulf, surprinzând privirea de avertisment a unchiului său.

"Ah. Cât de recent este, atunci? " Simon îi făcu semn unui lacheu să ia o sticlă de vin.

Bah. Vinul ar putea fi la fel de bine apă. „Un acarian mai vechi de atât. Strămoșii mei erau vikingi și celți. Primul jarl din Glengask a fost, conform legendei, un urs mare al unui om numit Laurec. A luat de nevastă o femeie celtică sălbatică care i-a pictat fața în albastru și a dansat goală la lumina lunii. ”

- Ranulf, zbârci unchiul Myles.

„Ei bine, este o legendă veche”, a recunoscut el. „Foarte probabil exagerat”. Ceilalți doi bărbați au schimbat o privire. Hm. Evident, povești despre

Vikingii și dantelele goale, cu fața albastră, erau prea scandaloase pentru o societate politicoasă. Nici măcar nu era sigur de ce spusese povestea, cu excepția faptului că băuse în ultimele zece ore și poate că în sfârșit începea să-și estompeze furia și frustrarea.

„Este o poveste fascinantă”, a comentat Lord Stephen. „Cu rădăcinile atât de adânci în Highlands, Glengask, ce faci în Londra?”

- Așa este, spuse Beasley. „Nu te-am mai văzut aici până acum.” Ranulf ridică din umeri. „Aici sunt părțile”.

Myles a râs, deși nu părea teribil de amuzat. „Sora lui, nepoata mea, a împlinit optsprezece ani în urmă cu câteva săptămâni. Ea și-a dorit sezonul din Londra. ”

Conversația s-a oprit câteva clipe, în timp ce chelnerii își aduceau mesele. Ceruse carne de vânat friptă, dar mizeria pe care a primit-o era aproape înecată într-un sos atât de gros și sărat încât ar fi putut mânca carne de vită. Sau chiar pui.

„Deci, când sora ta și-a petrecut sezonul, te vei întoarce în Highlands, presupun?”

Se uită la Lord Stephen. „Da. Mai mult decât posibil."

„Sunt acele șlefuitoare Highland la fel de plăcute cum se spune?” Întrebă Beasley chicotind.

„Și la fel de sălbatic?” a adăugat celălalt.

„Există niște șmecheri. Și unele sălbatice. Mi-aș imagina la fel ca și aici. ”

„Mi-aș imagina că un marchiz, un descendent al unui viking și un celt cu fața albastră”, a spus Lord Stephen peste paharul său de vin, „ar avea de ales dintre cele mai frumoase și mai bine crescute doamne din Highland. Femeile cu o creștere similară și cu ... așteptări similare. "

Acest lucru începea să pară jignitor, deși nu erau cuvintele la fel de mult pe cât era tonul. A aruncat o privire spre Myles și a fost surprins să vadă intenția de a-i trimite unchiul înainte ca vicontele să se întoarcă la fazanul său. Îi lipsea ceva? Cu aceste așteptări reduse, el ar trebui să fie capabil să se descurce. A fi obosit și pe jumătate beat nu a ajutat, cu toate acestea.

Sau poate Myles îl avertiza doar să nu mai povestească povești vikinge. Ranulf se încruntă interior. Dacă acesta era calea vieții sale acum, el trebuia cel puțin să se prefacă mulțumit, dacă nu fericit. *Ea* ar fi acea parte a noii sale vieți și asta l-ar face fericit.

„Știai că Charlotte Hanover a fost logodită cândva?” Lord Stephen a comentat fără probleme.

Acum Ranulf era interesat. „Da. James Appleton a murit în duel, a spus ea . ”

"El a facut." Stephen dădu din cap. „O nenorocită de tragedie, peste tot o stângăcie. Appleton ar fi făcut-o în cele din urmă o vicontesă, cu un

frumoasă casă veche de pe strada Charles, perfectă pentru găzduirea de serate. Și ar fi petrecut restul anului în Trowbridge, chiar lângă Bath. ”

„Din moment ce nu erau căsătoriți”, a reluat Beasley, „nu putea purta un doliu complet și trebuia să se dezbrace în șase săptămâni. Dar știam cu toții și o lăsăm să fie. ”

- Sunt sigur că a fost recunoscătoare, a spus Ranulf, dându-și seama că maxilarul i se strânge. S-a forțat să se relaxeze.

„Și ea a fost destul de premiată - fiica unui cont cu o zestre care a fost impresionantă pentru început.” Stephen a făcut câteva calcule pe degete. „Acum, șapte ani mai târziu, probabil că este mai mult decât dublul valorii pe care o avea la optsprezece ani, la fel ca o compensație pentru faptul că avea cinci și douăzeci de ani”.

Ranulf luă o rândunică de vin slab. „Aș paria că voi doi faceți un punct de un fel”, a tras el.

„Doar că ai femeile tale și noi le avem pe ale noastre și nimănui nu îi place un braconier.” Lord Stephen și-a înclinat paharul de vin în direcția lui Ranulf, prăjindu-l. „Mai ales când un bărbat este vizitator. Este ca și cum ai fi rugat să iei cina și apoi să furi tacâmurile. ”

Acum avea sens. Nu era punctul conflictual; Charlotte era. Asta l-a surprins, deși acum, când l-a luat în considerare, probabil că nu ar fi trebuit. „Am o casă aici la Londra”, a spus el, apoi și-a dat seama că părea supus și apologetic. S-ar putea să încerce toleranța, dar naibii de bine nu era băiatul nimănui. „Și chiar dacă nu aș avea,” a continuat el în mod deliberat, „dacă o femeie nu are un inel pe deget, ea este un joc corect”.

Ochiul stâng al lui Beasley tresări. „Atunci vom numi totul echitabil.”

Ranulf a jucat cu cuțitul lângă farfurie. „Trăiești într-un ținut moale, flăcăi. Înainte de a declara începerea ceva, rețineți că am venit aici pentru o conversație politicoasă și o masă bună. Pot să plec în același fel, știind că odată ce voi pleca din Londra, sunt posibil să mă întorc în curând. Sau puteți începe ceva care poate nu se termină așa cum vă place ”.

Cu un râs care nu părea deloc autentic, Lord Stephen se așează pe scaun. - Pur și simplu conversăm aici, Glengask. Nu este nevoie de amenințări. ”

- Sunt de acord, râse Ranulf. „Așa că încetează să le faci.”

Myles se aplecă să golească sticla de vin în paharul său. „Am auzit că Sullivan Waring trimite cinci cai la Tattersall's săptămâna viitoare. Zvonul este că pot merge până la trei sute de lire pe bucată. ”

„E ridicol.” Beasley pufni. „Nici măcar caii lui Waring nu valorează atât de mult.”

Lord Stephen a continuat să se uite la Ranulf, care l-a privit cu răceală chiar înapoi. Dacă tipul credea că o privire bună îl va înspăimânta, ei bine, Ranulf îl supraestimase pe Sasannach. Și așteptările sale fuseseră destul de mici pentru început. În cele din urmă, fiul ducelui își întoarse ochii spre Simon Beasley. „Cred că este sigur să spunem că știm cu toții unde stăm aici și că poate am început astăzi pe o notă greșită”.

- Bine spus, a fost de acord Myles. „Pot sugera să începem din nou?”

„Nu văd destul rostul.” Ranulf și-a lăsat ustensilele jos, renunțând la monstruozitatea înecată de sos pe farfurie. „Ați vorbit ce ați vrut să spuneți - mai mult sau mai puțin. Orice ar fi acum, oricât de politicos să spuneți, ar fi o minciună ”.

„Dar ne mințim cu toții, Glengask. I-am spus lui Simon că noua sa

haină ar putea începe o nouă modă, de exemplu, când cu adevărat cred că este hidoasă și de culoarea vărsăturilor. ”

Beasley se peri în față. - Spun, Stephen. „Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Simon, este verde lime.”

Dacă acești doi bărbați ar fi fost suspicioși și ostili, Ranulf ar fi putut să-l tolereze. Ar fi respectat-o chiar, într-o anumită măsură. Dar, ascultându-i pe cei doi bărbați care dezbăteau meritele sau lipsa unei haine verzi, își dădu seama că fiecare zâmbet pe care le-ar fi dat-o vreodată, fiecare șmecherie de care a râs, ar fi o minciună. Acești bărbați și el nu ar fi niciodată prieteni. Veneau din lumi diferite și, în afară de o fascinație comună pentru Charlotte, nu aveau absolut nimic în comun.

Deoarece a investit foarte mult în acest experiment, el a rămas până la sfârșitul mesei și chiar a făcut un efort la discuții fără sens. Era epuizant și aproape că hotărâse că preferă furia decât plictiseala când englezii se ridicau în picioare.

Lord Stephen i-a oferit mâna. - Presupun că vrei să-ți continui urmărirea față de Lady Charlotte Hanover, atunci?

- Nu cred că asta e treaba ta, Hammond.

Fiul ducelui a coborât din nou mâna. - E bine să știi și eu, Glengask.

„Da. Am crezut că ar trebui să fim clari. ”

Ranulf a ieșit afară cu unchiul său. Chiar și aerul londonez s-a simțit binevenit după aceea și a inspirat adânc. „Deci au fost meniți să fie prieteni sau ai mai avut ceva în capul tău?” a întrebat el, în timp ce antrenorul Swansley se învârtea în jurul lui pentru a-i întâlni.

„M-ai acuzat o dată - și pe bună dreptate - că sunt prea încrezător. Încerc să nu fac aceeași greșeală de mai multe ori. Și acei doi mă fac ... suspect. ”

„Da. Pielea mea încă se târăște ”, a fost de acord Ranulf. „Vrei să împărtășești ceva anume?”

Myles clătină din cap. "Nu." În timp ce urcau în vagon, el se așeză înainte. „Am vrut să fii conștient de faptul că acel sentiment există printre unii dintre semenii mei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu judecați fiecare semen după comportamentul celor doi bărbați. Sunt oameni buni aici și aș fi mândru să vă prezint pe unii dintre ei. ”

Vocea vicontelui se cutremură puțin. Era îngrijorat că va fi judecat din nou de compania pe care a ales să o păstreze? Sau a vrut cu adevărat ca Ranulf să găsească prietenii la Londra? Oricum ar fi, a fost emoționant.

„Dă-mi o zi sau două pentru a obține gustul prost al gurii mele”, a răspuns el, „și voi fi fericit să-ți cunosc prietenii reali”.

Și sceptic, întrucât era în legătură cu totul, avea un motiv foarte bun pentru a-i mai lăsa pe londonezi și londonezi - Charlotte i-a plăcut aici și nu ar fi făcut greșeala pe care a avut-o tatăl său în a păstra o femeie engleză încuiată în Highlands când inima ei zăcea în altă parte. Mai ales atunci când inima lui zăcea direct cu ea.

* * *

Charlotte se aplecă mai aproape de harta pe care o găsise cu Highlands. Trasând latitudinea și longitudinea, s-a referit la cartea de proprietăți pe care o eliberase din biroul tatălui ei și a marcat limitele aproximative ale Glengask. Chiar și cu scara redusă a hărții, proprietatea lui Ranulf a fost impresionantă și imensă, împiedicând majoritatea domeniilor englezești. Aceasta

a traversat râul Dee în două puncte și a fost aglomerat de văi vaste, de mică adâncime, dealuri și defilee aglomerate și iarbă și terenuri agricole măturate de vânt.

Pentru o clipă lungă, ea a stat uitându-se la ea, pierdută în imaginațiile de a călări alături de râul sălbatic și de a merge prin canioane cu ziduri înalte, unde copacii au găsit sanctuar de frig și vânturi. Și întotdeauna lângă ea era Ranulf, care îi arăta frumusețea Highlands și o făcea să-și iubească pământul aproape la fel de mult cum îl iubea.

Clipind, s-a întors la cartea de proprietate. Nu era acolo pentru a măsura bogăția lui Glengask. Trecând cu degetul pe listele nesfârșite, a găsit numele Gerdens și a marcat cu atenție acea proprietate, apoi a făcut același lucru cu Campbell, Dailey și Calder.

Apoi se așează pe spate. În timp ce Glengask era de departe cea mai mare proprietate - ceea ce avea sens, întrucât MacLawrys erau singurii care refuzau să vândă vreunul din terenurile lor - era cu siguranță înconjurat de celelalte. Din ceea ce ar fi putut spune, el avea câțiva aliați la margini, cum ar fi MacTiers, Orlins și Lenoxes, dar mai departe în aproape toate direcțiile se afla cineva care fie amenințase un MacLawry, fie rănise sau ucisese unul.

- Doamne, respira ea. De ce nu-și dăduse seama înainte? Ranulf nu-și închipuia dușmani și nu-și pufăia pieptul pentru că îi plăcea să fie notoriu sau pentru că simțea că mândria lui era lovită. Acum, când îl cunoștea mai bine, știa cât de prețioși erau familia lui și oamenii săi pentru el, putea vedea destul de clar că a petrecut ani întregi făcându-se el cel mai mare și mai înfricoșător diavol din Highlands - un om pe care niciun alt bărbat nu ar îndrăzni să-l traverseze .

Și ea îi spunea să fie civilizat, să-și soluționeze disputele cu cuvinte. Ce ar fi mai probabil să împiedice un bărbat să încerce să-l omoare pe altul? O avertizare severă sau credința întemeiată că, dacă un om acționează, el va fi următorul pus sub gazon? Acești oameni crescuseră în cel mai sălbatic și mai

periculos loc din regat. Chiar dacă unii dintre ei locuiau acum în locuri mai civilizate, strămoșii, tații, bunicii lor, au transmis tradițiile de ură față de semeni și frică de schimbare. Și, cu siguranță, toți se temeau de un bărbat care a refuzat să se plece în fața oricui - până la actualul Prinț Regent și inclusiv.

Refuzase deja să reacționeze de trei ori când fusese provocat - de Berling, Gerdens-Dailey și o dată de Calder. Cât a vrut ea,

nu se putea convinge singură că Clanul MacLawry fusese mai sigur prin acțiunile sale. Sau mai bine zis, lipsa lui de acțiune.

Și o făcuse pentru ea, pentru că era luminată - sau zgârcită, sau fusese rănită cândva pentru că un bărbat avea mai multă mândrie decât creierul și apoi hotărâse că orice demonstrație de forță sau violență era inutilă și barbară. Dar nu locuia în Highlands și niciodată nu fusese presată de semenii ei să schimbe cine era sau cum alegea să trăiască.

Îl pierduse pe James în urma unui act de violență lipsit de sens, stupid, cu totul evitabil, pe care îl adusese asupra sa. Nu avusese niciodată prea mult simț al umorului - cel puțin nu despre propriile sale slăbiciuni. Chiar și la cinci ani de la moartea sa, ea și-a amintit de roșeața roșie a obrajilor, felul în care îndrăznise practic pe oricine să râdă de el pentru ceva la fel de ... inocent ca să se împiedice. Și apoi cineva *a* râs, și nimic nu ar servi , dar că el revendica onoarea și mândria lui de mers pe jos pași patruzeci și a trage un pistol.

Ranulf MacLawry nu era James Appleton. Se îndoia că cei doi s-ar fi tolerat reciproc și cu atât mai puțin ar fi fost capabili să fie prieteni. Dar acolo unde James fusese preocupat de sine obsesiv și frivol, Ranulf părea să nu fie altceva decât asta. Și orice altceva ar fi, Ranulf nu era prost.

Charlotte se ridică de la masa bibliotecii și se îndreptă spre fereastră. Un bărbat murise fără sens și, recomandându-i un al doilea bărbat, și mai extraordinar, să fie ... civilizat, s-ar putea să-l condamne la aceeași soartă. Și asta - și asta ar fi mai mult decât ar putea suporta ea.

Arran spusese că Ranulf urma să ia prânzul la White's azi. De asemenea, murmurase ceva în legătură cu înnebunirea fratelui său și a decis că are nevoie de prietenii lui Sasannach, dar tot ce auzise ea era că el încerca să fie civilizat.

Acum, însă, nu era brusc atât de sigură că era o idee înțeleaptă. Și-a condus clanul de mai bine de cincisprezece ani acum și a găsit modalități de a oferi poporului său educație îmbunătățită, case mai bune, venituri mai mari și o independență continuă față de Anglia și presiunile din partea vecinilor lor de a rupe clanul.

Și-a strâns degetele în pervaz. Mai mult decât orice altceva în acest moment, ea a vrut să-l vadă, să-și ceară scuze pentru că a încercat să-l oblige să-și urmeze filozofia atunci când nu o înțelesese pe a lui. Și ea a vrut să-l sărute și să-i simtă corpul cald și solid împotriva ei.

A trăit o viață periculoasă. Și chiar știind asta, nu-și putea imagina nicăieri că ar prefera să fie decât lângă el. Dacă nu l-ar fi distrus. A părăsit fereastra și a ieșit din bibliotecă. - Winnie? ea a sunat.

Un lacheu ieși din sala de mese. - Cred că o vei găsi pe Lady Rowena în dormitoarea surorii tale, doamna mea, spuse el.

- Mulțumesc, Thomas.

I-a găsit pe Janie și Winnie întinși pe burtă peste pat, amândoi parcurgând noul *depozit Ackermann* și chicotind. Arătau atât de tineri, atât de lipsiți de griji, atât de naivi - era aproape imposibil să credem că odată, nu cu mult timp în urmă, ea fusese exact la fel. Și pentru mult mai mult decât îi păsa să recunoască.

Sora ei a ridicat privirea. „Char, mă poți vedea într-unul din aceste bonete?” Charlotte a mers înainte, înclinând capul pentru a privi. „Cred că este un

monstruozitate ”, s-a întors ea, zâmbind. „Ceruri bune”.

Ambele fete au râs. „Ți-am spus că o să urască”, a exclamat Winnie, blândul pe care nu-l putea ascunde, făcându-o chiar mai fermecătoare decât și-a dat seama probabil.

- Winnie, m-am întrebat dacă ai vrea să-ți vizitezi frații la Gilden House, spuse Charlotte repede, dorindu-și să o poată lua pe Rowena de mână și să o tragă pe ușă. „Aș fi fericit să te escortez.”

- Tocmai l-a văzut pe Arran, se întoarse Janie, încrețindu-și nasul. „Iar Lord Glengask a avut o dispoziție atât de urâtă aseară.”

Rowena, însă, a alunecat de pe pat. „Mă gândeam doar că era ceva ce am uitat să-i spun lui Arran.”

"Vrei sa vin?" Jane nu părea nici măcar puțin entuziastă, iar Charlotte trebuia să-i zâmbească surorii ei.

- O, nu, spuse Winnie, luând-o de Charlotte de braț și trăgând-o spre ușă. „Nu vom trece mult. Mulțumesc că ai mers cu mine, Charlotte. Cred că Mitchell este încă îngrijorat de faptul că Ran o va demite pentru că m-a ajutat să fug din Glengask și încearcă să rămână departe de vedere până când va uita. ” Și-a trântit limba și un câine mare și cenușiu s-a răsucit de sub pat. „Vino, Una. Puteți vizita Fergus. Știu că ți-e dor de el. ”

Charlotte a cerut să fie adus antrenorul și, în zece minute, se îndreptau spre Gilden House. Nu avea habar cum o va spune, dar știa că trebuie să-și ceară scuze și să-i spună lui Ranulf că trebuie să nu o mai asculte atunci când vine vorba de gestionarea semenului său.

Highlanders - și repede, înainte de a se întâmpla ceva teribil și ireversibil.

„Îți place de el, nu-i așa?”

A sărit, privind-o pe Winnie. „Îmi cer iertare?”

"A fugit. I-am spus că, dacă va înceta doar să urle și să ordone oamenilor, vei vedea că nu era un diavol complet. ”

- Nu am crezut niciodată că este un diavol, răspunse Charlotte, surprinsă. - I-ai spus să se comporte?

„Este foarte înțelept, știi, și ne iubește pe toți spre distragere. Dar este atât de obișnuit să fie în Scoția și nu știe cum se comportă englezii. ”

- Dar nu sunt doar englezi aici.

„Vorbești despre Lordul Berling îngrozitor. Poate că nu este englez, dar cu siguranță nu este un muntean. ”

- Nu este doar Berling, Rowena. Și fratele tău este așa cum este, din motive foarte întemeiate. ” A inspirat. „Mi-aș dori doar să-mi dau seama de asta mai devreme.”

Rowena se aplecă înainte și o apucă de mână. „Nu l-ai întors, nu-i așa?”

"Nu. Desigur că nu."

„Oh, slavă Domnului. Pentru că e destul de lovit de tine. Nimeni altcineva nu-i vorbește vreodată, știi. Cu excepția mea. Și chiar eu ajung întotdeauna să fac așa cum spune el - cu excepția faptului că vin aici. Și știu că vrea să mă căsătoresc cu Lachlan MacTier și am crezut că și eu vreau asta, dar acum, când am fost aici, cred că poate Lachlan s-ar putea să nu fie omul potrivit. El crede că sunt doar un bairn, știi, și sunt bărbați aici care știu cu siguranță că sunt o domnișoară. Câțiva bărbați foarte frumoși. ”

Aoleu. Ar trebui să-i spună și lui Ranulf despre asta. Dar mai erau și alte lucruri pe care trebuia să le știe mai întâi. Voia ca el să știe că nu-l iubea în ciuda așa-numitelor sale căi diabolice, ci din cauza lor. Pentru că oricât a vrut el să-și păstreze familia și prietenii în siguranță, ea și-a dorit același lucru pentru el.

Capitolul șaisprezece

Arran îl privi fix. „Ce vrei să spui, vrei să stai cu Campbell?” a întrebat el, cu fața palind în mod alarmant.

„Ne-am luptat mai bine de o sută de ani”, a răspuns Ranulf. „Cred că este timpul să discutăm.”

„Nu veți ajunge niciodată în castelul său viu. Și dacă ai face-o, ai fi al naibii de bine că nu o să-ți revină. ”

„Deci, ai prefera să continuăm așa cum suntem? Îi iau pe al nostru din când în când, iar noi îl împușcăm pe unul din ei în schimb? ”

În picioare, Arran pășea în salon. „Ți-ai pierdut nenorocita de minte!” a izbucnit în cele din urmă. „Știți cum supraviețuim. Stăm puternici și ei ne lasă să fie pentru că se tem de ceea ce le-am putea face dacă ar îndrăzni să lovească ”.

Ranulf sorbi din cafea, dorind să-i calmeze durerea din craniu. În timp ce ar recunoaște că este obosit și că are capul dureros, nu a crezut că și-a pierdut mințile. Nu încă. „Probabil că vom câștiga mai mult teren cu Campbell decât suntem cu Gerdenses. Pentru a vorbi cu ei, ar trebui să am de-a face cu Berling. ”

„Nu trebuie să vorbești cu oricine”, a insistat fratele său. „Dacă mergeți la ei, ei o vor vedea ca pe o slăbiciune. Cu excepția incendiilor școlare și a ofertei de cumpărare a pământului, toți ne-au lăsat să fim feriți de cincisprezece ani. Și asta din cauza ta, Ran. ”

„Ne-au lăsat să fim cu excepția lui Fer Munro împușcat de Gerdens-Dailey și a problemei focului meu stabil.” Și-a suflat respirația. „Vreau ca familia mea să fie în siguranță”, a spus el în cele din urmă. „Vreau să pot aduce o soție la Glengask și nae trebuie să-și facă griji de fiecare dată când iese afară să culeagă flori sălbatice”.

„Ei bine, singura modalitate prin care veți face pace cu Campbells este dacă vă ardeți casele și satele și pierdeți suficienți oameni pe care îi pot numi

ei înșiși mai buni decât noi. Și probabil că va trebui să vindeți o treime din Glengask pentru pășunatul oilor doar ca să vă creadă ”.

„Trebuie să b ...”

„Și nu veți mai face pace cu Gerdenii, așa că veți fi mai slabi la jumătate și vă veți confrunta cu un set mai puțin de ucigași - cu excepția cazului în care Campbell a decis să vă vadă pe burta voastră, însemna că ne-ar putea mori pe mulți toc."

În general, Arran a avut mult sens și Ranulf nu a putut găsi nici o greșeală în niciunul dintre raționamentele sale de această dată. „Atunci ce sugerați să fac?”

„Vă sugerez să nu mai lăsați pe acei *amadan* să vă insulte, pentru un

singur lucru, și să începeți să vă gândiți din nou cu creierul și nu cu cocoșul vostru. Cu cât sunteți mai puternici, cu atât sunt mai susceptibile să ne părăsească. Și asta ne va face în siguranță ”.

„Și dacă nu pot să mă apuc de bătaie, oamenii nu au un motiv întemeiat?”

„Atunci gândește-te la un motiv întemeiat, Ranulf. Pentru numele lui Dumnezeu. Oricum, nu ați aruncat niciodată un pumn pentru niciun motiv, dar pentru un motiv al naibii de bun ”. Fratele său trânti pumnul în spatele unui scaun. „Dacă ea a căsătorit acum, vom fi cu toții morți până la iarnă”.

Ranulf a tras în picioare. "Suficient!"

"De ce? Nu mă puteți lovi, altfel femeia voastră vă va încrunta ”. Arran aruncă un deget în direcția lui. „Și în momentul în care Campbell, Gerdenii sau oricine altcineva își dau seama de asta, am terminat cu toții.”

Știa că Arran avea dreptate și știa că era nebun să lase o femeie să dicteze modul în care își conducea afacerea. La urma urmei, trăise această viață. Nu o făcuse. „O vreau în viața mea, Arran. Vreau să fie fericită și vreau să fie în siguranță ”.

Arran îl privi. „Nu cred că le puteți avea pe toate trei, Ran. Două dintre ele, poate. Dar nu toți trei. ”

„Și cred că te înșeli.”

Ușa salonului se deschise și Rowena intră în cameră. Imediat toată casa s-a simțit mai ușoară, mai degrabă ca acasă. Vederea neașteptată a surorii sale l-a făcut să zâmbească; Rowena nu părea să aibă niciodată ambele picioare pe pământ în același timp. „Ce faci aici, *piuthar* ?” a întrebat el, plantându-i un sărut pe obraz.

„Nu poate o soră să-și viziteze frații?” s-a întors cu un rânjet. - Arran, ia-mă la plimbare.

- Voi merge cu voi, spuse Ranulf, îndreptându-se spre ușă.

„Nu, nu o vei face. Ți-am lăsat un cadou în biroul tău. Când ne întoarcem, îmi poți spune dacă îți place ”. Apucând mâna lui Arran, ea l-a târât pe jumătate în hol.

Ignorând pentru moment faptul că nimeni nu trebuia să pună piciorul în biroul său fără permisiunea lui, Ranulf îi privi coborând scările în foaier și ieșind pe ușa din față. Îi auzea pe Una și Fergus în camera de dimineață alergându-se unul pe altul și, probabil, rupând lucrurile. „Owen”, a strigat el către lacheul-cum-majordom, „așează câinii, nu-i așa?”

„Da, îlaird”. Cu un jurământ, puternicul scoțian a atras în camera de dimineață, unde erau șanse să provoace mai multe daune decât cei

doi câini la un loc.

Dacă Bear ar fi aici, ar fi aproape perfect. Trecând pe hol, își împinse ușa biroului.

- Bună, spuse Charlotte, stând în fața ferestrei sale înalte.

Părul ei de soare strălucea ca aurul tors. Inima lui se bâlbâi, apoi se repede la viteza normală de două ori. Acum doar absența lui Bear din Londra a păstrat acest moment de perfecțiunea absolută. Fără cuvinte a traversat camera, fără să se oprească până nu a avut-o înfășurată în brațe. Înclinându-se, el o sărută pe gura dulce și răsturnată.

- Bună, murmură el înapoi, sărutând-o din nou. În mod ciudat, toată furia și frustrarea care îl mușcaseră pur și simplu au fugit, de parcă nu ar putea rezista la lumina soarelui zâmbetului ei. Poate că până la urmă avea un pic de vrăjitoare.

"Arran a spus că nu vei mai veni astăzi." Charlotte i-a scos părul din ochi. „Dar am vrut să te văd."

„Nu mă plâng de asta." El o luă de mână, împletindu-i degetele lungi și elegante cu cele largi, caluse. „Vino cu mine în salon."

S-a sprijinit de umărul lui, intimitatea și încrederea de care a dat dovadă îl uimeau din nou. Pentru a o proteja, ar face orice. Niciun preț nu era prea mare pentru a fi plătit. El ar găsi o cale, pentru că a fi fără ea era pur și simplu inacceptabil. De neimaginat. Intolerabil.

Zgomotul, lătratul și prăbușirea au răsunat din camera dimineții în timp ce traversau holul. „Ești mort, Owen?" a sunat.

„Aproape, îlaird. Nu chiar."

„Voi și fantoma voastră rămâneți departe de camera de zi."

„Da, îlaird!"

Charlotte și-a acoperit gura cu mâna, râzând în tăcere când a închis ușa în spatele lor. El îi rânji. „Acum, ce vă aduce aici, *leannan* ?"

„Mai întâi, sărută-mă din nou".

„Vei primi argumente neplăcute de la mine." Îi cuprinse obrajii, el o sărută într-o goană încurcată care o lăsă fără suflare. „Ești sigur că tot ce vrei este un sărut?"

„O, vreau mai mult decât atât", răsuflă ea, cu brațele libere în jurul umerilor lui, în timp ce se uita la fața lui. „Spune-mi cum spui„ frumos ”."

„Brèaghe".

- Ești foarte *brèaghe,* Ranulf MacLawry.

„Și te găsesc pe *tine,* " a revenit el, sărutând-o încet. - Ești o fată frumoasă, frumoasă, Charlotte Hanover. Și acum spune-mi de ce ai nevoie să mă vezi ". Ea inspiră greu, smulgându-i cravata. Dacă ea, dintre toți oamenii, ezita să-i

spună ceva, nu ar putea fi bine. Un frig s-a așezat în inima lui. Oare hotărâse că el nu era ceea ce își dorea? Că modul său de viață era prea periculos pentru ea, chiar dacă ar fi vrut să-l schimbe? Cea mai proastă parte a acestui fapt era că știa deja că este adevărat - nicio femeie sănătoasă, mai puțin disperată pentru un titlu, nu ar putea dori să riște căsătoria cu șeful Clanului MacLawry.

- Spune-mi doar, șopti el, de dragul Sfântului Andrei.

Cel mai scurt zâmbet îi atinse gura. „Am trasat Glengask pe o hartă," a spus ea, cu privirea încă fixată pe pieptul lui. „Este enorm".

Nu se așteptase la asta. - Da? Acest bine al naibii nu era vorba de lăcomie, deci la ce se ocupa ea?

„Am trasat și terenurile vecinilor tăi. Ești înconjurat de clanuri rivale".

Ah. Atunci era vorba de lipsa de siguranță pe care i-ar putea să-i promită atunci. Așa să fie. „Ce zici că ai terminat puțin povestea ta, Charlotte?"

„Eu ..."

El i-a prins gura cu a lui. Cu fiecare uncie a ființei sale, el o dorea în viața lui, pentru tot restul vieții sale. Dar, cu aceeași convingere, știa că, indiferent de ceea ce făcea, nu o putea păstra la fel de sigură ca ea la Londra, la fel de sigură ca și ea cu cineva ca Lordul Stephen Hammond. Dar Dumnezeu nu avea de gând să o lase să plece fără să o iubească încă o dată.

„A fugit, tu nu…"

Trăgând panglicile din spatele rochiei ei frumoase de culoare maro și galbenă, îi smulse rochia de pe umeri și îi luă sânul drept în gură, supt și aruncând mamelonul cu limba lui. Îl mângâie pe celălalt cu mâna liberă, strângând și trăgând până când ea gâfâi și o arcuie pe spate împotriva lui.

Eliberându-i brațele de muselină, el îi trase rochia în jurul șoldurilor și o lăsă să cadă pe podea. Apoi a luat-o din nou pe gură, eliberându-și mâinile pentru a-și descheia pantalonii și a-și arunca haina. Restul hainelor lui puteau să aștepte. El o dorea, avea nevoie de ea, acum. Nimic altceva nu mai conta.

Ridicând-o în brațe, a așezat-o pe canapeaua îngustă și s-a urcat peste ea, emoționând când ea a ridicat mâna pentru a-l apuca de umeri și a-l trage mai aproape pentru un alt sărut. Înainte ca ea să-și poată recâștiga sănătatea, el îi împinse genunchii și se împinse în ea, rapid și adânc. *A mea,* gândi el cu înverșunare. Pentru aceste câteva momente îi aparținea lui, la fel de cu totul ca și el.

Ea a venit imediat, tremurând în jurul lui, făcându-l și mai greu,

atrăgându-l mai adânc. Ținându-și privirea blocată pe fața ei, el a intrat în ea din nou și din nou, din nou, până când nu a mai putut să se oprească mai mult și s-a revărsat în interiorul ei.

Respirând greu, și-a lăsat capul pe umărul ei. Asta era tot ce putea face. Nu putea să o închidă mai mult decât ar putea încuia lumea. Tot ce putea face era să o iubească și să o lase să plece. Chiar dacă l-a ucis.

„Ran”, șopti ea, trăgându-și degetele prin părul lui, „cred că m-am înșelat”.

A ținut ochii închiși, încercând să-și stabilizeze respirația. Venise să o spună și el o lăsa să facă acest lucru. „Spune-mi”, a forțat el să iasă.

- Nu ești din Londra, spuse ea liniștită, jucându-se cu trândăvie cu părul său într-un mod care i-a adus frisoane calde de plăcere pe șira spinării.

„Da. Sunt constient de asta."

„Ceea ce faci, felul în care trăiești, este modul în care funcționează pentru tine. Așa îi faci pe toți în siguranță. ”

„Dar nu trebuie să-i păstrez pe toți în siguranță”, a contracarat el, ordonându-se să adune un curaj al naibii și ridicându-se pe brațele sale pentru a o întâlni

privire rafinată de alun.

„Nimeni nu poate păstra pe toată lumea în siguranță. Dar faci o ... o treabă dracului de frumoasă. " Ea se strâmbă. „Trei bărbați au încercat să te atragă într-o luptă aseară. Și cred că al doilea doi l-au încercat doar pentru că nu l-ai făcut pe primul înapoi. ”

Ceva ciudat părea să se întâmple. Ranulf s-a retras din ea și s-a ridicat în picioare, legându-și pantalonii și apoi oferindu-i o mână pentru a o ajuta să se ridice. Își ridică haina gri închisă de pe podea și i-o dădu. Era mult prea mare pentru ea, aproape că o înghițea când își trecea brațele prin mâneci, dar văzând-o acoperită, îi ajuta creierul să funcționeze puțin mai bine. Îndreptându-și cămașa, se așează pe canapea lângă ea.

"Asa de. Spui că eu… ”

- Spun că ar fi trebuit să-l bătăi pe George Gerdens-Dailey. Sau Berling. Sau Calder. Sau cel puțin s-au asigurat că toți știau că ai fi putut face acest lucru ”.

O clipă lungă a stat lângă ea, doar privind-o. Cu picioarele curbate sub fundul gol și mâinile arătând doar sub mânecile sale împinse, ea arăta teribil de umilă și teribil de stârnitoare, în același timp.

„Am crezut că o bătaie este prima soluție doar pentru mințile inferioare”, a tras el.

"M-am înșelat."

„Puteți spune asta din nou? Nu m-am descurcat. ”

- Om îngrozitor, mormăi ea, strecurându-se sub brațul lui și ridicându-se de partea lui. „Aici, doi englezi care se luptă pentru o chestiune idiotă de mândrie sau onoare *este* ridicol. Pentru tine, când îl dai cu pumnul pe Lord Berling în nas, nu o faci pentru că ... ei bine, pentru că ești mare și puternic și poți. Faceți asta pentru a-i avertiza pe el și pe ai săi să se țină la distanță, pentru că este o alternativă la nevoia de a-l ucide pe unul dintre ei ”.

- Aproape că mă faci să par rezonabil, Charlotte.

„Ești aproape rezonabil”. Înclinându-se, ea îi sărută maxilarul.

„Decese încă se întâmplă, domnișoară”, își făcu el rostul. „Și cu cât cineva este mai drag pentru mine, cu atât este mai probabil să fie rănit.” El a oftat. „Și nu sunt sigur că o bătaie sau două ar schimba asta vreodată”.

"Sunt dispus să-"

„M'laird!” A strigat Owen, bătând frenetic pe ușa închisă a salonului. „Probleme!”

Ranulf era la ușă în doi pași. „Ce probleme?” a cerut el, deschizându-l.

„Unul dintre băieții noi de grajd mergea pe Stirling și îi văzu pe Laird Arran și pe Lady Winnie înconjurați de un grup de bărbați. Eu ... ”

„Îmbracă-te”, a poruncit el peste umăr, îngrozindu-și să-i înghețe inima și a coborât pe scări. Fergus și Una urlă la ușa din față și, cu un blestem, o deschise. Nu avea nevoie să întrebe unde sunt fratele și sora lui; câinii le-ar găsi. Așa s-a întâmplat când s-a relaxat, când a luat o clipă să se îndrăgostească - chiar și atunci când știa că nimic nu poate ieși din asta.

Charlotte porni după rochie și o trase, luând doar o clipă să înnodeze panglicile din spate închise. Pășindu-se în pantofi, ea a fugit spre ușă, cu inima bătând atât de repede încât a crezut că ar putea exploda din pieptul ei. Dacă s-ar întâmpla ceva fraților săi, Ranulf nu s-ar ierta niciodată. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva, nu ar supraviețui.

Ajunse la ușa din față, în timp ce Owen ieșea în grabă din holul servitorilor, cu o armă uriașă în mâinile lui. "Unde au fost?" a întrebat ea, căzând cu el.

- Ar trebui să rămâi în casă, doamnă, șuieră el, întorcând strada. Mirele, Debny, era cu câțiva metri în fața lor. În mod evident, Ranulf și câinii îi depășiseră pe toți.

Charlotte a ignorat avertismentul; nu era vorba despre ea. Și prezența ei ar putea împiedica orice s-ar putea să se întâmple. Sau spera că va fi așa. Dacă situația a cerut-o, în acest moment s-a trezit mai mult decât dispusă să dea cu

pumnul pe cineva. La urma urmei, MacLawry-urile erau clanul ei.

Chiar în interiorul granițelor unui mic parc ascuns în spatele unui pătrat de case vechi minunate, le-a văzut. Nimeni nu era pe pământ și nimeni nu sângera, deși habar nu avea de ce - sau dacă acea bucată de noroc va continua. Șapte bărbați stăteau în jurul celor două MacLawry, evitându-i în mod clar să nu avanseze sau să se retragă.

Ranulf înaintea ei încetini la o plimbare, câinii ținând pasul de ambele părți ale lui. Gâfâitul lor a fost ridicat, iar ea a auzit mârâitul scăzut și mârâit chiar de la 30 de metri distanță. „Ați vrut ceva,

Berling? ” strigă marchizul cu o voce înfloritoare care păstra în el mai mult pericol decât oricare dintre mârâiturile câinilor.

A observat ea, contele era acolo, la fel și George Gerdens-Dailey și acel îngrozitor Charles Calder. *Oh nu.* Erau înarmați? Știa că Ranulf nu era, pentru că fusese pe jumătate gol în urmă cu doar câteva minute.

- Ne-am gândit că am putea rezolva câteva lucruri, se întoarse Berling, aruncând o privire de la marchiz la câinii de dimensiunea unui măgar și înapoi.

- Cel puțin trei dintre ei au pistoale, Ran, a sunat fratele său. Arran avea un braț în jurul lui Winnie, punându-se între ea și Gerdens-Dailey. Frumusețea cu părul negru părea cu adevărat înspăimântată și având în vedere cât de atentă o protejaseră cei trei frați ai ei pentru întreaga ei viață, Charlotte nu a fost surprinsă.

Oprindu-se la câțiva metri distanță de grup, Ranulf stătea cu mâinile în lateral, poziția lui arătând la fel de relaxat ca și cum ar fi vorbit la o serată - sau chiar mai relaxat de atât. Îl cunoștea suficient de bine ca să vadă tensiunea de pe umerii lui drepți, dar se îndoia că orice, în afară de ai lui, ar ști asta.

„Ce vrei să rezolvi, atunci?” întrebă el lin.

- Cel puțin îți datorez un nas rupt, răspunse Berling, cu un zâmbet ușor și urât pe față. „Acesta este un început.”

- Sunt chiar aici, Berling. Sora și fratele meu nu au nimic de-a face cu fața ta urâtă ”.

„Te aștepți să fac ceva cu acele fiare care stau acolo? Nu aș numi asta o luptă corectă, Glengask. ”

Ranulf a râs de fapt. Sunetul ridică firele de păr de pe ceafa Charlottei. „Deci vrei o luptă *corectă* acum, nu-i așa? Ești un blestemat de *blestem,* Donald Gerdens. ”

Contele îi aruncă o privire omului care stătea lângă el. „Văr?”

„V-a numit laș”, a tradus Gerdens-Dailey. „Și ar trebui să fiu de acord cu asta.”

"Ce?"

„Când aduci șase bărbați cu tine și mergi după sora unui bărbat, asta te face laș”.

Fața lui Berling s-a înroșit. - Atunci de ce ești aici, George? se răsti el.

Vărul contelui scoase un pistol din buzunar și îl îndreptă spre Arran. „Pentru că sunt înclinat să fac să dispară un om nevinovat. Cu excepția cazului în care lui Glengask i-ar plăcea să-mi explice câteva lucruri și să ia el însuși mingea. ”

Charlotte gâfâi, dându-și o mână la piept. Ranulf tresări mai târziu și își dădu seama că nu știa că se află acolo în spatele lui. Alături de ea, Owen ridică gafe. Lucrurile cumplite erau pe cale să se întâmple. Lucruri cumplite, ireversibile. Respirând tremurând, ea întinse mâinile. - Rowena, vino aici, strigă ea cu cea mai liniștitoare voce.

- Nae, suspină Winnie, lipindu-se de fratele ei.

„Rowena, fă cum spune Charlotte”, a răsunat Ranulf. „N-o să am unul dintre *amadanii ăștia* împușcându-vă din întâmplare.”

Plângând, fata a fugit din colțul parcului. Charlotte și-a înfășurat brațele în jurul lui Winnie, înclinându-i astfel încât, în timp ce putea vedea ce s-a întâmplat, Rowena nu ar fi putut să o facă.

- Acum, spuse Ranulf, făcând un pas lent mai aproape de înarmatul Gerdens-Dailey. „Ce vrei să explici, George?”

Vărul contelui și-a păstrat arma și privirea îndreptate spre Arran. „Am suspiciunea că știți ce s-a întâmplat cu tatăl meu, Glengask. Și aș vrea să știu ce ai posedat să-l iei de la mine la două zile după ce ai pierdut-o pe a ta ”.

- Nu I - am *pierdut* pe tatăl meu, replică Ranulf, emoția atingându-și vocea pentru prima dată. „ *Ata ta* și a *ta* ” - și a arătat spre Berling - „și unchiul tău Wallace l-a ucis”.

„Așa cum am auzit-o”, a răspuns Gerdens-Dailey, „așa fac Campbells”.

Acum Charles Calder se încruntă. "Nu. Oricât ar fi MacLawrys, Campbell nu ar fi niciodată de acord să-l ucidă pe Seann Monadh. Au fost prieteni, odată. ”

Ranulf mai făcu un pas înainte, câinii încă ținând pasul cu el.

„Nu erau Campbells. După ce l-am găsit pe tatăl meu, am urmărit călărețiii înapoi

la Sholbray Manor. ”

„Asta e nae ...”

„Și m-am ascuns în ploaie sub fereastra salonului și i-am auzit pe tatăl tău și pe Wallace lăudându-se despre modul în care ei și Berling l-au ucis pe tatăl meu. I-am auzit spunând și le-am văzut fețele. ” Furia îi clipi vocea. Charlotte o putea auzi clar, la fel cum auzea adevărul în cuvintele lui. Ea și-a păstrat atenția asupra lui; dacă, când, s-a mutat, ea l-ar fi tras pe Rowena în siguranță, pentru că asta ar fi fost îngrijorat de el. La fel cum era acum îngrozită de el.

„Totuși, acesta nu este sfârșitul poveștii, nu-i așa?” Spuse Gerdens-Dailey, întorcând capul pentru a-l privi pe Ranulf.

„Asta e tot ce vreau să spun în fața acestor lași. Dacă vreți mai mult, veți lăsa asta și veți sta acolo unde vom putea vorbi, doi bărbați împreună ”.

- Ha, a mușcat Berling. „Dacă crezi că vreunul din ...”

- Închide gura, Donald, îl întrerupse verișorul său și își buzunară pistolul.

- Arran, cheamă câinii, ordonă Ranulf.

Cu fața albă și tensionată, Arran a făcut așa cum a spus. Încet, clar reticenți și cu cozile în jos, câinii au părăsit partea lui Ranulf și s-au aplecat să stea lângă fratele său. În timp ce Charlotte își ținea respirația, Ranulf și George Gerdens-Dailey se apropiară unul de celălalt, oprindu-se lângă un ulm bătrân și înclinat.

"Ce fac ei?" Șopti Winnie, răsucindu-și capul pentru a privi. - Vorbesc.
Nu avea habar dacă era cel mai înțelept curs

acțiune sau nu - în ciuda faptului sau din cauza faptului că tocmai asta îl îndemnase ea să facă.

„Dar se urăsc reciproc”.

Charlotte dădu din cap. "Foarte probabil. Dar cred că și ele au multe în comun. ”

„Când ne-au înconjurat, m-am gândit ... Am crezut că vor ucide Arran. Și apoi - nu știu ce mi-ar fi făcut. ” Îmbrățișând-o pe doamna mai tânără, Charlotte și-a ținut privirea asupra celor doi bărbați. „Tot ce trebuie să-ți amintești este că tu și Arran și Ranulf vă simțiți bine. Cu

noi toți aici, nu se va întâmpla nimic acum. ”

„Dar ce zici de mâine? Ce se întâmplă dacă mâine merg la balul Lansfield? ” Ea se cutremură. „Ce se întâmplă dacă unul dintre ei îmi cere să dansez?”

„Le vei spune că nu”, s-a întors ea, dorindu-și puternic să poată auzi ce spuneau cei doi bărbați.

A înțeles de ce Gerdens-Dailey a vrut să știe o dată și sigur ce i s-a întâmplat tatălui său, așa cum a vrut Ranulf să știe. Dar dacă Ranulf

ar mărturisi două crime, în special fiul uneia dintre victimele sale, s-ar putea regăsi în închisoare. Chiar și spânzurați, dacă instanțele engleze ar putea fi influențate pentru a scăpa Highlands de cel mai încăpățânat și supărător rezident al său.

După ce s-au simțit ca niște ore, dar nu ar fi putut fi mai mult de douăzeci de minute, Gerdens-Dailey a dat din cap din cap și s-a întors. "Am terminat aici", a declarat el.

Berling se încruntă. "Dar-"

Vărul contelui a pășit înainte și l-a apucat de gât. „Noi doi trebuie să purtăm o discuție, noi înșine”, a mârâit el, „despre motivul pentru care tatăl tău m-a mințit”. Se împinse, iar Berling se împiedică înapoi, aproape căzând în stradă.

„Nu ...”

- Glengask, cel mai bine ai fi acolo, sau voi veni să te uit mai bine, îl întrerupse din nou Gerdens-Dailey pe verișorul său.

"Voi fi acolo. Dar nu pentru că vei veni să mă cauți. ”

Cu un semn din cap, George Gerdens-Dailey a condus drumul către un grup de cai în picioare. În mai puțin de un minut, călăriseră după un colț și nu se văzuseră. Abia atunci Charlotte a început să respire din nou, genunchii ei simțindu-se clătinați.

„Câini, oprit. Vino, spuse Ranulf, plesnindu-și coapsa. Imediat cozile câinilor s-au ridicat și s-au apropiat din nou de el.

Arran urmă câțiva pași în urmă. „Unde trebuie să fii, tocmai?” întrebă el, apoi îl atrase pe fratele său mai mare într-o îmbrățișare dură. „Și vă mulțumesc. Asta a început să devină neplăcut. ”

Ranulf îl îmbrățișă înapoi, apoi îl prinse pe Rowena. „Totul e bine, *piuthar.* Dunnae fret. "

"Charlotte a spus că totul va fi bine."

Privind deasupra capului surorii sale, Ranulf îi aruncă un zâmbet lent și delicios care o încălzi până la picioare. Apoi a luat mâna surorii sale, i-a oferit brațul și s-a întors spre casă. „Owen. Dă drumul nenorocitului ăla, nu-i așa? ”

„Ce s-a întâmplat diavolul?” a cerut lacheul, coborând arma.

„Și aș vrea să știu asta, Ranulf”, a comentat Arran. „Unde ești să-l întâlnești pe acel om? Dacă este un duel, vă voi lega de un scaun al naibii. ”

- Nu e un duel, replică Ranulf, strângând brațul pentru a-l apropia pe Charlotte de partea lui. „I-am spus că îi voi arăta unde este îngropat tatăl său.”

- Ran, șopti Charlotte.

El a ridicat din umeri. - A sosit timpul, *leannan.* Nu ne-a făcut George Gerdens-Dailey greșit pentru că bătrânul lord Berling i-a spus că „Campbells l-au ucis pe tatăl meu și că MacLawrys s-au dus după Gerdenses să ia dracu”. Ochii albaștri adânci i-au întâlnit pe ai ei. „Pace, totul făcut cu câteva cuvinte. Imaginează-ți asta."

Ea râânji. „Și după ce ți-am spus că bătaia este acceptabilă.”

„Îmi voi ține cont de asta, domnișoară.”

Capitolul șaptesprezece

Owen îl privi pe Ranulf în sus și în jos în timp ce cobora scările spre foaier. „Am crezut că tocmai ați stabilit lucrurile. Ești sigur că vrei să-i stârnești din nou? ”

Ajustându-și sporranul placat cu argint tivit în blană de iepure, Ranulf ridică o sprânceană. „Ginger aproape că a leșinat”, a comentat el. „Dar, din moment ce sunt un scotian, vreau să mă îmbrac ca unul”.

- Și nu-l pot avea pe fratele meu să mă facă să par ca un Sasannach fop, a luat Arran de pe palier. La fel ca Ranulf, îmbrăcase o jachetă întunecată, deși cea a lui Arran era mai degrabă gri decât negru al fratelui său. Și ambii bărbați îmbrăcaseră kilte purtând tartanul MacLawry de negru, gri și roșu.

„Aduceți o lacrimă în ochii mei vechi”, a declarat Owen. „Voi sunteți prinți proprii din Highland.”

„Nu lăsați englezii să vă audă spunând asta, sau este posibil să începem un alt război”, a remarcat sec Ranulf.

În seara asta s-a simțit ... exaltat, de parcă s-ar fi ridicat o greutate pe care o purta de zece ani. Avea, într-un anumit sens; nu erau prietenoși, în niciun caz, dar cel puțin Gerdens-Dailey fusese de acord că erau egali. O moarte pentru o moarte. Poate oribil, dar era cu ce se obișnuia genul lor. Și dacă Berling nu și-ar putea convinge cumva verișorul că într-adevăr Campbells fusese cel care îl ucisese pe Seann Monadh, Gerdenii își vor păstra distanța.

Cu influența Gerdense, Campbell ar putea, de asemenea. Cel puțin bătrânul Campbell fusese surprinzător ... neinteresat să stârnească vechi rivalități. Așa cum spusese Charles Calder, Campbell și Robert MacLawry fuseseră odată prieteni. Asta i-a părăsit pe Daileys, dar el a preferat mult ideea de a se confrunta cu o problemă decât cu trei.

- Zâmbești, știi, a subliniat Arran în timp ce urcau în vagon. „Sper că știți că niciunul dintre noi nu a fost invitat la cina măreață de la Lansfields în această seară."

„Da, dar după aceea am *fost* invitați la dans. Voi lua în considerare acest progres. "

„Încercăm totuși să fim civilizați și să-i facem pe Sasannach ca noi? Suntem maimuțele de companie? "

Ranulf se încruntă. „I-am rupt nasul lui Berling la prima minge mare a sezonului. Aproape am sufocat-o pe Gerdens-Dailey la a doua. Deci, când sunt invitat la al treilea, consider că este un progres. "

Fratele său se strâmbă. „Ei bine, când spuneți
așa." „Așa aleg să o exprim."

Când Arran se uita mereu la el, Ranulf se instală să privească pe fereastră pe străzile întunecate ale Londrei. A fost periculos ca pentru prima dată în ani să se simtă ... optimist cu privire la viitor? Că a crezut că ar putea fi domnul pe care i-a promis-o Charlotte că va fi?

- Charlotte Hanovra, spuse Arran în tăcere.

„Da? Ce-o face?

„Ai de gând să te căsătorești cu ea?"

„Mă gândesc că o voi face." Se întoarse din nou cu fața la Arran. "De ce? Ai vreo obiecție? "

Fratele său ridică din umeri. „Este o englezoaică corectă, care în urmă cu foarte puțin timp credea că ești un sălbatic și un diavol, dacă îmi amintesc. Nu mai ești tu acel om? "

Ranulf se așează mai adânc în colț. „Poate că ea nu este atât de rigidă pe cât crezi", a răspuns el.

„Sper că ești ..."

„Destul, Arran", a intervenit el. „Mergem la o serată adecvată, ne vom comporta și voi descoperi restul, dacă nu te superi."

"Amenda."

"Amenda."

Ei bine, nu a fost atât de splendid . Sentimentul de euforie care îl umpluse toată ziua s-a aplatizat. El era încă un Highlander, conducătorul

clanului său, și ea era încă o doamnă engleză obișnuită cu ierni blânde și veri calde. Și orice ar fi putut spune despre înțelegerea utilizării lui de „bătăuș”, așa cum o numea ea, nu s-ar putea simți ușor în privința asta.

„A fugit, nu am vrut să spun ...”

„M-ai ajutat destul, Arran. Sper doar când vei găsi femeia pe care o iubești, ea va fi perfectă și nu vei avea niciodată vreo plângere sau grijă. Si invers."

„De fapt, sună cam anost.”

„Da. Și nu ai uitat asta. ”

Arran și-a suflat respirația. „Nu încercam să vă vorbesc despre nimic. Sunt doar ... îmi fac griji că va fi ... ”

- E nae Eleanor, a comentat Ranulf, înțelegând în cele din urmă. „E nae după un titlu și naibii de consecințe. Vreau să fie fericită. Nu doar ... lângă mine. ”

Fratele său s-a uitat pe fereastră o clipă îndelungată, la fel ca mai înainte. „Atunci cred că este destul de plictisitoare. Și cred că sunteți fericiți când sunteți împreună. Doar ... Fii sigur, Ran. Vă rog. Fer ambele pentru voi. ”

Ranulf o anunțase din timp pe Charlotte că va fi în deplină înțelegere din Highlander, oferindu-i ocazia să se încrunte sau să se certe cu el înainte de a apărea în public. Dar nici ea nu făcuse, ceea ce pe atunci îl luase ca un semn bun. Acum nu s-a putut abține să se întrebe dacă ea doar ... îl umorea - și dacă chiar o jenase. Cum ar putea fi sigur, așa cum a sugerat Arran? Răspunsul nu era în mintea lui, ci în a ei. Și el nu a putut să știe asta, până când ea nu i-a spus. Dacă i-ar fi spus.

Acesta a fost un gând prost. Când autocarul s-a oprit pe strada din fața casei Lansfield, aproape că s-a răzgândit în privința intrării. Dar își pregătise patul, așa că ar putea la fel de bine să poarte un kilt în el. Sau ceva de genul ăsta.

„Lordul Glengask și lordul Arran MacLawry”, a intonat majordomul, în timp ce pășeau în sala de bal. Auzea roiul de șoapte începând din fața camerei și umflându-se în spate. Oricare ar fi fost nenorocitul afurisit de un om care-și arăta genunchii, s-ar putea la fel de bine să se bucure de el - sau cel puțin să se obișnuiască cu el.

Acum, că a luat-o în considerare, a existat o altă soluție posibilă; putea rămâne la Londra. Ideea de a nu-l vedea pe Glengask, cu excepția sărbătorilor ocazionale, l-a îmbolnăvit de stomac, dar presupunea că ar putea să o facă dacă rămânând în Anglia ar putea să o aibă pe Charlotte.

Aproape de îndată ce a evocat ideea, a renunțat-o din nou. Oricare ar fi

spus blazonul familiei MacLawry, nu era *niciun* MacLawry a cărui prezență la Glengask să-i semnaleze poporului său că totul este bine și că erau

sigur și protejat; marchizul, șeful clanului, trebuia să fie acolo. Și asta, în bine sau în rău, era el.

Un vârtej de aur i-a atras atenția și el și-a ridicat privirea în timp ce Charlotte și familia ei se plimbau în sala de bal. A ales să poarte o mătase aurie cu o acoperire de dantelă neagră și mărgele care o făceau să arate atât elegantă, cât și eminamente dorită. Răsuflă încet în timp ce o lua din cap până în picioare și din nou înapoi. Magnific.

„O să stăm aici toată noaptea sau ...”

Fără să aștepte ca fratele său să termine, a pornit spre sora lui și Hanovrii. Tradiția a spus că va trebui să-i ceară mâna fiicei sale lui Lord Hest și probabil că ar fi trebuit să o întrebe până acum. Și știa exact de ce nu. În primul rând, contele l-ar refuza și, în al doilea rând, el încă nu reușise să se convingă că a-l duce în Scoția nu era cu totul egoist.

Ea a zâmbit când l-a văzut și el a trebuit să lucreze pentru a nu-i grăbi pașii. Glorioasă, a fost. Toți bărbații care o priviseră și trecuseră pe lângă ea, din curtoazie sau pentru că doreau un nou debutant sau pentru că o vedeau doar ca logodită a unui om mort - toți erau proști.

- Bună seara, a spus el, înclinând capul când a ajuns la grup.

- Glengask, a intonat tatăl ei, aruncându-i atât lui, cât și lui Arran o privire acră.

„De ce insistați să faceți furori?”

- Fac naiba, mi-a revenit, îndreptându-și umerii. „Sunt marchizul de Glengask”.

Sora lui s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. - Cred că arăți *brèagha,* Ran, șopti ea. „Tu și Arran, amândoi”.

- Mulțumesc, *piuthar* .

Charlotte îi întinse mâna și el își lăsă capul în jos ca să-i sărute încheieturile. - Cred că și tu arăți *brèagha* , spuse ea zâmbind.

- Aproape că aveți un brogue adecvat, a răspuns el. „Spune-mi că în seara asta va fi un vals.”

„Vor fi două. Care ți-ar plăcea? ” Ea și-a produs cardul de dans din reticulul ei.

"Ambii."

„Ranulf”.

Își îngustă ochii. „Am menționat că Sasannach-ul este prea rigid?”

Cu un chicotit, ea îi întinse cardul de dans și un creion. „Da, cred că da.” Când a ales al doilea vals al serii, ea a făcut un pas mai aproape. - Ai mai auzit ceva de la Berling sau Gerdens-Dailey?

„Nae. De fapt, Debny a aflat că George a părăsit Londra pentru Sholbray Manor. Urmează să-l întâlnesc acolo la sfârșitul lunii, dar poate că a decis să iasă singur ca să iasă. I-am spus locația aproximativă a mormântului. ”

„A fost un lucru foarte curajos pe care l-ai făcut”, a spus ea, privirea ei schimbătoare de alun întâlnindu-se cu a lui.

"Curajos? Nae. Voi fi de acord că a fost lucrul corect de făcut. Și voi spune, de asemenea, că Gerdens-Dailey m-a surprins puțin. De fapt, am crezut că va fi mai probabil să-mi răspundă cu un cuțit la gizzard. ”

Pielea ei deschisă pălise. *La naiba.* Ea îi plătise un compliment, iar el îi răspunsese încă o dată ca un barbar. Desigur, el era un barbar, potrivit majorității oamenilor. Au fost momente când îi plăcea titlul. Cu toate acestea, dacă ea dorea cu adevărat să fie cunoscută drept soția diavolului, el habar n-avea. Dar trebuia să o întrebe. Foarte curand. Pentru că singurul lucru mai rău decât să o refuze ar fi să speculeze la nesfârșit despre cum îi va frânge inima.

- Charlotte, murmură el, prinzându-i degetele. „Trebuie să vă pun o întrebare.”

Respirația Charlottei i-a prins pieptul. Ar face-o? Ar fi întrebat-o în cele din urmă? Îi zâmbi, dorindu-și să nu mai existe nimeni altcineva, ca să-l poată săruta până când niciunul dintre ei nu ar putea respira. "Ascult."

O mână îi alunecă în jurul celuilalt braț. „Charlotte, oamenii încep să se holbeze”, a spus mama ei, favorizându-l pe Ranulf cu un zâmbet neliniștit. - Și uite cine este aici - Lord Stephen Hammond.

Ranulf o eliberă de mână de parcă nu ar fi observat cât timp o ținea. Îi plăcea asta, că lui îi plăcea să o atingă. Cerul știa că pofta să-l atingă, chiar dacă era doar o perie de degete sau gura ei împotriva lui. - Ranulf, murmură ea.

- O să ne găsim un moment privat sau două, a răspuns el pe același ton. - Ah, Lady Charlotte, spuse lordul Stephen, ridicându-se și luând-o mână. „Vă rog să-mi spuneți că nu ați dat ambele valsuri în seara asta.”

Își fixă un zâmbet în timp ce se confrunta cu fiul ducelui cu părul deschis la culoare. În trecut, el a fost, în general, politicos, chiar dacă oarecum ... patronant. Dar, în ultimul an sau cam așa, tratamentul lui față de ea se schimbase. De fapt, până când a apărut la serata din Esmond și a fost atât de plăcut cu ea, el a fost la fel de probabil să

facă glume - pe care, fără îndoială, ar fi trebuit să le audă - despre ticăloși și fotografii slabe.

„Eu ...”

El a luat cartea de dans din mâna ei înainte ca ea să poată termina. „Ah, văd că nu ai făcut-o. Primul vals trebuie să fie al meu, atunci ”.

Charlotte își drese glasul, foarte conștientă de faptul că Ranulf stătea ca un munte de granit chiar în spatele ei. - Îmi cer scuze, lord, dar i-am promis valsul lui Lord Arran MacLawry. Nu era perfect, dar Arran stătea în apropiere și se afla ferm în categoria aliatului.

„Prostii”, a insistat Stephen și a observat că și bunul său prieten Simon Beasley a apărut. „Simon”, a continuat el, creionând în numele lui și apoi înmânându-i cardul domnului Beasley, „care vrei tu - primul cvadril sau ultimul dans country?"

„Lord Stephen, nu intenționez să fac mult dans, în seara asta”, a încercat din nou. „Vă rog să-mi dați asta înapoi.”

Stephen râse. „Nu vrei ca toată lumea să creadă că te-ai îndrăgostit de un Highlander, nu-i așa? Odată plecat și am fost sigur că va pleca în curând, probabil că nu se va mai întoarce niciodată, nu veți avea deloc nicio speranță de a-i prinde un soț. Cine în mintea sa dreaptă vrea să creadă că se lasă după un scoțian? Mai ales când ești deja, bine, pe spatele raftului. ”

O mână a ieșit de pe umăr, și-a recuperat cartea de dans și i-a întins-o fără probleme. - Simțiți-vă liber să le eliminați, râse Ranulf. „Ați fost mai politicos decât aș fi fost eu.”

Alarma ei bruscă a devenit ușurată. Evident *că* găsise o modalitate de a-și folosi creierul mai degrabă decât mușchii - deși amândoi îi erau extrem de bine și chiar mai dragi ei. - Mulțumesc, Iordul meu, spuse ea, făcând exact așa cum a sugerat el.

- Faci o greșeală, draga mea, a comentat Simon Beasley, privindu-o. Ceruri bune, era beat. Și asta însemna că Stephen era mai mult decât probabil. „Dacă am dori-o, am putea vedea că nu mai ai niciodată un partener pentru un dans.”

„Asta pare greu probabil, domnilor”, a introdus tatăl ei, cu maxilarul strâns, dar cu o expresie neliniștită. Dacă cineva nu-i plăcea o scenă mai mult decât ea, era contele de Hest. „Vă sugerez să mergeți undeva și să vă recuperați.”

„Și vă sugerez ...”

„De ce este”, a întrerupt Ranulf, doar cu sunetul vocii care îl închidea pe fiul ducelui, „când ai ceva dificultăți cu un bărbat, te duci în schimb să insulti oamenii care îi stau aproape în loc să spui ce vrei să spui? ” S-a ridicat să stea lângă Charlotte.

Stephen pufni. „Pentru că un prost este un prost și habar nu are cât de prost arată, chiar dacă încercați să-i faceți acest lucru *arzător de* evident. Cei care stau în jurul lui, însă, ar trebui să știe mai bine ”. Își îngustă ochii, privind din nou spre Charlotte. „Veți avea noroc dacă nu trebuie să plătiți pe cineva pentru ...”

Mâna lui Ranulf a tras din nou. De data aceasta a fost înfășurat într-un pumn și l-a lovit pe lordul Stephen Hammond pe maxilar. Stephen se clătină înapoi, aruncându-și brațele. În clipa următoare, Simon Beasley sări înainte și aruncă un pumn în capul lui Ranulf. Apoi au intrat încă trei bărbați, toți legănându-se spre marchiz.

Nu erau beți, și-a dat seama în secunda îngrozită după ce a descifrat ce însemna Hammond. El fusese cel care dăduse foc grajdului lui Ranulf. De vreme ce asta nu-l oprise pe marchiz, ei făcuseră asta. Și acum așteptau doar ca Ranulf să lovească primul. Și atunci, fără îndoială, l-ar fi bătut pe jumătate până la moarte și vor susține că încearcă doar să-l supună pe diavol. "Încetează!" a țipat ea, bătând la Beasley cu reticulul ei.

Arran MacLawry a apărut și a intrat în corpul de corp - deci cel puțin Ranulf nu a fost singur. Toți ceilalți ... ar putea merge toți la diavol. Au rămas departe de drum, pretinzând că sunt îngroziți și, în același timp, fac jocuri pentru o vedere mai bună și fac pariuri asupra rezultatului.

De altundeva a sosit vicontele Swansley, cu părul cenușiu, înjurând și trăgând pe cineva de pe Ranulf. A fost cu adevărat să fie MacLawrys împotriva restului Mayfair? De ce? De dragul cerului, Ranulf depusese toate eforturile pentru a se potrivi. Nu l-au lăsat. Și dacă a fost din cauza ei, pentru că unui aristocrat prost nu i-a plăcut ca un scoțian să câștige o englezoaică atunci când niciunul dintre ei nu a făcut asta ...

„Domnilor!” a strigat ea, lovind pe altcineva cu geanta ei mică, cu mărgele și dorindu-i să fie mult mai substanțială. „Încetează imediat!” „Charlotte, îndepărtează-te!” a plâns mama ei, aruncându-se înainte ca să o tragă mânecă. "Pentru numele lui Dumnezeu!"

Lacrimile îi umezeau obrajii, deși nu știa când începuse să plângă. Ea o zări pe Ranulf, cu fața lui sângeroasă. "Stop!" a strigat ea din nou, apoi a fost lovită în spate de cotul cuiva.

Blestemând, tatăl ei a tras-o în picioare, apoi a intrat în luptă. Pentru o clipă îngrozitoare, nu a fost sigură pe cine asistă, până când Simon Beasley s-a clătinat lângă ea și apoi s-a împiedicat de podea cu ajutorul cizmei tatălui ei.

"Suficient!" strigă Lord Hest, cu o manieră blândă. În cele din urmă, în mod evident stimulat de vederea tatălui ei respectat care încerca să oprească singur lupta, lachei și oaspeți și gazda lor, John Lansfield,

marchizul de Ferth, s-a mutat pentru a începe să-și tragă bărbații unul de celălalt.

Deja ea îi auzea pe prietenii lui Lord Stephen învinuind fracasele pe marchizul de Glengask. „Barbar” și „diavol” și „blestemat de scotian” au ecou în jurul ei. Asta nu putea fi lăsat să stea în picioare.

Adunându-și fusta în mâini, a mers până acolo unde tatăl ei și Lord Swansley l-au avut pe Stephen Hammond de braț. - Nu sunteți un domn, domnule, spuse ea aspru, și mi-e rușine că v-am numit vreodată prieten.

A râs printre buzele sângeroase. - Vorbește cu diavolul acela mare, replică el. "El-"

Charlotte îl plesni. O înțepa de mână, dar nu-i păsa. „Tot ce a făcut lordul Glengask a fost un pas înainte când te-ai purtat greșit. Să vă fie rușine!"

Stephen Hammond se uită la ea, dar nu spuse nimic mai departe. Sperăm că și-a dat seama că certarea cu ea l-ar face doar să semene mai mult cu bătăușul care era. Pătrunindu-și umerii, ea și-a întors spatele, oferind cea mai directă tăietură și arătând disprețul ei pe care îl putea.

Janie o privi cu ochii mari, apoi îi întoarse spatele și lui Lord Stephen. Mama lor a urmat exemplul o clipă mai târziu, apoi Winnie și încă o jumătate de duzină de femei - dintre care majoritatea se aflau fie în apropierea vârstei ei pretinse de vârstă, fie nu erau considerate frumusețile Sezonului și, fără îndoială, li se spusese cu exactitate că de Stephen - i-au dat rigiditatea lor , spini dezaprobatori. *Ha.* Speră că îl va ustura.

Restul bărbaților se urcaseră în picioare. Acum, în cele din urmă, a aruncat o privire bună la Ranulf și nu a putut să o ajute să gâfâie. O mânecă a hainei a fost ruptă, cealaltă ruptă, în timp ce cămașa lui era pe jumătate dezlegată și împrăștiată cu sânge roșu aprins. Chiar și un genunchi a fost tăiat, deși kilt-ul său părea intact. Slavă Domnului pentru asta.

Pe lângă ruina hainelor, buza îi era tăiată, nasul sângerat și un ochi strâmbat. În timp ce ea privea, el își luă coada lăsată a cămășii și o șterse de pe față. Fratele său nu arăta mult mai bine, dar Simon Beasley și prietenii lui îngrozitori păreau că au mers chiar mai rău.

Ea a mers înainte, ridicându-i o mână pe față și apoi în ultimul moment amintindu-si de sine si coborând-o din nou. "Esti rănit?" întrebă ea, deși părea o întrebare complet ridicolă.

Clătină din cap, cu o expresie sumbru. „Nae. Îmi pare rău, domnișoară. Nu aș putea ... Nu aș putea să stau și să ascult *drivelul* acelui *amadan* . ”

"Stiu. Este-"

„Domnilor”, a anunțat lordul Ferth, ștergându-și mâinile, de parcă ar fi atins ceva dezgustător, „nu mai sunteți binevenit aici. Nu voi avea această barbarie în casa mea ”. Se uită la Charlotte. „Nu contează cine a instigat acest lucru. Nu o voi tolera ”.

Mormăind ceva care părea foarte neplăcut, Arran și-a luat unchiul de umăr și i-a făcut semn fratelui său. - Să ne ocupăm de acest blestemat de loc, Ran.

Ranulf dădu din cap, cu privirea încă îndreptată spre Charlotte, de parcă ar fi încercat să-i memoreze trăsăturile. De parcă nu s-ar fi așteptat niciodată să o mai vadă. Inima i se opri în piept, lăsând-o goală și rece. *Nu.*

Omul acela prost și încăpățânat. Închise ochii pentru o clipă, apoi se răsuci pentru a-i urmări pe fratele și unchiul de pe ringul de dans. Bineînțeles că va face lucrul nobil și va pleca, pentru că a crezut că i-a dat greș. Pentru că a crezut că a făcut singurul lucru pe care nu-l va ierta niciodată - pășind într-o luptă fără alt motiv decât mândria.

El a greșit.

Charlotte a inspirat, apoi a mers înainte. Mama ei o apucă, dar se feri cu ușurință degetele contesei. Ajungând la muntele slab și dur al unui bărbat, ea și-a pus mâna pe umărul lui și a tras.

Ranulf se opri și se întoarse. „Ce faci, domnișoară?” mormăi el, surprinzându-și trăsăturile.

Ce *făcea* ea? Ce ar putea spune ea, în fața tuturor, care să-l convingă că nu l-a învinovățit pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat, că el a stat ca un domn și apoi a acționat ca unul? Că nu era același lucru pe care îl făcuse James Appleton și că o condamnase atât de mult?

Răspunsul, în mod clar, nu a fost nimic. Nu putea spune nimic din ceea ce el ar crede că era altceva decât să fie amabilă.

Așa că Charlotte și-a înfășurat ambele mâini în partea din față a cămășii rupte, s-a ridicat pe degetele de la picioare și l-a sărutat plin pe gură.

A rămas absolut nemișcat, clar uimit. Apoi gura lui s-a mulat pe a ei, iar brațele lui puternice i-au cuprins talia, strângând-o spre el. Nu știa dacă cineva gâfâia sau leșina sau altceva. Tot ce știa era că el o săruta înapoi.

După o scurtă clipă pentru totdeauna, își ridică puțin capul, privind-o în jos. Ochii lui albastru închis aprinseră. „Te-ai stricat.”

"Stiu."

Gura lui se curbă într-un zâmbet lent. - Te iubesc, Charlotte, murmură el. „Îmi sunteți atât de dragi încât nu cred că aș putea

suporta să fiu fără voi.”

- Și eu te iubesc, Ranulf, șopti ea înapoi. - *Leannan.*

„Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți că vă veți căsători cu mine, domnișoară”, a răspuns el, cu vocea purtătoare și nesigură la margini.

Ea dădu din cap, lacrimile curgându-i din nou pe obraji. Dar de data aceasta au fost lacrimi de bucurie. „Mă voi căsători cu tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să locuiesc cu tine la Glengask. Nu mi-e frica. Nu am fost niciodată. ”

Cu un vuiet, el își strânse mâna pe talie și o ridică în aer, încercuind cu ea în brațe. „Te iubesc, Charlotte!” a țipat el, râzând.

Charlotte îi rânji. "Te iubesc!" Scoțianul ei sălbatic. Highlanderul ei. Ranulf ei.

Citiți mai departe pentru un extras din următoarea carte a lui Suzanne Enoch

Rogue cu un Brogue

În curând de la St. Martin's Paperbacks

Clanul MacLawry a avut o veche zicală care, de-a lungul anilor, a devenit: „Dacă vreți să vedeți chipul diavolului, uitați-vă la un Campbell”.

Mai era o vorbă despre Londra și despre Sasannach, cu părul slab, care trăia acolo, își amintea Arran MacLawry, dar, în timp ce se afla în centrul unei săli de bal Mayfair, o va păstra pentru el. O bâzâitură de tinere tinere, care îmbrăcaseră cu toții măști de lebădă arcuite elegant, trecute pe lângă o turmă. Îi zâmbi, perturbând formația și trimițându-i, claxonând în tonuri feminine, spre masa de băuturi răcoritoare.

„Oprește asta, diavolule”.

Arran îi aruncă o privire fratelui său, așezat la câțiva metri distanță și într-o conversație profundă - sau cel puțin așa creduse el - cu o mască elegantă de bufniță. „Nu am făcut altceva decât să zâmbesc. Ai spus că ești prietenos, Ranulf. ”

Ranulf, marchizul de Glengask, clătină din cap. Chiar și cu fața

parțial ascunsă de o jumătate de mască de panteră neagră, în seara asta nu a existat probabil un singur oaspete care să nu știe exact cine este. „Am spus să fiu politicos. Nae se ceartă, insultă nae și nae îi trimite pe nebunii tânără Sasannach într-o frenezie. ”

„Atunci poate că ar fi trebuit să port o vacă sau o mască de porumbel, în loc de vulpe.” Sau poate că nu ar fi trebuit să participe deloc în seara asta - dar atunci cine ar fi să vegheze la Campbells și la alte tipuri neplăcute?

Bufnița de lângă fratele său chicoti. "Nu cred că deghizarea ar conta, Arran", a spus ea cu accentul ei cult englezesc. „Încă i-ai face pe toate tinerele domnișoare să se așeze și să observe.”

„Presupun că ar fi un compliment, Charlotte”, a întors el, înclinând capul către logodnica Sasannach a fratelui său mai mare, „așa că o să vă mulțumesc”. În același moment, spionă o splendidă mască de păun deasupra unei violete adânci

rochie, dar zâmbetul lui a înghețat când lebădă verde și aurie de lângă ea a apărut. *Condamnare* . Cele două tinere tinere și-au unit brațele și s-au întors în direcția lui, dar nu credea că l-au văzut încă. „Sora ta frumoasă nu ar fi o lebădă în seara asta, nu-i așa?” a întrebat-o pe Charlotte, îndreptându-se încet de spatele său de perete.

- Da, se întoarse Charlotte. „Săracul. Nu cred că și-a dat seama că atât de mulți alții vor purta măști de lebădă și în seara asta. ”

„Ei bine, când o vezi pe ea și pe Winnie, spune-i șmecherilor că am salutat”, a spus el,

întorcându-se spre ușa sălii de bal principale. „Îl văd pe unchiul Myles și l-am văzut

am vrut o vorbă cu mine. ”

- Mincinos, spuse Ranulf.

Deoarece Arran era deja la jumătatea drumului în camera alăturată, s-a prefăcut că nu aude. Nu trebuia să poarte o mască de vulpe pentru a simți necazurile, iar Jane Hanover, în vârstă de optsprezece ani, nu era altceva decât. Cea mai dragă prietenă a surorii sale sau nu, ea a fost debutantă, Sasannach și romantică. Arran tresări, aruncând o privire peste umăr. Diavolul îl ia înainte să se lase prins de asta.

În stânga lui, a început muzica pentru primul vals al serii. Condamnare. Jane Hanover îl va urmări, îl va informa că nu are partener pentru dans, iar el va trebui să fie politicos pentru că erau pe punctul de a deveni socri. Înainte ca muzica să se termine, se va găsi logodit.

Un păun și o lebădă s-au repezit prin ușa din spatele lui. Orice a spus

Ranulf, el nu avea intenția de a fi politicos, până la punctul în care a ajuns să fie legat la picioare de un debutant cu față proaspătă care l-a găsit „atrăgător”. Trecând deoparte între două grupuri de invitați, se întoarse din nou - și aproape că păși direct într-o jumătate de mască de vulpină roșie și aurie.

- Sir Fox, spuse ea, cu un zâmbet curbându-și gura sub mască.

„Iată-l, Jane!” a auzit-o pe sora lui, Winnie, exclamând.

- Lady Vixen, se întoarse el. „Nu cred că ți-ar plăcea să dansezi acest vals cu unul de felul tău?”

Ochii verzi umbri îl priviră timp de o jumătate de duzină de bătăi de inimă, în timp ce soarta lui se mișca în spatele lui. - Aș fi încântat, sir Fox, a spus vulpea, salvându-l cu nici măcar un moment de rezervă.

El întinse mâna și degetele înmănușate de aur îl apucară. Mișcându-se cât de repede a putut fără să o tragă - sau să dea aspectul că

fugise de altcineva - o escortă pe ringul de dans, își strecură mâna în jurul taliei ei și păși cu o vulpea în vals.

Partenerul lui era micuț, observă el cu întârziere, vârful capului ei doar perindu-i bărbia. Și avea un zâmbet primitor. În afară de asta, ar fi putut fi regina Caroline, pentru tot ce știa. Sau îngrijit. Nu era Jane Hanover și, în acest moment, asta era tot ce conta.

„Atunci trebuie să valsăm în tăcere?” întrebă ea, aristocrat londonez în voce. - Două vulpi printre turme de lebede, urși și lei?

Arran rânji. „Când m-am uitat la masa de desert, am fost surprinsă să nu văd coșuri de porumb pentru toate păsările.”

Ea dădu din cap, cu fața ridicată pentru a-i întâlni privirea. „Săraci dragi. Evident, Lady Jersey a purtat o mască de lebădă deosebit de frumoasă la aceeași serată anul trecut și a provocat o frenezie ”.

În timp ce ea aruncă o privire prin sala de bal aglomerată, el o luă din nou. Petite, subțiri, ochi verzi și păr ... Nu era sigur ce culoare să-i spună. O masă lungă și curbată care se îndepărta de un nod, arăta ca ceea ce ar rezulta dacă un pictor ar trece succesiv o perie cu vârfuri maronii prin aur și roșu - un amestec profund și bogat de culori care împreună nu aveau un nume.

A clipit. Deși se știa că devine poetic, în general nu o făcea peste părul unei femei. „De ce Lady Vixen nu avea deja un partener cu un vals?” el a intrebat.

- Tocmai am sosit, se întoarse ea cu vocea ei mătăsoasă. „De ce a fugit Sir Fox de un păun?”

Așa că observase asta. „Nu fugeam de păun. Pasărea aceea este sora mea. Lebăda mă îngrozește. ”

Privirea verde o ținea pe a lui și se trezi dorind să poată vedea mai

mult din expresia ei. În calitate de Highlander și MacLawry, abilitatea de a evalua cu rapiditate și acuratețe amenințarea unui fruntat sau a unui ochi zvâcnitor îi salvase viața în mai multe ocazii.

„Toate lebedele, sau doar aia? Nu au lebede în Highlands? ”

Bineînțeles că știa de unde era; chiar dacă tot Mayfair nu ar fi făcut-o bâzâind în legătură cu MacLawry-urile care își croiau drum prin saloane, brogul său l-ar fi făcut destul de evident. Spre deosebire de sora sa, Rowena, el nu a încercat să-și mascheze sau să-și înăbușe accentul. A fi MacLawry era o chestiune de mândrie, în ceea ce îl privea. „Da, au lebede acolo, deși nu multe. Este mai ușor să le evitați în

Highlands, unde un băiat cunoaște întinderea terenului și există mai mult spațiu pentru manevră. ”

„Habar n-aveam că lebedele sunt atât de mortale”.

„Da. Ei vă vor apuca când nu vă uitați și veți împerechea viața. ”

Ea a râs. „Spre deosebire de vulpi?”

Vulpile s-au împerecheat pe viață? Nici măcar nu-și mai amintea în acest moment. După două săptămâni petrecute la vânătoare pentru mai multe pericole umane, atât bărbați, cât și femei, o discuție despre viața sălbatică - chiar și alegorică - părea ... revigorantă. „Vulpea asta nu caută altceva decât un partener pentru vals”, a răspuns el, zâmbindu-i. - Și vulpea?

„Căutam un prieten de-al meu. Un interludiu cu un coleg de vulpe este o ... distragere neașteptată. Și dacă spui ceva măgulitor, nici nu mă voi insulta că mi-ai cerut doar să dansez pentru a evita o pasăre. ”

A fost o tăietură? Sau o glumă? Faptul că nu putea fi sigur de care l-a intrigat. În experiența sa, Sassanach a șters totul, cu foarte puține excepții, știa totul despre vreme și a putut discuta despre asta ore în șir, dar nu le-a putut acorda credit pentru multe altele. „O să fie măgulitor”, a meditat el cu voce tare, încercând să decidă cât efort să depună. „Dansați cu grație”, se așează el.

Ea a râs din nou, deși de data aceasta nu suna atât de îmbietor. "Bine. Credeți sau nu, nu sunteți primul scoțian care spune asta. Măsurați destul de egal cu mulți dintre ei. ”

Arran era destul de sigur că tocmai fusese insultat. El a ascuns o încruntare, nu că ea ar fi putut să o vadă în spatele măștii de vulpe. „V-am cunoscut două minute, domnișoară”, a comentat el, trăgând-o mai aproape. „Am cântărit spunând că aveți o piele minunată și urechi ascuțite, dar nu știam că ați aprecia asta.”

„Și de ce nu i-ar plăcea unei vulpi să afle că o vulpe îi admiră pielea?”

„Pentru că nu ești o vulpe, mai mult decât eu sunt o vulpe. Ați ales nae să

purtați o mască de lebădă, care mă diferențiază cel puțin de alte zeci de dame aici în seara asta, dar port o vulpe pentru că mi-a predat-o sora mea. Cred că aș prefera să fiu lup, să fie adevărat. ” Da, familia îl numea în general cel isteț, iar Rowena părea destul de mulțumită de alegerea pe care o făcuse, dar era o bucată de carton machiat bine pictată - și nimic mai mult.

„Am vrut să fiu o vulpea”, a spus ea după o clipă. „Tatăl meu a vrut să fiu o lebădă”.

Acum , *acest lucru a* fost interesant. „Și totuși iată, nae o lebădă”. Era, de asemenea, o femeie tânără - poate cu trei sau patru ani mai în vârstă decât Rowena - cu o gură atrăgătoare, buze care păreau în mod firesc să vrea să zâmbească și ochii verzi umbrați pe care și-i imagina că se încrețea la colțuri. Dacă Arran nu ar fi avut ambele mâini ocupate cu valsul, s-ar fi luptat cu dorința de a-i scoate masca, astfel încât să-i poată vedea întreaga față, pentru a ști dacă părțile erau egale cu suma.

Buzele ei se curbară din nou. - Și *acesta* este un compliment, Sir Fox. Își înclină capul, luminile aurii din păr prindând lumina candelabrului. „Sau vreți să vă spun Sir Wolf?”